

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

Ούγγροελληνικαὶ Μελέται, Διευθυνόμεναι ὑπὸ Ἰουλίου Moravcsik. Ἐν Βουδαπέστη 1935 κ.ἐξῆς.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17 αἰ. καὶ βραδύτερον πολυάριθμοι Μακεδόνες, καταγόμενοι κυρίως ἐκ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ δὴ ἐκ τῶν πόλεων Σιατίστης, Καστοριάς, Κοζάνης, Σερβίων, Βογατσικοῦ, Κλεισούρας, Μοσχοπόλεως, Μοναστηρίου, Θεσσαλονίκης κ. ἄ. ἐτράπησαν πρὸς βορρᾶν, ἀναζητοῦντες πλουσιωτέρους πόρους ζωῆς. Οἱ μετανάσται προήρχοντο ἐξ ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ ἐξ αὐτῆς ἀκόμη τῆς γεωργικῆς, κυρίως ὅμως ἦσαν ἔμποροι καὶ ἐπαγγελματίαι· οἱ λόγοι τῆς μεταναστεύσεως ταύτης πρέπει ν' ἀναζητηθῶσιν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῶν νὰ ἐπεκτείνωσι τὸν ἐμπορικὸν κύκλον τῶν συναλλαγῶν τῶν τῶν βιοτεχνικῶν καὶ λοιπῶν γεωργικῶν προϊόντων τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἔφεσιν τοῦ ν' ὀπαλλαγῶσι τῶν δυσκόλων ὄρων τῆς ἐν τῇ πατρίδι τῶν διαβιώσεως καὶ τῶν πενιχρῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν καὶ νὰ εὕρωσι πλουσιώτερα τὰ μέσα τῆς ζωῆς. Περιοχαὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐγκαθίσταντο οἱ μετανάσται Δυτικομακεδόνες ἦσαν αἱ ὄμοροι χώραι Βουλγαρία καὶ Σερβία καθὼς καὶ αἱ βορειότερον αὐτῶν Ρουμανία, Ρωσία καὶ Αὐστροουγγαρία, ὅπου ἡ ἐπιρροὴ τῶν νέων ἀποίκων εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν καθίστατο ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην ἐντονωτέρα καὶ ἡ οἰκονομικὴ ἐπικράτησίς τινος καταφανέστερα, λόγῳ τῶν ἰδιαιτέρων συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον δημιουργηθῆ ἐκεῖ· ἐν μὲν τῇ Σερβίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ, διότι αὐταὶ διωκοῦντο ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ Ἑλλήνων Μητροπολιτῶν, ἐν δὲ τῇ Ρουμανίᾳ καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων ἡγεμόνων, τῶν Φαναριωτῶν.

Ζωηροτέρα ἦτο ἡ μετανάστευσις εἰς τὰς χώρας τῆς Αὐστροουγγαρίας, ἡ δὲ ἐπιρροὴ τῶν μεταναστῶν ὑπῆρξε σημαντικωτέρα, ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν χωρῶν τούτων, κυρίως ἕνεκα τῆς συνδρομῆς τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἡ ὁποία προσέβλεπε πρὸς αὐτοὺς εὐμενῶς ὡς πρὸς στοιχεῖα δημιουργικά.

Οἱ Δυτικομακεδόνες οὗτοι ἂν καὶ εὗρον ἐκεῖ καλυτέρας συνθήκας ζωῆς δὲν ἐλησμόνησαν τὴν ἰδιαιτέραν αὐτῶν πατρίδα καὶ τοὺς ὁμοεθνεῖς τῶν ἀποτέλεσαντες δὲ ἰδίας κοινότητας ἢ παροικίας καὶ ζυμωθέντες μὲ τοὺς γηγενεῖς, δὲν ἀπέβαλον τὴν ἐθνικὴν τῶν συνείδησιν καὶ εἰργάσθησαν δραστηρίως διὰ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ προαγωγὴν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καθὼς καὶ διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας. Εἰς τὰς παροικίας ταύτας τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐκαλλιεργήθησαν καὶ ἐπράγματοποιήθησαν αἱ πρῶται σκέψεις περὶ τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τῶν περὶ ἐλευθερίας ἀρχῶν. Τελικῶς βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ μειονότης συνεχωνεύθη μετὰ τῶν Αὐστροούγγρων, ἀποβαλοῦσα τὸν ἐθνικὸν τῆς χαρακτῆρα.

Τοιαῦτα κοινότητες καὶ παροικίαι ἀναφέρονται αἱ ἐξῆς: Váradi, Vác, Gyarmat, Zimony, Karcag, Kecskemét, Léva, Miskolc. Békès, Ungvár, Pest, Szentes, Tokaj, Belényes, Eger, Gyöngyös, Győr, Gyula, Hódmezővásárhely, Komárom, Vagyvârad, Oravica, Ujvidék, Künszentmárton, Pancsova, Sopron, Szeben, Temesvár, Buda, Pozsony, Nagyszombat, Kassa, Debrecen, Kolozsvár, Szabadszállás, Brassó, Kalocsa, Beszterce, Bânâtszentmiklós, Diószeg, Kolozsvár, Kanizsa, Albocarlina, Szasz-Regen, Nagy Enyed, Thorda (Tho-

renburg) Kolos, Dees, Szamos - Usvar, Medlitz, Shässburg (Sogesvar), Varsarhely, Radnoth, Nagy Sink, Axona, Coroncas, Nagy Varantz, Bungard, Βιέννη, Βενετία, Τεργέστη κ. ἄ., ἡ ἱστορία τῶν ὁποίων εἶναι αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ Μακεδονικοῦ Ἑλληνισμοῦ, μία ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας σελίδας τῆς ἐκπολιτικῆς δράσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους τῆς Τουρκοκρατίας χρόνους.

Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῶν Κοινοτήτων τούτων ἤρχισε διὰ τοῦ Σ π υ ρ. Λ ά μ π ρ ο υ, ὁ ὁποῖος ἐπισκεφθεὶς τὰ σπουδαιότερα τῶν διασωθέντων ἀρχείων, κυρίως τῆς Πέστης, ἔγραψε πρῶτος περὶ τούτων καὶ ἤνοιξε τὸν δρόμον τῆς ἐρεῦνης μιᾶς τῶν σημαντικωτέρων σελίδων τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας. (Σπ. Λ ά μ π ρ ο υ, « Νέος Ἑλληνομνήμων » Ἐπιτύμβια Ἑλλήνων Ἰδιῶν Μακεδόνων ἐν Πέστη, τόμος Η' 1911, σελ. 257-300 καὶ 462-481, τόμ. ΙΔ' 1917, σελ. 241-242, τόμ. Κ' 1926, σελ. 47-54). Μεταγενεστέρως ἠσχολήθησαν καὶ ἄλλοι, ὡς ὁ κ. Ἰω. Κ. Βογιατζίδης, (Ἰ. Κ. Β ο γ ι α τ ζ ῖ δ ο υ, « Αἱ Ἑλληνικαὶ Κοινότητες τῆς Αὐστρουγγαρίας ». Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, Ἀθήναι 1926, σελ. 71-78), ὁ Π. Κοντογιάννης, (Π. Κ ο ν τ ο γ ι ά ν ν η, Μακεδόνες ἔμποροι κατὰ τοὺς Τουρκικοὺς χρόνους), ὁ κ. Ἀντ. Σιγάλας, (Ἀ ν τ. Σ ι γ ά λ α, Ἀρχεῖα καὶ Βιβλιοθήκαι Δυτικῆς Μακεδονίας, Θεσσαλονίκη 1939), ὁ κ. Ν. Δελιαλῆς, (Ν. Π. Δ ε λ ι α λ ῆ, Ἀναμνηστικὴ εἰκονογραφημένη ἔκδοσις Παύλου Χαρίση μετὰ ἱστορικῶν σημειώσεων περὶ τῶν ἐν Οὐγγαρία καὶ Αὐστρία Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων, Κοζάνη 1935) κ. ἄ. Ἐκεῖνοι ὅμως, οἱ ὁποῖοι ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὴν μελέτην τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Οὐγγαρίας εἶναι οἱ πνευματικοὶ ἄνδρες τῆς Οὐγγαρίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἀναμένομεν τὴν λεπτομερῆ ἔρευναν ὄλων τῶν στοιχείων τῶν σχετιζομένων μετὰ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων ἐν Οὐγγαρία.

Πληροφορίας ἐπὶ τῆς πνευματικῆς ταύτης κινήσεως παραλαμβάνομεν ἀπὸ μελέτας τοῦ κ. Horváth ὑπὸ τὸν τίτλον « Οὐγγροελληνικαὶ μελέται » « Καθημερινή » ἀριθ. 7956, 5 Σεπτεμβρίου 1938 καὶ « Ἐκπολιτιστικὴ δράση τῆς Ἑλληνικῆς διασποράς », « Νέα Ἑστία » ἀριθ. 327 καὶ 328 τοῦ 1940. Ἡ πραγματεία τοῦ κ. Horváth « Οὐγγροελληνικὴ βιβλιογραφία » Budapest 1940 εἶναι ἄριστον βοήθημα διὰ τὴν γνῶσιν καὶ παρακολούθησιν τῶν σχετικῶν μελετῶν. Ἴδε κεφ. « Συγγράμματα ἀναφερόμενα στὸ νεώτερον Ἑλληνισμό » σελ. 76-92.

Εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν ἑλληνικῶν μελετῶν γενικῶς πρωτοστατοῦν τὰ Οὐγγρικά Πανεπιστήμια καὶ ἡ Οὐγγρικὴ Ἀκαδημία τῶν Ἐπιστημῶν μετὰ ἐπιφανῆς διαφόρους Ἑλληνιστὰς καθηγητὰς. Ἀναφέρομεν τὰ ὀνόματα τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Pecs (Πέετς) Καρόλου Kerényi, τοῦ Debrecen Εὐγενίου Daróc, τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Szeged (Σένγκεντ) Α. Förster, K. Marot, K. M. Modi, τῶν μελῶν τῆς Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν Csengery Ροδόλφου Vari, Ant. Hekler, And. Alföldi, D. Vertessy κ. ἄ. Πολλοὶ εἶναι οἱ συγγραφεῖς οἱ ἀσχοληθέντες μετὰ προβλήματα τῆς οὐγγρο-ἑλληνικῆς διαβιώσεως· σημειοῦμεν μερικὰ ὀνόματα: Czebe Gyula, Daróc Jenó, Ἑλληνοουγγρικά σχέσεις κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ τοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν χρόνους, Νέα Ἑστία 5 (1931), 120-125, 195-198, Galdi László, Graf. Andre, Hajnóczy Iván, Hodinka Antal, Kemeny Lajos, Kovács Sámuel Schäfer László, Tagányi Károly, Telfy Jvan, Zoltai Lajos κ. ἄ., τῶν ὁποίων μείαν τῶν μελετῶν ἴδε Horváth: Οὐγγροελληνικὴ βιβλιογραφία, ἔνθ' ἄν. σελ. 76-92.

Τὸ κέντρον ὅμως τῶν ἑλληνικῶν ἐρευνῶν τῆς Οὐγγαρίας εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βουδαπέστης (Egyetemi Görög

Intézet Budapest), τὸ ὁποῖον ἀσχολεῖται συστηματικῶς μετὰ τὴν ἔρευναν τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοὺς πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως καὶ μετ' αὐτὴν χρόνους. Ὁ ἐμπυχωτῆς τοῦ ἰδρύματος εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς ἔδρας τῆς γενικῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας κ. **Ἰούλιος Moravcsik**, μέλος τῆς Οὐγγρικῆς Ἀκαδημίας καὶ ἐπίτιμος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μετὰ βοήθους τοῦς ὑφηγητάς κ. Ἄνδρ. **Ivanka** καὶ Ἄνδρ. **Horvath**. Ὁ τελευταῖος τούτων ἀσχολούμενος εἰδικῶς μετὰ τὸν Μακεδονικὸν Ἑλληνισμὸν ἐν Οὐγγαρίᾳ ἐδημοσίευσεν μέχρι τοῦδε ἀρκετάς μελέτας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου. Περιγραφὴν τούτων βλέπει τις εἰς τὴν « Οὐγγροελληνικὴν Βιβλιογραφίαν (ἐνθ' ἄν. σελ. 76-92). Πλὴν τούτων πρβλ. καὶ « Νέον Κράτος » ἀριθ. 32-33 (1940) μελέτην ὑπὸ τὸν τίτλον « Πῶς καθρεφτίζονται αἱ ἑλληνοουγγρικαὶ σχέσεις στὰ ἀρχεῖα καὶ στὶς βιβλιοθήκας τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ; » ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ προαναφερθέντος ἔργου τοῦ κ. Σιγάλα, « Ἄρ. χεῖα καὶ Βιβλιοθήκαι τῆς Δυτ. Μακεδονίας ».

Ἄπὸ τοῦ 1935 ὁ κ. **Moravcsik** διευθύνει τὴν σειρὰν τῶν « Οὐγγροελληνικῶν Μελετῶν », εἰς τὴν ὁποίαν μέχρι τοῦδε ἐξεδόθησαν αἱ κάτωθι πραγματεῖαι, ἀναφερόμεναι εἰς ὅλας τὰς περιόδους τῆς ἑλληνικῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἰδίως ὅμως εἰς τὴν τῆς Τουρκοκρατίας.

1. Ἑλληνικὸν ποίημα περὶ τῆς μάχης τῆς Βάρνης. Ἐκδιδόμενον ὑπὸ **Ἰουλίου Moravcsik** Budapest 1935. (Οὐγγριστὶ καὶ Ἑλληνιστί.)

2. Κατάλογος τῆς ἐν Βουδαπέστη βιβλιοθήκης Γεωργίου Ζαβίρα. Συναχθεὶς ὑπὸ **Ἀνδρέα Graf**. Budapest 1935.

3. Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Ζαβίρα ὑπὸ **Endre Horvath**. Βουδαπέστη 1937. (Ἑλληνιστὶ μετὰ οὐγγρικὴν περίληψιν.)

4. Die Aristotelische Politik und die Städtegründungen Alexanders des Grossen.—Wege des Verkehrs und der kulturellen Berührung mit dem Orient in der Antike. (Ἡ πολιτικὴ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ αἱ ὑπὸ τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου κτισθεῖσαι πόλεις.—Δρόμοι συγκοινωνίας καὶ ἐκπολιτιστικῆς ἐπαφῆς μετὰ τῆς Ἀνατολῆς κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα). Δύο μελέται γερμανιστὶ ὑπὸ **Endre v. Ivánka**, Budapest 1938.

5. Clemens Alexandrinus und die Mysterien von Alexander Simon. (Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρινὸς καὶ τὰ Μυστήρια.) Budapest 1938. (Οὐγγριστὶ μετὰ γερμανικῆς περιλήψεως.)

6. **Jean Sycouris**, Philologie et Vie. Budapest 1938. Μετάφρ. **Moravcsik**.

7. Ungarn und das Ungartum im Spiegel der byzantinischen Quellen von **Mathias Gyóni**. Budapest 1938. (Οὐγγριστὶ μετὰ γερμανικῆς περιλήψεως.)

8. A Kecskméti görögység története. Irta **Hajnoszy Iván**.—Ἱστορία τοῦ ἑλληνισμοῦ τοῦ **Kecskemét** ὑπὸ **Ἰωάννου Hajnóczy**. Budapest 1939. (Οὐγγριστὶ μετὰ ἑλληνικῆς περιλήψεως.)

9. Les mots d'origine néo-grecque en roumain à l'Époque des Phanariotes par **Ladislav Galdi**. Budapest 1939.

10. Études sur la théorie d'art hellénistique de la tragédie grecque par **Jean Soltész**. Budapest 1939. (Οὐγγριστὶ μετὰ γαλλικῆς περιλήψεως.)

11. Gli studi tucididei della scuola di Gaza di **Giovanni Balázs**. Budapest 1940. (Οὐγγριστὶ καὶ Ἰταλιστί.)

12. Οὐγγροελληνικὴ βιβλιογραφία ὑπὸ **Ἀνδρέα Horvath**. Βουδαπέστη 1940. (Οὐγγριστὶ καὶ ἑλληνιστί.)

13. Translatio latina Ioannis Damasceni (De Orthodoxa fide. I. III c. 1-8) saeculo XII in Hungaria confecta. Scripsit et textum edidit **Remigius L. Szigeti**. Budapest 1940. (Λατινιστί.)

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἄντ. Σιγάλα, Ἐκδοσίς Πανεπιστημίου Θεσ)νίκης. Θεσ)νίκη 1939, σελ. η' + 222.

Ἡ συγγραφή τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας ἐπὶ Τουρκοκρατίας δὲν δύνανται νὰ προέλθῃ ἄλλοθεν εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὴν ἔρευναν καὶ μελέτην ὄλων ἐκείνων τῶν στοιχείων, τῶν ἀναφερομένων εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ τε δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου, ἀπὸ τοῦ ἐλαχίστου μέχρι καὶ τοῦ σημαντικωτέρου. Διὰ τὴν ἐργασίαν ὅμως ταύτην, ἡ ὁποία δὲν δύναται νὰ προκύψῃ ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἄλλην, ἀπαιτοῦνται μακροχρόνιοι κόποι καὶ πολυετεῖς ἔρευναι, ὑπομονὴ μεγάλη καὶ ἀγάπη διὰ τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα πρέπει ν' ἀναζητήσῃ πανταχοῦ ὁ ἐρευνητής· ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι βέβαιος ὅτι θ' ἀνεύρη κάτι, πρέπει νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ ἐκδίδων ταῦτα, νὰ τὰ μελετήσῃ, ἵνα δυνηθῇ οὕτω ὁ κατοπινὸς μελετητὴς στηριζόμενος ἐπ' αὐτῶν νὰ ἐγείρῃ τὸ συνθετικὸν οἰκοδόμημα ἐκ τῶν λιθαρίων τούτων τῆς συστηματικῆς ἐρεύνης του.

Ἡ πλήρης γνῶσις τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς πολιτικο-κοινωνικῆς ἀπόψεως, ἀλλὰ καὶ τῆς καθαρῶς ἱστορικῆς, θὰ καταστῇ δυνατὴ τότε μόνον, ὅταν κατορθωθῇ ἡ περισυλλογὴ ὄλων τῶν ἐγκατεσπαρμένων τῆδε κακεῖσε ἱστορικῶν μνημείων, κωδίκων, χειρογράφων καὶ ἐγγράφων πάσης φύσεως, ἢ ταξινόμησις αὐτῶν, ἢ ἔκδοσις τῶν, ἢ μελέτη τῶν καὶ ἡ συναγωγὴ τῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς, ἥτις ἀντικαθρεπτιζέται εἰς ταῦτα. Ἡ ἐργασία ὅμως αὕτη ὅσον εὐκόλος καὶ προσιτὴ φαίνεται διὰ τὸν καθένα, ἄλλο τόσον εἶναι δύσκολος καὶ ἐπίπονος, ἀπαιτοῦσα ἐφόδια ἱκανά, ἵνα ἀχθῇ εἰς πέρας.

Ὅπως διὰ τὴν μελέτην τῆς λαϊκῆς ψυχῆς ἔπρεπε νὰ μελετηθῶσι τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τὰ λοιπὰ λαογραφικὰ στοιχεῖα, οὕτω καὶ διὰ τὴν σύνθεσιν τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ ἀπαιτεῖται ἡ συγκέντρωσις καὶ μελέτη τῶν πάσης φύσεως πνευματικῶν δημιουργημάτων τοῦ λαοῦ καὶ δὴ τῶν μορφωμένων στρωμάτων κατὰ τὰς διαφόρους περιόδους τῆς ἱστορικῆς ζωῆς του.

Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συστηματικῶς ἀνέλαβε τὴν περιγραφὴν καὶ συγκέντρωσιν τῶν πνευματικῶν αὐτῶν στοιχείων εἶναι ὁ καθηγητὴς τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Ἄντ. Σιγάλας, ὅστις ἐκτὸς τῶν ἄλλων αὐτοῦ πνευματικῶν ἀσχολιῶν, ἐπεδόθη εἰς τὴν προώθησιν τῶν ἐρευνῶν καὶ μελετῶν, τῶν ἀποβλεπουσῶν εἰς τὴν ἀπὸ πάσης ἀπόψεως γνῶσιν τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν τῆς Μακεδονίας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεσαιωνικοῦ τοῦ βίου. Ὁ πρῶτος τόμος, ὁ ἀναφερόμενος εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας, ἀφιερωμένος εἰς «τὴν μνήμην τῶν ἀπελευθερωτῶν τῆς Μακεδονίας», ἐξετάζει τὰ Ἄρχεῖα καὶ τὰς Βιβλιοθήκας τῆς Δυτ. Μακεδονίας, ἡ ὁποία ἐναργέστερον πάσης ἄλλης διετήρησεν ἄσβεστον τὴν παράδοσιν τῆς κλασσικῆς παιδείας καὶ τὴν δῶδα τῆς

πνευματικής ανάτασσεως του Έλληνισμού κατά τους χρόνους της Τουρκοκρατίας. Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ σημασία τῆς ἐργασίας ταύτης ἀντιλαμβάνεται πᾶς τις, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὸ πλῆθος τῶν βιβλιοθηκῶν καὶ ἀρχείων, δημοσίων καὶ δημοτικῶν, ἐκκλησιαστικῶν τε καὶ ἰδιωτικῶν, τὰ ὁποῖα ὁ συγγραφεὺς ἐμελέτησε καὶ περιέγραψε. Διὰ μέσου τῶν γραμμῶν τῆς συστηματικῆς ταύτης καὶ μεθοδικῆς περιγραφῆς τῶν ὑπερχιλίων χειρογράφων κ.τ.τ. δύναται κανεὶς ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἱστορίαν τῆς πνευματικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, ἡ ὁποία ἱστορία ἐκτίθεται ὄχι κατὰ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναγραφῆς τῶν πηγῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων καὶ μόνον θὰ ἐδράζεται ἡ πραγματικὴ καὶ ἀληθὴς Μακεδονικὴ ἱστορία.

Ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει τὰς σκέψεις του σχετικῶς μὲ τὴν ἐργασίαν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας. Αἱ σκέψεις του αὐταὶ ἐξηγοῦσι καὶ τὴν σημασίαν τῆς συστηματικῆς περιγραφῆς τῶν ἀρχεϊακῶν μνημείων, τῆς ὁποίας τέλειον ἔργον εἶναι τὸ ἐκδοθὲν ὡς ἄνω βιβλίον. « Ἔσθ' ἄρα τὸνισθῆ καὶ ἐνταῦθα — γράφει εἰς τὰ « Εἰσαγωγικά » ὁ συγγραφεὺς — ὅτι ἡ ἱστορία ἐνὸς τόπου δὲν ἐκδηλοῦται μόνον εἰς τὰ κατορθώματα τῶν κοτζαμπασῆδων καὶ τῶν προυχόντων, ... οὔτε εἰς τὴν ἀνιαρὰν, πολλακίς μέχρι καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτομερείας, ἐξιστόρησιν τῶν προσωπικῶν διαμαχῶν διαφόρων ἀτόμων ἢ κομμάτων, ἀλλ' ἀρχίζει ἀπὸ τὴν μικρὰν καλύβην τοῦ λαοῦ. Καὶ τὴν ζῶν ἀυτὴν τοῦ λαοῦ εὐρίσκομεν εἰς τὰ τραγούδια του, εἰς τὰ παραμύθια του, εἰς τὰς παροιμίας, εἰς τὰς παραδόσεις του κ.τ.τ., ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ προικοσύμφωνά του, εἰς τὰ πωλητήρια, εἰς τὰ δωρητήρια, εἰς τὰς διαθήκας του, εἰς τὰς ἀναφοράς του, εἰς τὰς ἐπιστολάς του καὶ ἐν γένει εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις του. Διὰ τῆς μελέτης ἀκριβῶς τῶν ἱστορικῶν πηγῶν εὐρύνεται καὶ σαφηνίζεται ἡ βαθυτέρα μας γνώσις περὶ τῆς πνευματικῆς ζωῆς παρελθόντων χρόνων... ».

Εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο περιγράφονται τὰ ἀρχεῖα καὶ αἱ βιβλιοθηκαὶ τῶν κάτωθι πόλεων καὶ ἰδιωτῶν:

1. Κοζάνης

1. Δημοτικὴ Βιβλιοθήκη. Α' Χειρόγραφα (11ου — 19ου αἰ.): 152 αὐτοτελῆ χειρόγραφα, 29 σύμμεικτα καὶ 18 χειρόγραφα εἰς ξένην γλῶσσαν. Β' Ἔγγραφα (18 — 19 αἰ.). 1) Ἑλληνικά: α) Δύο λυτὰ ἔγγραφα καὶ ἐντὸς 45 φάκελλων πολλὰ ἄλλα. β) Κώδικες ἐγγράφων 175. 2) Τουρκικά: α) 21 φερμάνια καὶ 8 φάκελοι τουρκικῶν ἐγγράφων. β) Κώδικες 3. 2. Ἱερὸν καὶ Σκευοφυλάκιον τοῦ Μητροπολιτικοῦ ναοῦ ἁγ. Νικολάου: α) Ἱερὸν ἁγ. Νικολάου ἔγγραφα λυτὰ 10, φερμάνια καὶ 40 προστάγματα (μπουγιουρουλδία) καὶ ἄλλα ἔγγραφα. β) Σκευοφυλάκιον ἁγ. Νικολάου 1 κώδιξ. 3. Συμβολαιογραφεῖον Δ. Χ. Πράσσου: 19 κώδικες τῶν ἐτῶν 1750 — 1915. 4. Ὑποθηκοφυλακεῖον Κοζάνης: 106 κώδικες εἰς τὴν τουρκικὴν τῶν ἐτῶν 1643 — 1909, ἀποτελούμενοι ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ἀρχείου Λαρίσης, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Θεσσαλίας εἶχε μεταφερθῆ ὑπὸ τῶν τουρκικῶν ἀρχῶν εἰς τὰ Σέρβια, τὸ δὲ 1912 ὑπὸ τῶν ἑλληνικῶν εἰς τὴν Κοζάνην, καὶ ἐκ τῶν ὑπολειφθέντων κατὰ τὴν ἐν Κοζάνην πυρκαϊᾶν τοῦ 1912 κωδίκων τοῦ τουρκικοῦ ἀρχείου τῆς περιφερείας Σερβίων καὶ Κοζάνης, ὡς σημειοῖ ὁ συγγραφεὺς. 5. Βιβλιοθήκη Μιλτιάδου Τζῶνη: 9 χειρόγραφα τοῦ 18ου καὶ 19ου αἰ. 6. Βιβλιοθήκη οἰκογενείας Ἀθανασίου καὶ Παυσανίου Διάφα: α) Ἐντυπα περίπου 600 τόμοι, κυρίως ἱστοριοφιλολογικοῦ καὶ ἱατρικοῦ περιεχομένου. β) 14 χειρόγραφα τοῦ 19ου αἰ. πλὴν ἐνός.

2. Σερβίων

1. Σκευοφυλάκιον άγ. Παρασκευής: Τετραβάγγελον χειρόγραφον τοῦ 17ου αἰῶνος. 2. Α΄ Δημοτικόν Σχολεῖον: Δύο μητρώα καὶ βαθμολόγια ἐτῶν 1898-1906 καὶ 1906-1914. 3. Β΄ Δημοτικόν Σχολεῖον: Βιβλίον ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Σχολείου ἐτῶν 1904-1910.

3. Βελβενδοῦ

1. Γραφεῖα Ἀρχιερατικῆς Ἐπιτροπείας: α) 4 χειρόγραφα 13-19 αἰ. β) 2 ἔγγραφα τοῦ 1818 καὶ 7 κώδικες τοῦ 19ου αἰ. 2. Α΄ Μικτὸν Δημοτικόν Σχολεῖον: 3 μητρώα μαθητῶν καὶ βιβλία διδασχθείσης ὕλης.

4. Σιατίστης

1. Γραφεῖα Μητροπόλεως: 5 κώδικες 17-16 αἰ. 2. Σκευοφυλάκιον ἐκκλησίας άγ. Δημητρίου: Χειρόγραφον 16 αἰ. 3. Οἰκογενείας Ἀθανασίου Κανατσούλη: 15 ἔγγραφα καὶ διάφοροι ἄλλαι ἐπιστολαὶ καὶ κατάστιχα. 4. Βιβλιοθήκη Γυμνασίου: Χειρόγραφον 19 αἰ. 5. Α΄ Δημοτικόν Σχολεῖον Γερανεῶν: 12 κώδικες 18-19 αἰ.

5. Τσοτυλίου

Οἰκοτροφεῖον: 4 κώδικες τοῦ 19 αἰ.

6. Καστορίας

1. Γραφεῖα Ἐνοριακῆς Ἐπιτροπείας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου: α) 3 χειρόγραφα, ἐξ ὧν τὰ δύο τῶν ἐτῶν 1574 καὶ 1779. β) λυτὰ ἔγγραφα καὶ γ) 30 κώδικες ἔγγράφων. 2. Συμβολαιογραφεῖον Θεοδώρου Ν Κοντοῦ: 6 κώδικες καὶ εἷς φάκελλος διαθηκῶν.

7. Κλεισούρας

1. Βιβλιοθήκη Δημοτικοῦ Σχολείου: α) 16 κώδικες τῶν ἐτῶν 1830 καὶ 1926 καὶ ἄλλα χειρόγραφα εἰς ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας.

8. Βλάτσης (Βλάτσι)

1) 23 ἔγγραφα παρὰ τῷ κ. Γιάννη Τσάρφ καὶ ἓν ποίημα. 2) 11 ἔγγραφα παρὰ τῷ κ. Ν. Ἀθανασιάδη. 3) 6 χειρόγραφα, 12 ἔγγραφα καὶ 3 κώδικες τῆς βιβλιοθήκης τῆς οἰκογενείας Γεωργίου καὶ Ἀλεξάνδρου Γραμματικοῦ.

9. Βεροίας

1. Γραφεῖα άγ. Ἀντωνίου: 52 κώδικες καὶ κατάστιχα 19 αἰ. 2. Συμβολαιογραφεῖον: 6 κώδικες 19 αἰ. 3. Γυμνάσιον: 2 χειρόγραφα 19 αἰ. 4. Δημαρχεῖον: 56 τουρκικοὶ κώδικες τῶν ἐτῶν 1602-1891 τοῦ ἀρχείου Ἱεροδικείου Βεροίας.

10. Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Βιβλιοθήκη: α) 40 χειρόγραφα 18-19 αἰ. β) 65 ἔγγραφα. γ) 6 φάκελοι, περιέχοντες διαφόρους ἐπιστολάς κ.τ.τ. δ) κατάστιχα τοῦ 18-19 αἰ. ε) τουρκικά ἔγγραφα καὶ στ) ἓν ρωσσικόν τοῦ ἔτους 1821.

11. Ναούσης

Βιβλιοθήκη Σωματείου Ἀργυροπολιτῶν (Πόντου): α) 70 χειρόγραφα 16-19 αἰ. β) 1 φερμάνιον τοῦ ἔτους 1824. γ) 4 κώδικες.

Ἐκτὸς τούτων ἀναφέρονται καὶ διάφορα ἄλλα ἔγγραφα ἐξ ἄλλων μερῶν τῆς Δυτ. Μακεδονίας.

Ἐν τέλει τοῦ βιβλίου παρατίθενται Πίνακες α) κατὰ συγγραφεῖς καὶ ἔργα, β) γραφῶν χειρογράφων, γ) κτητόρων χειρογράφων, δ) χρονολογημένων χειρογράφων, ε) χρονολογηθέντων ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, στ) πίναξ λέξεων καὶ πραγμάτων ἀναφερομένων κυρίως εἰς τὰ ἔγγραφα, ζ) πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ τόπων καὶ η) πίναξ ξένων ὀνομάτων, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἀναγνώστης διευκολύνεται εἰς τὴν χρῆσιν τῶν περιγραφομένων γενικῶς ἐγγράφων.

Ὁ συγγραφεὺς εἶχε ν' ἀντιπαλαίση πρὸς μυρίας ὄσας δυσκολίας, ἀναφερομένας εἰς τὴν φύσιν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἐπαφὴν του μετὰ τῶν κατόχων ἐγγράφων καὶ χειρογράφων. Ἄν λοιπὸν ἡ ἐργασία αὕτη παρουσιάζει ἀναποφεύκτους ἐλλείψεις — ὡς σημειοῦται ἐν οἰκείῳ τόπῳ — τοῦτο ὀφείλεται μόνον εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ἐκ μέρους τῶν κατόχων τῶν ἐγγράφων κωλυσιεργίαν ἢ καὶ ἄρνησιν, προελθοῦσαν εἴτε ἐκ προθέσεως, εἴτε καὶ ἐκ τῆς διαφόρου ἀντιλήψεως αὐτῶν σχετικῶς μετὰ τὰ δικαιώματά των ὡς ἰδιοκτητῶν, ἀποβλεπόντων πρὸς ταῦτα, ὡς πρὸς πηγὴν θησαυρισμοῦ καὶ ἐκμεταλλεύσεως· διότι ὁ συγγραφεὺς, ὡς ὁ ἴδιος σημειοῖ « δὲν περιήρχετο τὴν Δυτ. Μακεδονίαν χάριν ἀναψυχῆς, ἀλλ' ὑπέβαλλεν ἐκάστοτε τὸν ἑαυτὸν του εἰς κόπους καὶ εἰς τὴν ἀνιαρὰν συλλογικὴν ἐργασίαν, παραμελῶν ἄλλας του καρποφορτέρας ἐρεῦνας, μόνον καὶ μόνον, ἵνα καταστήσῃ τὸ ἔδαφος ὀμαλώτερον εἰς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἰς ἄλλους φιλόστορας διὰ τὴν ὄσον τὸ δυνατόν καλυτέραν ἐξέτασιν τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας ».

Χαρακτηριστικὰ ὄσα σημειοῖ ὁ συγγραφεὺς ὄσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀποσταλὲν μήνυμα πρὸς αὐτὸν ἐκ μέρους 15 μοναχῶν τῆς μονῆς ἀγίου Νικάνορος (Ζάμπορδας), οἱ ὅποιοι ὑπέδειξαν εἰς αὐτόν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ, διότι « δὲν θὰ τοῦ δείξουν τίποτε » (σελ. 197)! Ἐπίσης χαρακτηριστικὰ εἶναι ὄσα γράφει σχετικῶς μετὰ τὸν ὑπὸ τοῦ μητροπολίτου Καστορίας Φιλαρέτου Βαφείδη περιγραφέντα κώδικα τῶν ἐτῶν 1616-1768, τὸν ὁποῖον ὁμως οὐδαμοῦ ἀνεῦρεν.

Διὰ τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἔργου τούτου δὲν ἀρκεῖ ἡ φιλότιμος προσπάθεια ἑνός, ἀλλὰ πρέπει νὰ βοηθήσουν ὄλοι ὄσοι ἔχουν εἰς χεῖράς των παντὸς εἴδους ἔγγραφα, παραχωροῦντες ταῦτα πρὸς περιγραφὴν καὶ δημοσίευσιν εἰς τοὺς εἰδικοὺς καὶ νὰ μὴ κρατῶσι ταῦτα μυστικὰ ἐντὸς τῶν χρηματοκιβωτίων των.

Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Σιγάλα, προῖον πολυετοῦς ἐπιπόνου ἐρεῦνης, ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ἐργασίας συστηματικῆς καὶ μεθοδικῆς περιγραφῆς καὶ ἀσφαλῆ ὁδηγὸν καὶ ὑπογραμμὸν διὰ πάντα ἐρευνητὴν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐφιλοδόξει νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον, συμπληρώνων εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τὰ ἀναμφιβόλως ὑπάρχοντα κενὰ εἰς τὴν περιγραφὴν καὶ μελέτην τῶν λοιπῶν ἀρχεϊακῶν μνημείων τῆς Μακεδονίας.

Πρβλ. καὶ βιβλιοκρισίας: Ε. HORVATH ἐν « Archivum Philologicum » τόμ. 3 (1939) σελ. 390-396 καὶ « Νέον Κράτος » ἀριθ. 32-33, Ἀπρίλιος-Μαῖος 1940. Δ. ΖΑΚΥΘΗΝΟΥ ἐν Ἐπετ. Ἐταιρ. Βυζ. Σπουδῶν τόμ. 15 (Ἀθῆναι 1939) σελ. 471-473). Κ. Θ. ΔΗΜΑΡΑ ἐν Ἐπιφυλλ. Ἐλευθ. Βήματος 30ης Ὀκτωβρίου 1939.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἰωακείμ Μαρτινιανού, Μητροπολίτου Ξάνθης, *Συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μοσχοπόλεως*. Α'. *Ἡ ἱερὰ μονὴ τοῦ τιμίου Προδρομοῦ κατὰ τὸν ἐν αὐτῇ Κώδικα* (1630-1815). Ἐν Ἀθήναις, 1939 (ἔκδ. Δ. Δημητράτου) σσ. ις'+194.

Ἀντωνίου Κεραμοπούλου, *Τί εἶναι οἱ Κουτσόβλαχοι*. Ἐν Ἀθήναις, 1939 (τυπ. «Ἐστία») σσ. 152.

Παρεκλήθην νὰ γράψω ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ἀνάλυσιν κριτικὴν τῶν περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους δημοσιευθέντων δύο συγγραμμάτων, ὧν προτάσσονται ἐνταῦθα αἱ ἐπιγραφαί. Τὰ ἔργα ταῦτα διακεκριμένων ἀνδρῶν, τοῦ μὲν, Ἡπειρώτου, ἐπιφανῆ κατέχοντος θέσιν ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱεραρχίᾳ, τοῦ δέ, Μακεδόνα, ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐπιστήμῃ διαπρέποντος, τυγχάνουσιν ἐν ταῖς παρούσαις ἡμέραις τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ ἀγῶνος τῶν Πανελλήνων ἐξαιρέτως ἐπίκαιρα δι' εὐνοήτους λόγους. Ἐσκέφθην ὅμως ἐπὶ πολὺ ἂν πρέπει νὰ προβῶ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐκφρασθείσης πρὸς με εὐχῆς, τοῦτο μὲν διότι συνδέομαι ἀπὸ δεκαετηρίδων μετ' ἀμφοτέρων τῶν συγγραφέων διὰ στενῆς φιλίας, ἧς ἕνεκα ἢ ἐμὴ κρίσις δὲν θὰ ἐθεωρεῖτο ἴσως τελείως ἀπροσωπόληπτος, τοῦτο δέ — καὶ κυρίως — διότι δὲν κέκτημαι εἰδικὴν ἀρμοδιότητα ὅπως ἀποφανθῶ ἐγκύρως περὶ τῶν ἐν ταῖς εἰρημέναις συγγραφαῖς ἐκτεθειμένων. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀποφύγω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐπιμόνου εὐχῆς, ἴνα εἶμαι ἐν τάξει πρὸς ἑμαυτὸν τε καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, προέκρινα μέσσην τινὰ λύσιν, νὰ γράψω δηλονότι ἀπλήν συνοπτικὴν ἀνάλυσιν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος συγγραμμάτων, οὐχὶ δὲ κριτικὴν, ἥτις εἶναι ἔργον ἀνδρῶν ἐμοῦ ἀρμοδιωτέρων ἐν τοῖς προκειμένοις. Ἡ ἀνάλυσις γενήσεται κατὰ τρόπον, ἰδιόρρυθμον δι' ἀποσπασμάτων εἰλημμένων ἐξ αὐτῶν τούτων τῶν πραγματειῶν τῶν εἰρημένων συγγραφέων.

1. Ὁ μητροπολίτης Ξάνθης Ἰωακείμ Μαρτινιανὸς ἀνήκει εἰς τὴν φιλόμουσον χορείαν τῶν εὐαρίθμων ἱεραρχῶν, οἵτινες δὲν περιορίζουσι τὴν δρᾶσιν αὐτῶν εἰς μόνον τὰ τελετουργικὰ καὶ ποιμαντικὰ καθήκοντα, ἀλλ' αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ συμμετέχωσιν ὅπωςδὴποτε ἐνεργῶς τῆς πνευματικῆς κινήσεως τῆς χώρας. Οὕτως ὑπεβλήθη εἰς τὸν κόπον τῆς ἐρεῦνης καὶ περισυλλογῆς χρησίμου τοῖς ἱστορικοῖς ὕλικοῦ ἐκ τῶν «ἐν συντρίμμασιν ὑπολελειμμένων ἀρχαίων», ὡς γράφει ἐν τῷ προλόγῳ, μιᾶς τῶν ἐπὶ τουρκοκρατίας διακριθεισῶν «μεγάλων ἐκείνων καὶ διοικητικῶς ἀνέκαθεν προνομιούχων κοινοτήτων, αἵτινες, ἐλαφρότερον ὑφιστάμενοι τὸν τῆς δουλείας ζυγόν, ἠὺδοκίμησαν, ἐγένοντο ὀνομασταί, ἐκέκτηντο καλῶς λειτουργοῦντα σχολεῖα, βιβλιοθήκας, τυπογραφεῖον, ἐπικοινωνίαν τακτικωτάτην μετὰ τῆς Δύσεως, καὶ κατέλιπον πλοῦσια ἐν τέλει γραμματοφυλάκια καὶ κώδικας, ἴχνη σταδιοδρομίας αἰγλήσεως». Ἐν ταῖς ὀλίγαις ταύταις γραμμαῖς εὐστόχως καὶ ὁλοεῖ ἐπιγραμματικῶς σκιαγραφεῖται ἡ σημασία τῆς ἄλλοτε ποτε ἀκμασάσης ἠπειρωτικῆς πόλεως, τῆς πατρίδος πολλῶν Ἑλλήνων λογίων καὶ μεγάλων τῆς Ἑλλάδος εὐεργετῶν, ἧς τὴν ἱστορίαν ἐπιχειρεῖ νὰ διαφωτίσῃ ὁ φιλόπονος καὶ πολυμαθὴς ἱερόρχης διὰ συμβολῶν, ὧν ἀπαρχὴν εὐόϊωνον ἀποτελεῖ ὁ προκείμενος μετ' ἐπιμελείας καὶ φιλοκαλίας ἐπὶ ἀρίστου χάρτου ἐκτυπωθεὶς τόμος, ἀφιερούμενος εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ κώδικος τῆς ἐγγύτατα τῇ Μοσχοπόλει κειμένης ἱερᾶς μονῆς τοῦ

Τιμίου Προδρόμου και Βαπτιστοῦ Ἰωάννου (σσ. 23 — 120). Τοῦ κειμένου προτάσσονται σελίδες τινές περιέχουσιν τὴν βιβλιογραφίαν (σσ. ια' — ιδ') καὶ τέσσαρα κεφάλαια εἰσαγωγικά (σσ. 1 — 21), ἔπονται δὲ οἰονεὶ ἐν ἐπιμέτρῳ, ὑπολείμματα ἄλλου κώδικος ἀνεπιγράφου, ὃν εἶχε διεξέλθει ὁ συγγραφεὺς κατὰ τὸν μῆνα Αὐγουστον τοῦ ἔτους 1895 καὶ ἐν ᾧ ἐσημειοῦντο πλὴν ἄλλων τὰ εἰς τὴν Ἱερὰν μονὴν ἀφιερῶματα καὶ ἀνεγράφοντο διάφοροι ὁμολογία ἰδιωτῶν καὶ ἄλλαι δικαιοπραξίαι (σσ. 127 - 149). Κατακλειῖδα τοῦ τόμου ἀποτελεῖ ὁ ἐπίλογος (σσ. 151 — 177), ἀκολουθοῦσι δὲ πίνακες τῶν ὀνομάτων (σσ. 179—188) καὶ τῶν περιεχομένων (σσ. 189 — 191) καὶ τῶν εἰκόνων (σ. 192) καὶ τῶν παροραμάτων (σ. 193).

Ἐν τοῖς εἰσαγωγικοῖς κεφαλαίοις ἐκτίθενται συντόμως ἐν μὲν τοῖς τρισὶ πρώτοις (σσ. 1 — 16) τὰ κατὰ τὴν Μοσχόπολιν ἀπὸ τε ἱστορικῆς καὶ τοπογραφικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως, ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα τῶν μέχρι τοῦδε περὶ τὴν ὀνομαστὴν τῆς Ἡπείρου πόλιν ἀσχοληθέντων καὶ ὑποδεικνύονται τὰ στοιχεῖα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων δύναται, ὡς γράφει ὁ συγγραφεὺς, « νὰ ἀναπαρασταθῇ ἡ ἀληθὴς, κατὰ τὸ δυνατόν, ἱστορία καὶ ἡ ἐν ταῖς διαφόροις ἐξελίξεισι φυσιγνωμία τῆς πόλεως, πάντοτε ἀπαραίτητος ἐν σχέσει πρὸς τὰς ἐκάστοτε περιστάσεις, τὴν ἐκάστοτε τέλος ἀτμόσφαιραν, τὴν καὶ ἐνταῦθα οὐχὶ ἀμετάπτωτον, ἀλλὰ παραλλάσσουσαν, ἀναλόγως τῶν ἐν τῇ βασιλευούσῃ καὶ ταῖς πέριξ βεζυρικαῖς περιφερείαις, τοῦ Βερατίου, τῆς Σκόδρας, τοῦ ἐν Μοναστηρίῳ Βηλεέρμπε τῆς Ρούμελης, τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἄλλων μετατροπῶν τῶν πραγμάτων» (σ. 15). Ἐν δὲ τῷ τετάρτῳ κεφαλαίῳ (σσ. 17 — 21) περιγράφεται μετὰ ποιητικῆς τινος πνοῆς ἡ τοποθεσία τῆς Ἱερᾶς μονῆς τοῦ τιμίου Προδρόμου καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ μονή, περὶ τῆς ἰδρύσεως καὶ ἐξελίξεως τῆς ὁποίας ἐλάχιστα καὶ πενιχρὰ στοιχεῖα «ἤθελον περισωθῆ καὶ περιέλθῃ μέχρις ἡμῶν, εἰ μὴ ἡ πρόνοια ἐνὸς φιλοκάλου ἡγουμένου, καὶ ἐνὸς ἐτέρου τῶν χρόνων ἐκείνων λογίου, Μιχαὴλ τοῦ Γκόρρας ἢ Ὑπασχιώτου (1700 — 1790) περισυνέλεγεν, ἐσταχυολόγει, ὅσω ἦν δυνατόν, ἔνθεν κάκειθεν, καὶ κατεστρώννυε ταῦτα ἐν ἐπὶ τούτῳ κώδικι, περισφζομένῳ εὐτυχῶς ἐν τῷ ἰδρύματι» (σ. 18). Ἔπεται ἡ περιγραφή τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος κώδικος.

Τὸ κύριον τμῆμα τοῦ ἔργου, ὡς ἐσημειώθη ἤδη, περιέχει τὸ κείμενον τοῦ κώδικος, ὃ ἔχει πλῆθος σημειώσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν διασαφητικῶν καὶ ἐρμηνευτικῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ συμπληρωματικῶν καὶ κριτικῶν, αἵτινες λαμβάνουσι πολλακτὴς μεγάλῃν ἔκτασιν καὶ ἐμφαίνουσι πολλαχού τὴν πολυμᾶθειαν καὶ τὴν ἐρευνητικότητά τοῦ συγγραφέως. Ἡ ἔκτασις ἰδίᾳ τῶν σημειώσεων δίδει εἰς τὸ σύνολον μᾶλλον τὸν χαρακτήρα διεξοδικοῦ ὑπομνηματισμοῦ ἢ κριτικῆς ἐκδόσεως κειμένου. Τὸ ὄψος τοῦ συγγραφέως καθόλου ἐπαγωγὸν καὶ σαφὲς παρουσιάζει ἐνιαχοῦ ρητορικὴν τινα μεγαλοπρέπειαν.

Ὁ κώδιξ εἶναι «μῆκος καὶ πλάτους 0.41×0.37, σταχώσεως δερματίνης καὶ κάλλιστα διατετηρημένος, ἔχει ἐν ὄλῳ φύλλα 179, ἐξ ὧν 50 μόνον γεγραμμένα, 124 ἄγραφα, καὶ 5 ἐξηρημένα, κατὰ τὴν διόρθωσιν ἴσως κεκομμένα, εἰ μὴ διὰ λόγους ἄλλους περιστάσεων καιρικῶν τρομοκρατίας, κριθέντα ἐξαιρητέα» (σ. 18). Τὸν κώδικα χαρακτηρίζει ὁ ἐκδότης ἱεράρχης ὡς «πολύτιμον κειμήλιον, δι' ὅσα τε ἐν πολλοῖς λεπτομερῶς περισφζει, ἀφορῶντα τὰ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ εὐαγοῦς καθιδρύματος, καὶ δι' ὅσα τῆδε κάκεισε παρεμπιπτόντως ἀναφέρει, χύνοντα φῶς εἰς πολλὰ σκοτεινὰ τοῦ βίου τῆς πόλεως σημεία, οἷα π.χ. τὰ κατὰ τὴν δῆωσιν τοῦ 1769, τὰ τῆς καταστάσεως τῆς Ὀπά-

ρεως κατά τὸ 1822, καὶ διὰ τὰς λοιπὰς ἔτι σημειώσεις, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὴν ἱστορίαν μέχρι τοῦ 1875, περίπου, ὡς καὶ ἕτερα τόσα». (σ. 19).

Ὁ κώδιξ περιέχει βραχὺν καὶ οὐχὶ ὄλως ἄσχετον πρὸς τὸ σύνολον τοῦ περιεχομένου τοῦ κώδικος πρόλογον, ὅστις τυγχάνει κατὰ τὸν ἐκδότην, «μεταγενέστερος κατὰ τι» εἰ καὶ ἰδιόχειρος, ἀντικατασταθέντος, ὡς φαίνεται τοῦ πρώτου καὶ ἀρχικοῦ, ἴσως διὰ λόγους περιστάσεων ἢ καὶ ἐτέρους, ὡς δύναται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ τὸ ὅτι τὸ πρῶτον φύλλον εἶναι κεκομμένον. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς δῆλον γίνεται, ἀφηγεῖται, πῶς μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον, ἔν ἰδιωτικὸν προσευχητήριον ἐξειλίχθη εἰς τοιοῦτον εὐαγὲς ἴδρυμα, τίνες οἱ ἀρχικῶς συντελέσαντες καὶ ἀναδειχθέντες κτίτορες, τίνες οἱ κατὰ καιροὺς διατελέσαντες ἡγούμενοι, καὶ ὅποια ἢ εἰς ἀφιερῶματα ἢ ἄλλως ἐπιδειχθεῖσα προαίρεσις τῶν κατοίκων τῆς πλούτῳ καὶ εὐσεβείᾳ ἐξιδιασμένη κομώσης τότε πόλεως» (σ. 21).

Μετὰ τὸ κείμενον τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ ἀνωνύμου κώδικος, οὔτινος ἐγένετο μνεῖα ἀνωτέρω (σσ. 123 — 149), ὑπάρχει ὁ ἐπίλογος (σσ. 151 — 177), ἐν ᾧ ἐκτίθεται ὁ τρόπος, καθ' ὃν δαπάναις κυρίως πλουσιῶν ἀνδρῶν ἰδρύνοντο αἱ μοναὶ καὶ συνετηροῦντο διὰ συνδρομῶν καὶ ἀφιερωμάτων τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν καὶ ἀπέβαινον ἐστία φιλοξενίας καὶ περιθάψεως τῶν ὁδοιπορούντων καὶ τῶν διωκομένων· ἐκτίθεται πρὸς τούτοις ἡ διοίκησις καὶ ἡ πρόσδος τῆς ἱερᾶς Μονῆς καὶ ἐξαίρεται ἐν ἐνθουσιώδει κατακλειδί ἢ ἀκμῇ τῆς Μοσχοπόλεως, διὰ τοῦ μεγάλου καὶ πολυσχιδοῦς ἐσωτερικοῦ τε καὶ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου καὶ τῶν μεταναστεύσεων καὶ ἀποδημιῶν, αἵτινες ἐκτεινόμεναι «ἀνά ὄλα τὰ τμήματα τῆς Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Τρανσυλβανίας καὶ Μολδοβλαχίας, ἀρχαιότερον δὲ καὶ ἀνά τὴν Βενετίαν, συνετέλεσαν ὡς οὐδὲν ἄλλο, ὥστε καθ' ὅλην τὴν περίοδον 1600 — 1769 ἢ πόλις νὰ προεξάρχη μέχρι σημείου ἀφαντάστου ὄλων σχεδὸν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ, Ἡπείρῳ καὶ Ἀλβανίᾳ πόλεων» (σ. 176).

Ὁ τόμος, ὅστις κοσμεῖται καὶ διὰ πολλῶν παλαιῶν καὶ νέων εἰκόνων, ἐπὶ στιλπνοῦ χάρτου, προσφέρεται τοῖς ἐρευνηταῖς «ὡς λιτὸν δοκίμιον ὕλην μόνον» κομίζον, κατὰ τὴν μετριόφρονα φράσιν τοῦ συγγραφέως, εὐχομένου ὅπως «παράσχη τοῦτο νύξιν καὶ ἀφορμὴν ἄλλοις, εἰς μείζονας καὶ ὑγιεστεράς ἐρεῦνας, ἐπὶ τῶν μερικωτέρων μάλιστα ἐκφάνσεων τῆς ἐξελίξεως τοῦ βίου τῆς παλαιδόξου, πολυπαθοῦς καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ ἐρειπιώδει καταστάσει ὑπερηφάνου πόλεως». (σ. θ'). Ἀτυχῶς ὁ συγγραφεὺς δὲν μνημονεύει ἐν τῷ προλόγῳ ὁποῖαν ἔκτασιν καὶ σειρὰν θὰ λάβωσιν αἱ ὑπ' αὐτοῦ παρασκευαζόμεναι συμβολαὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μοσχοπόλεως, ὧν πρώτη τυγχάνει, ὡς ἐγράφη ἤδη, ἢ ἐν τῷ προκειμένῳ τόμῳ, οὗ τὴν ἀνάγνωσιν συνιστῶ παντὶ τῷ ἐνδιαφερομένῳ διὰ τὴν ἱστορίαν τῶν ἐνδόξων πόλεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῶν ἀκμασασάντων κατὰ τοὺς σκοτεινοὺς τῆς δουλείας χρόνους. Εὐχομαι δὲ ταχεῖαν τὴν συνέχισιν τοῦ ἔργου.

2. Ὁ καθηγητὴς Ἀντώνιος Κεραμόπουλος, τακτικὸν μέλος καὶ ἐπ' ἐσχάτων πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἀθηνῶν, ἐξεφώνησε κατὰ τὴν πανηγυρικὴν αὐτῆς συνεδρίαν τῆς 29ης Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 1938, τμῆμα τῆς μελέτης, ἣτις ἐδημοσιεύθη ἐν ἔτος ὕστερον ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω σημειουμένην ἐπιγραφὴν. Ἐξ ἀφορμῆς προχείρων δημοσιεύσεων τῶν κυρίων σημείων τῆς μελέτης, αἵτινες ἐγένοντο ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, βραχὺ μετὰ τὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀνακοίνωσιν αὐτῆς, ρουμανικαὶ ἐφημερίδες διεξήγαγον μᾶλλον ἢ ἥττον δριμείαν ἐπίθεσιν ἀπὸ τῶν στηλῶν αὐτῶν

κατά τοῦ Ἑλληνοῦ καθηγητοῦ, ὑπερβαίνουσιν ἐν πολλοῖς, ὡς ἐγὼ αὐτὸς ἐξ ἀναγνώσεως ἄρθρων τινῶν ἐπέειπεν, τὰ ἐν ταῖς ἐπιστημονικαῖς συζητήσεσι θεμιτὰ ὄρια τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς καλῆς πίστεως. Ἡ διεξαχθεῖσα τότε δημοσιογραφικὴ πολεμικὴ εἶχεν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τὸν χαρακτήρα μᾶλλον προχείρου καὶ προκατειλημμένης ἐθνολογικῆς καὶ πολιτικῆς συζητήσεως ἢ αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς κρίσεως. Ὡς ἐξῆς χαρακτηρίζει, ἐν τῷ προλόγῳ (σσ. 5 — 6), τὸν ἀγῶνα ἐκείνων τῶν ρουμανικῶν ἐφημερίδων ὁ συγγραφεύς. « Ἡ *Neamul Românesc* ἐκάλεσεν εἰς τὰς στήλας τῆς ἐπιτήδειον συναγεμὸν πάντων τῶν ἐν Ρουμανίᾳ Κουτσοβλάχων. Καὶ προσῆλθον ἐπὶ τέσσαρας μῆνας πλὴν τινῶν ἐπιστημόνων πολλοὶ διδάσκαλοι ἢ δημοσιογραφοῦντες καθηγηταὶ καὶ ζωηροὶ σπουδασταὶ παντοίων ἐπιστημῶν καὶ ἀρχιτέκτονες καὶ ἔμποροι καὶ λοιποὶ, ὀλόκληρον κῦμα θωπευομένης καὶ ὑποθαλπομένης ἀμαθείας, ἡμιμαθείας καὶ πλάνης, καὶ ἔγραψαν ἄρθρα καὶ ἔκαμαν διαλέξεις καὶ ραδιοφωνικὰς ἐκπομπὰς ἄνευ οὐδενὸς ἐπιχειρήματος καὶ χωρὶς ν' ἀναιρέσωσιν οὐδὲν τῶν ἐμῶν ἐπιχειρημάτων. Ἐλοιδώρῃσαν ὁμῶς ἐμέ, ὕβρισαν δὲ γενικώτερον, πρὸς ὠφέλειαν τῶν ἀμοιβαίων φιλικῶν σχέσεων, τὴν ἑλληνικὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, ὅπερ ἐγέννησεν αὐτούς, καὶ οὕτω ἀνενέωσαν πρὸς τὴν φιλιστορὰ ἐφημερίδα τὴν πίστιν των, ἀποδείξαντες, ὅτι καὶ ἔθυσαν εἰς τὰ εἶδωλα καὶ ἔσπεισαν καὶ ἐγεύσαντο τῶν θυμάτων » (σ. 6, 5).

Ἡ μελέτη, ἥς τὴν ἐκτύπωσιν ἀνέβαλλεν ὁ συγγραφεύς, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει, ὁ κατ' αὐτοῦ ἐπίμονος δημοσιογραφικὸς ἀγῶν, « ἀφορώσα, ὡς αὐτὸς οὕτως παρατηρεῖ, ζητήματα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας κυρίως, ἐγράφη καθηκόντως καὶ ἐκ καθαρᾶς ἐπιστημονικῆς πεποιθήσεως, ἔστω καὶ ἂν, καταλήγουσα εἰς ἐθνολογικὰς πραγματικότητας, εἶναι διὰ τοῦτο εὐδιάβλητος εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μὴ σκεπτομένων ἐπιστημονικῶς » (σ. 6).

Περὶ τὸ θέμα τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς γλώσσης τῶν Κουτσοβλάχων ἡσυχολήθησαν πολλοὶ Ἑσπέριοι (Ἕλληνοὶ καὶ Γάλλοι καὶ Γερμανοὶ καὶ ἄλλοι) καὶ Ἀνατόλιοι σοφοὶ (Σέρβοι καὶ ἰδιαίτατα Ρουμᾶνοι), ἐλάχιστοι ὁμῶς, ὡς μὴ, ὠφείλουν, Ἕλληνας. (Αὐτοτελῶς ὁ Μιχαὴλ Χρυσόχοος, ἐν τῷ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν « Βλάχοι καὶ Κουτσοβλάχοι » καὶ ὑπ' ἀριθ. 58 τεύχει τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων.) Τὸ κενὸν τοῦτο τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης καὶ γραμματείας, ἀναγόμενον εἰς οὐχὶ ἀσήμαντον σημεῖον τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας, ἠθέλησε νὰ πληρῶσθαι διὰ τῆς προκειμένης μελέτης ὁ εὐρυμαθὴς καθηγητὴς.

Ἡ ἐμβριθὴς καὶ ἐπὶ πολλῇ πρωτοτυπίᾳ διακρινομένη μελέτη, μετὰ πολλῆς δὲ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας ἐκτετυπωμένη, διαιρεῖται εἰς δύο τμήματα.

Ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι (σσ. 7 — 75) ἐκτίθενται τὰ περὶ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς γλώσσης καὶ τῆς φυλετικῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων καὶ μνημονεύονται αἱ περὶ Βλάχων γνῶμαι τῶν βυζαντινῶν συγγραφέων (Κεκαυμένου-Χαλκοκονδύλη, Ζωναρᾶ, Κιννάμου, (σσ. 22 — 27), οἵτινες χωρὶς νὰ ἔχωσιν « ἄληθῆ τινα ἱστορικὴν παράδοσιν » « ἐκφράζουσιν ἰδίως γνῶμας ἐρμηνευτικὰς », ὡς καὶ αἱ περὶ Δακορρουμάνων, Βλάχων καὶ Κουτσοβλάχων καὶ περὶ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν θεωρίαι τῶν νεωτέρων (Rösler, Jirecek, Thomaschek, Jorga, Capidan, Mutafciev καὶ ἄλλων, σσ. 28 — 65). Ἐν τε τῷ κειμένῳ καὶ κυρίως ἐν ταῖς ὑποσημειώσεσι γίνεται ἔλεγχος τῶν ἐλαττωμάτων τῶν ξένων θεωριῶν. Ὁ συγγραφεύς φρονεῖ ὅτι συμφώνως πρὸς τὰ ἐν τῷ πρώτῳ τμήματι ὑπ' αὐτοῦ ἐκτιθέμενα « πᾶσα γενομένη ἀπόπειρα ἐθνολογικῆς ἢ ἱστορικῆς ἐρμηνείας τῶν Βλάχων μας ἢ ὑπῆρξεν ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν

ιστορίαν ἢ τὰς ἱστορικές ἀρχάς, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν λογικὴν, ἢ, ἀντὶ νὰ μᾶς φωτίσῃ, ἐσώρευσεν ἀπορίας καὶ ἐρωτήματα ἀναπάντητα καὶ προβλήματα ἄλυτα καὶ ἐπολλαπλασίασε τὰς δυσχερείας. Προέκυψαν ὅμως ἐκ τοῦ σκότους τούτου τὰ ἐξῆς δύο ἀρνητικά ἀλλὰ καθαρὰ πορίσματα, ἅτινα ἀπεστένωσαν τὸ ἔδαφος τῆς ἐρεῦνης... Ταῦτα εἶναι: α) ὅτι οἱ Βλάχοι ἡμῶν δὲν εἶναι Ἴταλοί, β) ὅτι οἱ Βλάχοι ἡμῶν δὲν εἶναι Δακορρουμᾶνοι» (σ. 71). Σημειώτεον ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ τμήματος τούτου ὁ συγγραφεὺς παραβάλλων τὸ παρ' ἡμῖν ὄνομα «Βλάχοι» πρὸς ὅμοια ὀνόματα ὑπάρχοντα ἐν πολλοῖς τόποις τῆς Εὐρώπης (Walachen, Welschen, Walliser, Wallons, Welshmen) καὶ πρὸς τὸ σημιτικῆς προελεύσεως «Φελλάχοι» (ἀραβικὸν *fellāh*, ὅπερ σημαίνει γεωργόν), ἐκφράζει τὴν εἰκασίαν ὅτι «ἡ λέξις αὕτη ὡς σημιτικὴ ἦτο δυνατὸν νὰ διαδοθῆ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Βόρειον Ἀφρικὴν, ἔνθα ἦσαν ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων πολλοὶ Σημίται ἢ Ἑβραῖοι, νὰ ληφθῆ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων καὶ διαδοθῆ περαιτέρω εἰς τὸ λοιπὸν κράτος αὐτῶν. Ἡ μορφή, ὅφ' ἦν διεδόθη, εἶναι ὡς συνελήφθη ὑπὸ τῆς ἀκοῆς τῶν ἀλλογλώσσων Ἑλλήνων ἢ Ρωμαίων ἢ ἄλλων ἀξιωματικῶν τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους, καὶ διεδόθη ὡς λαϊκὴ ὀνομασία τῶν ἐγκατεστημένων ἐπὶ τόπου στρατιωτῶν, οἵτινες ἦσαν συγχρόνως καὶ γεωργοὶ τῶν ὑπὸ τοῦ κράτους παραχωρουμένων εἰς αὐτοὺς γαιῶν. Κατὰ ταῦτα τὸ ὄνομα Βλάχος δὲν δηλοῖ ἄνθρωπον ἀνήκοντα εἰς ἔθνος ἢ φυλὴν ὀρισμένην, ἀλλ' ἄνθρωπον ἔχοντα ὀρισμένην ἀσχολίαν καὶ, γενικώτερον, ιδιότητα, δυνάμενον δὲ ν' ἀνήκῃ εἰς οἰονδήποτε ἔθνος» (σσ. 11 — 13), ὡς διέγνω ἤδη καὶ ὁ AnceI (*Géographie des frontières*, 1938, σ. 14).

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι τοῦ ἔργου (σσ. 75 — 109) ἐπιθυμῶν ὁ συγγραφεὺς μετὰ τὴν προηγηθεῖσαν ἀντίκρουσιν τῶν ξένων θεωριῶν νὰ εὕρῃ, τί εἶναι οἱ παρ' ἡμῖν Βλάχοι, ἐξετάζει τὰ περὶ τῆς γλώσσης αὐτῶν, ἡτις εἶναι θυγάτηρ τῆς λατινικῆς καὶ ἀνασκοπεῖ «τὰς τύχας τῆς ἡμετέρας χώρας ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ρωμαιοκρατίας, ὅτε ἐπεδήμησεν ἡ γλῶσσα αὕτη παρ' ἡμῖν» (σ. 75). Ὁρμώμενος δὲ ἐκ τῆς ἀρχῆς, πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ὁποίας προσάγει πολλὰ ἐπιχειρήματα, ὅτι κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους «οἱ φρουροὶ τῶν ὀρέων τῆς Μακεδονίας ἦσαν ἐντόπιοι, ἐχρησιμεποιοῦντο δὲ πρὸς τήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας καὶ πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ὁδῶν καὶ κλεισωρειῶν ἀπὸ ληστῶν ἐγχωρίων ἢ ἀπὸ πάσης ἐπιδρομῆς ἀνθρώπων κακοποιῶν ἐκ γειτονικῶν χωρίων πτωχοτέρων ἢ κατωτέρου πολιτισμοῦ καὶ ἐπιρρεπῶν πρὸς ληστρικὰς πράξεις», (σ. 95) καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ Βλάχοι «εἶναι Ἑλληνες ἀποβαλόντες τὴν γλῶσσαν, τόσον Ἑλληνες ὅσον οἱ ἀποβαλόντες τὴν γλῶσσαν Μικρασιᾶται πρόσφυγες. Ἡ λατινογλωσσία τῶν δὲ δηλοῖ, ὅτι πιθανώτατα, οἱ πλεῖστοι τοῦλάχιστον, ἐγκαθίσταντο εἰς τὰ ὄρη ὡς *veterani* ἢ *evocati*, ἦτοι ἄφ' οὗ εἶχον ἤδη ἐκμάθει τὴν λατινικὴν γλῶσσαν ἐν τῷ στρατῷ» (σ. 95).

Ἀλλαχοῦ δὲ χαρακτηρίζονται «φυλετικῶς οἱ Κουτσόβλαχοι πιθανῶς ὡς οἱ καθαρῶτατοι (!) τῶν Ἑλλήνων, ἐπειδὴ ἦσαν οἱ ὀλιγώτερον προσιτοὶ εἰς ἐπιμειξίαν, ὡς καὶ τινες ἄλλοι Ἑλληνες ἀποκέντρων πτωχῶν μερῶν». Καὶ τερματίζεται ἡ πραγματεία, ἢ πολλὰς πρωτοτύπους, ἀλλὰ καὶ τινὰς παραδόξους γνώμας περιέχουσα, ἃς δὲν εἶμαι ἐγὼ ἀρμόδιος νὰ κρίνω, ἔτι δ' ὀλιγώτερον νὰ ἐπικρίνω, διὰ τῶν ἐξῆς. «Οὕτω ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἱστορίας καθωρίσαμεν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ οἰκογενεῖα τὴν θέσιν τῶν Ἑλληνοβλάχων, λαοῦ ὑγιοῦς, εὐφυοῦς καὶ ἀνδρείου, συμπαθεστάτου δὲ καὶ ἀγαπητοῦ, ὡς εἶναι ἀγαπητοὶ οἱ τραυματῆται τοῦ πολέμου. Εἰς τοὺς προαιωνίους τοῦ Ἑθνους ἡμῶν ἀγῶνας οἱ Βλάχοι πλὴν τῶν ἄλλων ταλαιπωριῶν, ἃς ὑπέστησαν, ἐτραυματίσθησαν εἰς

τήν γλώσσαν, γενόμενοι οὕτω τραυματῖαι τῶν ἐθνικῶν πολέμων καὶ παλαιότατοι 'παλαιοὶ πολεμισταὶ' » (σ. 109).

Τῇ πραγματείᾳ ἔπονται δύο παραρτήματα (σσ. 111 — 119 καὶ 120 — 144), ἐν οἷς προσκομίζονται ἐπιχειρήματα πρὸς ἐνίσχυσιν ὠρισμένων πορισμάτων τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης μελέτης. Τὰ ἐν τοῖς παραρτήμασι τούτοις γραφόμενα ὡς καὶ τὰ ἐν ταῖς πλουσιωτάταις σημειώσεσιν, ὧν ἡ ἔκτασις εἶναι ἐνίστε ἀσυνήθως δυσανάλογος πρὸς τὸ κείμενον τῆς πραγματείας, καθιστῶσι προφανῆ τὴν εὐρυμάθειαν καὶ τὴν πολυπραγμοσύνην τοῦ διακεκριμένου συγγραφέως. Ἀποτελοῦσι βεβαίως ἐν πολλοῖς πλεονέκτημα, ἴσως ὅμως ἔν τισι καὶ μειονέκτημα τοῦ ἔργου, διότι οὕτω περισπᾶται ἐνίστε ἀκαίρως ἢ προσοχῇ τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ὑποβάλλεται εἰς ἐξαιρετικὸν κόπον προσπαθῶν νὰ διακρίνη τὰ χρησιμώτερα καὶ ἀναγκαῖα τῶν ὀλιγώτερον χρησίμων. Διαισθανόμενος τοῦτο ὁ συγγραφεὺς δικαιολογεῖται ἐν τῇ πρώτῃ σημειώσει (σ. 7), διότι εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ περιστείλῃ τὴν ὕλην τῆς μελέτης εἰς τὰ ὅρια διαλέξεως καὶ νὰ παραπέμψῃ εἰς τὰς πολυαρίθμους ὑποσημειώσεις καὶ τὰ δύο παραρτήματα « πολλοὺς συλλογισμοὺς, οὗ ἕνεκα διεσπάσθη πῶς τὸ περιεχόμενον, προέκυψαν δ' ἀναγκαίως καὶ τινες παλιλλογίαι. Ὁ ἀναγνώστης παρακαλεῖται νὰ συγχωρήσῃ τοῦτο ».

Τελευτῶν ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀνέγων μετὰ πολλῆς προσοχῆς καὶ εὐχαριστήσεως τὸ περισπούδαστον ἔργον, οὗ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ συνιστῶ παντὶ τῷ ἔχοντι διαφέρον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸ πολυθρύλητον ζήτημα περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Κουτσοβλάχων, ὅπερ θ' ἀπασχολήσῃ ἀναμφιβόλως καὶ ἄλλους συγγραφεῖς ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Κ. ΒΙΖΟΥΚΙΔΗΣ

Ἰωάννου Κ. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνας (1796 - 1832). Μακεδονικὴ Βιβλιοθήκη ἀριθ. 1. Θεσσαλονίκη 1940. Σελ. ιε' + 297.

Τὸ ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν βραβευθὲν τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Ἰωάννου Βασδραβέλλη εἶναι ἡ πρώτη συστηματικὴ μελέτη ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, μετὰ τὸ ὅποιον ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καταγίνεται. Ὁ κ. Βασδραβέλλης εἰργάσθη μετὰ εὐσυνειδησίαν, ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμόν, ἔλαβε δὲ ὑπ' ὄψιν τοὺς ὅλους τὰς εἰς αὐτὸν προσιτὰς ἐκδεδομένας καὶ μὴ ἱστορικὰς πηγὰς καὶ τὰ σχετικὰ βοηθήματα.

Εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν ἐξετάζει δι' ὀλίγων τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὴν ἐπίδρασιν, ἣν εἶχον ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀνεξαρτησίας αἱ παροικίαι τῶν Μακεδόνων εἰς τὴν Αὐστρίαν, Οὐγγαρίαν καὶ τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας. Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον πραγματεύεται τὴν δρᾶσιν τῶν Μακεδόνων ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρήγα μέχρι τῶν παραμονῶν τῆς Ἐπαναστάσεως. Εἰς τὰ ἄλλα κεφάλαια (Β' - ΣΤ'), ὑπὸ τύπον βιογραφικῶν τῶν κυριωτέρων Μακεδόνων ἀγωνιστῶν, ἀφηγεῖται ἱστορικὰ γεγονότα ἀφορῶντα εἰς τὴν ἐπανάστασιν τῆς Χαλκιδικῆς, τοῦ Βερμίου, τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ εἰς τὴν δρᾶσιν τῶν Μακεδόνων πολεμιστῶν «εἰς τὴν πέραν τοῦ Ὀλύμπου Ἑλλάδα» μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπανάστασεως ἐν Μακεδονίᾳ. 42 παρατιθέμενα ἀνέκδοτα μέχρι τοῦδε ἔγγρα-

φα — μεταφράσεις ἐκ κωδίκων τοῦ τουρκικοῦ ἀρχείου Βεροίας καὶ τῶν ἀρχείων Κοινοτήτων τινῶν τῆς Χαλκιδικῆς — διαφωτίζουν ἰδίως τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Βερμίου καὶ τῆς Χαλκιδικῆς καὶ συμπληρῶνουν ἢ ἐπανορθῶνουν τὰ μέχρι σήμερον καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν γνωστά.

Ἐκ τῆς συντόμου ταύτης ἐπισκοπήσεως τοῦ περιεχομένου καταφαίνεται καὶ ἡ σπουδαιότης τῆς συμβολῆς τοῦ κ. Ἰ. Βασδραβέλλη εἰς τὴν ἔρευναν τῆς περιόδου, ἣν πραγματεύεται. Ὁ αὐστηρὸς βεβαίως ἐπιστήμων ἱστορικὸς θὰ ἐπεθύμει μεγαλυτέραν συντομίαν ἰδίως εἰς τὴν ἔκθεσιν γεγονότων γνωστῶν καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων. Ἡ μέθοδος ἐξ ἄλλου τῆς διὰ βιογραφιῶν ἐξιστορήσεως ἱστορικῶν γεγονότων, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται περὶ μονογραφιῶν, εἶναι ἡ συνήθης παρ' ἡμῖν καὶ εἰς αὐτὴν ἀρέσκονται οἱ ἀσχολούμενοι κυρίως μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς τουρκοκρατίας, ἀλλὰ δὲν εἶναι καὶ πάντοτε ἡ ὀρθή. Καὶ ἡ παράθεσις ὀλοκλήρου τοῦ κειμένου ἐγγράφων, ἐνῶ περικοπὴ τις θὰ ἤρκει, βλάπτει τὴν συνοχὴν τῆς ἀφηγήσεως. Ἄλλ' αὐτὰ καὶ ἄλλα τινὰ διὰ τὸν αὐστηρὸν ἐπιστήμονα. Ὁ κ. Βασδραβέλλης ὅμως «ἀφίνει εἰς τοὺς μᾶλλον εἰδικωτέρους νὰ συνεχίσουν καὶ ὀλοκληρώσουν εἰς τὸ μέλλον τὴν προσπάθειάν του». Σήμερον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κ. Βασδραβέλλης εἶναι ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μελετητὰς τοῦ τμήματος τούτου τῆς μακρᾶς ἱστορίας μας, δὲν θεωρῶ δὲ ἀναγκαῖον νὰ ἐπαναλάβω ἐνταῦθα ὅτι γενικῶς ἡ ἔρευνα τῆς Μακεδονίας εἶχε καθυστερήσει παρ' ἡμῖν, οὔτε δὲ καὶ νὰ τονίσω ἰδιαιτέρως ὅτι ἡ ἀληθῶς μεγάλη συμβολὴ τῶν Μακεδόνων εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα τοῦ 1821 δὲν εἶχε τύχει τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἐκτιμήσεως ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν μας. Καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλεται ἡ σημασία τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Ἰ. Βασδραβέλλη, ὅτι δίδει τὴν καλυτέραν μέχρι τοῦδε εἰκόνα τῶν ἀγῶνων καὶ θυσιῶν τῶν Μακεδόνων εἰς τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἐθνους ἀγῶνας καὶ ἀποτελεῖ σήμερον ἐπίκαιρον ἀνάγκωσμα.

Εἰς τὴν μεταφορὰν τῆς χρονολογίας τῶν ἐν τέλει σελ. 241 - 290 παρατιθεμένων ἐγγράφων παρεισέφρησαν σφάλματά τινα, τὰ ὅποια δὲν θεωρῶ ἀσκοπον νὰ ἐπανορθῶσω ἐνταῦθα, τοσοῦτ' ἄλλο καθ' ὅσον ἡ μεταφορὰ αὕτη ἐγένετο ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἰδίου κατὰ παράκλησιν τοῦ συγγραφέως. **Ἐγγρ. 4**, ἀντὶ 22 Μαΐου γράφε 22 Ἰουνίου. **Ἐγγρ. 9**, ἀντὶ 28 Ὀκτωβρίου γρ. 4 Ὀκτωβρίου. **Ἐγγρ. 10, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 28, 29, 34, 35, 36** καὶ **37**, πρέπει νὰ προστεθῆ μία μονὰς εἰς τὴν ἡμερομηνίαν ἐκάστου μηνός, διότι τὸ τουρκικὸν ἔτος 1237 εἶναι δίσεκτον· ἔγγρ. π. χ. 10 ἀντὶ 23 Ὀκτ. πρέπει νὰ γραφῆ 24 Ὀκτ., ἔγγρ. 16 ἀντὶ 11 Μαρτ. πρέπει νὰ γραφῆ 12 Μαρτίου καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. **Ἐγγρ. 13**, ἀντὶ 20 Ἰαν. γρ. 1 Φεβρ. **Ἐγγρ. 14**, ἀντὶ 29 Ἰαν. γρ. 10 Φεβρ. **Ἐγγρ. 15**, ἀντὶ 22 Ἰαν. γρ. 3 Φεβρ. **Ἐγγρ. 22**, ἀντὶ 28 Μαρτ. γρ. 7 Ἀπρ. **Ἐγγρ. 31**, ἀντὶ 14 Αὐγ. γρ. 26 Ἰουλίου.

Α. ΣΙΓΓΑΛΑΣ

Νικολάου Κ. Κασομούλη, Ἀγωνιστοῦ τοῦ Εἰκοσιένα, Μακεδόνας, *Ἐνθυμήματα Στρατιωτικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων 1821 - 1833*. Εἰσαγωγή καὶ σημειώσεις ὑπὸ ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ. Τόμ. Α' Ἀθῆναι 1939. Σελ. οξ' + 464.

Ἡ σπουδαιότης τῶν Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων τοῦ Νικολάου Κασομούλη ἐπιτρέπει εἰς ἡμᾶς νὰ δημοσιεύσωμεν ἐνταῦθα κατὰ σειρὰν τρία σημειώματα ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου τόμου ὑπὸ τοῦ Γιάννη Βλαχογιάννη,

των κ. κ. **Ίωάννου Κ. Βασδραβέλλη, Γιάννη Ἀργ. Τόζη** καὶ **Εὐαγγέλου Στ. Τζιάτζιου.**

1. Τοῦ κ. Ἰ. Κ. Βασδραβέλλη.— Ἐνῶ στήν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα βωμοὶ καὶ τρόπαια καὶ τελετές καὶ ἀγάλματα καὶ προτομές στήνονται γιὰ νὰ δοξάσουν τοὺς στρατηγούς καὶ ναυάρχους τοῦ μεγάλου μας ἀγῶνα τοῦ 1821, ἐδῶ ψηλὰ λησμονιὰ καὶ πάχνη σκέπαζε ὡς τώρα θυσίες κι' ἀνδραγαθήματα, καταστροφή καὶ ἐρήμωσι πού τράβηξαν οἱ Μακεδόνες, οἱ ἀθάνατοι αὐτοὶ νεκροί, οἱ προπομποὶ στοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ξεσήκωμα τοῦ ἔθνους μας. Ἀνάμεσα λοιπὸν σ' αὐτὴ τὴ λησμονιὰ ξεπήδησε τελευταῖα ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων» τοῦ Μακεδόνο ἀγωνιστοῦ τοῦ 21, τοῦ Νικολάου Κ. Κασομούλη. Ἡ νεώτερη Ἑλληνικὴ ἱστορία χρεωστεῖ στὸν ἱστοριοδίφη κ. Γιάννη Βλαχογιάννη ἀνεκτίμητους ἐθνικοὺς θησαυρούς, πού χάρις στοῦ ζῆλο καὶ τὴν προσπάθειές του σώθηκαν καὶ εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος. Κοντὰ σ' αὐτὴ προστιθεταὶ τώρα τὸ ἔργο τοῦ Κασομούλη. Εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν «Ἐνθυμημάτων τοῦ Κασομούλη συνέβαλε βεβαίως καὶ ἡ πρωτοβουλία τοῦ σεμνοῦ ἀπογόνου τῶν Δραγούμηδων κ. Φιλίππου Δραγούμη, πού χάρις σ' αὐτὸν ἀνέλαβεν ἡ «Πάγγιος Ἐπιτροπὴ» τὰ ἔξοδα τῆς ἐκτυπώσεως τῶν «Ἐνθυμημάτων».

Ἡ σημασία τῶν «Ἐνθυμημάτων» γιὰ τὴν νεώτερη ἱστορία μας εἶναι σημαντικὴ κι' ἀκόμη σημαντικώτερη γιὰ τὴν ἰδιαίτερη ἱστορία τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Στὴν εἰσαγωγή του ὁ Βλαχογιάννης ἐξετάζει τὸν συγγραφέα καὶ τὸ ἔργο του, κατόπιν παραθέτει βιογραφικὸ σημεῖωμα καὶ περιγραφή τοῦ χειρογράφου. Στὴν ἀρχὴ χτυπᾷ ἀλύπητα τὸ λογιωτατισμὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 21 καὶ θεωρεῖ καὶ τὸν Σιατιστινὸ συγγραφέα τῶν «Ἐνθυμημάτων» καὶ ἀγωνιστὴ τοῦ 21 θῦμα δασκαλιστικοῦ τῆς ἐποχῆς του. Μὰ καὶ ἄλλους πολλοὺς ἱστοριογράφους τῆς Ἐπαναστάσεως κρίνει καὶ ἐπικρίνει ὁ Βλαχογιάννης. Ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τὸν Κασομούλη καὶ ἄλλες πηγές συμπληρώνει τὴν βιογραφία τοῦ ἀγωνιστοῦ κατόπιν. Δὲν πρόκειται νὰ ἐπεκταθοῦμε ἐδῶ πολὺ. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσωμε μόνον μιὰ μικρὴ εἰκόνα γιὰ τὸ περιεχόμενον τοῦ πρώτου αὐτοῦ τόμου καὶ νὰ ἐξετάσουμε στοῦ τέλος τοῦ σημειώματός μας μερικὲς λεπτομέρειες, πού ἀφοροῦν τὸν ἀρματωλισμὸ καὶ τὸν ἀγῶνα στὴ Βόρειο Ἑλλάδα.

Ὁ Νικόλαος Κώστα Κασομούλης ἦταν Σιατιστινός, ἴσως κατήγετο ἀπὸ παλαιότερη οἰκογένεια τῆς Κοζάνης— δὲν ἐπιμένω σ' αὐτό, οὔτε κι' ἔχει σημασία μεγάλη— βέβαιο εἶναι ὅτι γεννήθηκε καὶ μεγάλωσε στὴν Σιάτιστα. Ἡ μητέρα τοῦ Κασομούλη Σουλτάνα ἦταν Βλατσιώτισσα καὶ συγγένευε μὲ τὴν οἰκογένεια τῶν μεγαλοτσελνικάδων Φαρμακαίων. Εἶχε λοιπὸν ὁ Κασομούλης μέσα του τὸ ἔξυπνο καὶ νοικοκυρεμένο πνεῦμα τῶν Σιατιστινῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν τόλμη καὶ τὸν πατριωτισμὸ τοῦ βουνήσιου Βλατσιώτου. Ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ δύο χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα ξετυλίγεται ὀλόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ ἀγωνιστοῦ.

Ὁ Κασομούλης ξεκίνησε τὸ Φλεβάρη τοῦ 1820 ἀπὸ τὴν Σέρρες, ὅπου ἐμπορευόνταν ὁ πατέρας του, μὲ ἐμπορικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴν Αἴγυπτο καὶ περνώντας στὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τὴν Σμύρνη μυήθηκε στοῦ μυστήριου τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας, μόλις 22 χρονῶν τότε, ἀπὸ τὸν κρητικὸν γιατρὸ καὶ Φιλικὸ Μιχαὴλ Ναύτη.

Με μεγάλο ένθουσιασμό ο Κασομούλης έμαθε τη μελετωμένη εξέγερσι του "Εθνους κι' άφου τακτοποίησε γρήγορα τις υποθέσεις του, γύρισε στις Σέρρες, όπου υπήρχε σπουδαίο κέντρο της Φ. Ε. με επί κεφαλής τὸ Δεσπότη Χρυσάνθο. Ὁ Κασομούλης ήλθε σὲ στενή έπαφή με τοὺς εκπροσώπους της Φ. Ε. "Όταν όμως έγινε εκεί γνωστό τὸ κίνημα στις "Ηγεμονίες κι' ή σφαγή του Πατριάρχη και τῶν Συνοδικῶν, ὁ Κασομούλης, κατά συμβουλήν του πατέρα του, έφυγε για τήν Σιάτιστα κ' έτοι απέφυγε τή σύλληψί του, άπ' τήν ὁποία δέν γλύτωσαν οί Σερραῖοι Φιλικοί και προύχοντες.

"Η Δυτική Μακεδονία είχε κι' αυτή άρχίσει νά κινείται στή Σιάτιστα γίνεται μιá τοπική σύνοδος κι' άποφασίζεται ὅπως ὁ Κασομούλης μαζί με 25 παληκάρια, άφου έλθη σὲ έπαφή με τόν άρματωλό της Καστανιάς Διαμαντή, νά πάγη σὸ Μωριά ὡς έπίσημος άπεσταλμένος τῶν περι τόν "Αλιάκμονα Δυτικομακεδόνων και νά έπικοινωνήση με τήν Κεντρική Διοίκηση.

"Ο Κασομούλης λοιπόν, άφου συνεννοήθηκε με τόν Διαμαντή στην Καστανιά και με τόν "Εμμ. Παπα στην Κασσάνδρα κι' έφωδιάσθηκε και με άλλα συστατικά, δίνοντας έτσι μεγαλυτέραν έκτασι και σημασία στην άποστολή του, ανεχώρησε για τήν Τριπολιτσά. "Ό,τι έκθέτει στά "Ενθυμήματά του ὁ Κασομούλης για τήν συνάντησί του με τοὺς καπεταναίους της Πελοποννήσου και πρό πάντων με τόν Κολοκοτρώνη και τὸ Χρυσοσπάθη έχει μεγάλο ενδιαφέρο. "Η αντίληψη που είχαν οί Πελοποννήσιοι για τόν άγώνα σὸ Βορρά αφήνουν βαθείά έντύπωση στόν αναγνώστη, αλλά και οί λεπτομέρειες της άλώσεως της Τριπολιτσᾶς καθώς και οί σχέσεις τῶν κοτζαμπάσηδων πρός τοὺς καπεταναίους έχουν μεγάλη σημασία, ὅπως φάνηκε άργότερα στ' άποτελέσματα.

"Ο Κασομούλης από τήν Τριπολιτσά φθάνει σὸ "Αργος και παρουσιάζεται στόν "Υψηλάντη, δίνοντας τά συστατικά γράμματα της Μακεδονίας. Μᾶς πληροφορεῖ τώρα για τὸ περιβάλλον του αντιπροσώπου του Γενικοῦ "Αρχηγου, που κανέναν δέν τόν λογάριζε, τήν πολιτική κατάσταση, που έπικρατούσε σὸ Μωριά, και για τή συζήτησι που έγινε έπάνω στην έκστρατεία του "Ολύμπου.

Ξεκινώντας ὁ Μακεδών άπεσταλμένος από τὸ "Αργος με τόν Γρηγόριο Σάλα, ὡς άρχηγὸ της έκστρατείας του "Ολύμπου, περιέρχεται άσκοπα, από τὸ φταίξιμο βέβαια του Σάλα, τὰ νησιά του Αιγαίου. "Εδῶ μᾶς δίνει μιá ωραία περιγραφή του κοινωνικοῦ βίου τῶν νησιωτῶν και πρό πάντων τῶν Ναξιωτῶν, συγχρόνως δὲ μᾶς πληροφορεῖ για τὰ ωραία πατριωτικά αίσθήματα τῶν νησιωτῶν άπέναντι στόν άγώνα του 21.

Τέλος ύστερα από περιπλανήσεις φθάνει ὁ Κασομούλης στόν "Ολυμπο με λιγοστά πολεμικά έφόδια και στις 13 Μαρτίου 1822 έρχεται και ὁ άπερίγραφτος Σάλας με τοὺς έπιτελείς του. "Αρχίζουν άμέσως οί έχθροπραξίες που βάσταζαν κανένα μήνα και τελικά οί ύπερασπιστές σὲ κακά χάλια διεσκορπίσθηκαν. "Ο Κασομούλης με κάτι ύπολείμματα, σάν περιπλανώμενος πολεμιστής, αλλά με πίστι στόν άγώνα φθάνει στόν "Ασπροπόταμο και προσκολλάται στόν άρματωλό Νικόλαο Στουρνάρη, ὁ ποῖος έκτιμώντας χαρακτηρισρα και πατριωτισμὸ τόν προσλαμβάνει γραμματικό του, ὅπως συνήθιζαν τότε οί Καπεταναῖοι.

Τώρα ὁ περιέργος αυτός πολεμιστής και γραμματικός μαζί, περιγράφει τις σχέσεις τῶν Αιτωλοακαρνανίων άρχηγῶν, τις διχονοίες τῶν, τήν εμφάνισι του Καραϊσκάκη και τις άντιζηλίεις γύρω από τήν άρχηγία τῶν άρματωλι-

κιών, πρό πάντων εκείνου τοῦ τῶν Ἀγράφων, πού προσπαθοῦσε ὁ Καραϊσκάκης νά τὸ καταλάβῃ, ἐκτοπίζοντας τὸν ἄλλο ὑποψήφιο Ράγκο. Ἐν συνεχείᾳ ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκτρατεία τοῦ Σκόδρου πασᾶ ἐναντίον τοῦ Ἀσπροποτάμου καὶ τῶν Ἀγράφων, τίς μάχες πού ἔγιναν σ' αὐτὰ τὰ μέρη, τὸ προσκύνημα τοῦ Ἀσπροποτάμου καὶ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Καραϊσκάκη στὴν Κεφαλλονιά, λόγῳ τῆς ἀσθένειας πού τὸν βασάνιζε.

Τὰ ὑπόλοιπα γεγονότα ἀναφέρονται στὴν ἄφιξι τοῦ λόρδου Βύρωνα στὸ Μεσολόγγι, στὴν δρᾶσι τοῦ Μαυροκορδάτου, καθὼς καὶ στὴ δίκη τοῦ Καραϊσκάκη, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἓνα ἀπ' τὰ σπουδαιότερα κεφάλαια τοῦ συγγράμματος, λόγῳ τῶν περιστάσεων πού διεξήχθη καὶ τῆς σκοπιμότητος πού τὴν ἐπέβαλλε. Ἐνδιαφέρον πολὺ ἔχει καὶ ἡ ὡς συνέχεια τῆς δίκης τοῦ Καραϊσκάκη ἐπακολοθήσασα ἀνωμαλία καὶ οἱ αἵματηρὲς συγκρούσεις του μὲ τοὺς ἀντιπάλους στὰ βουνὰ τῶν Ἀγράφων.

Στὸ τελευταῖο κεφάλαιο, ὁ Κασομούλης ἀσχολεῖται μὲ τὴν τοπικὴ συνέλευσι τοῦ Αἰτωλικοῦ, τὸ ὀργανωτικὸ σύστημα τοῦ Μαυροκορδάτου, τὴν ἄφιξι τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ ἐμφύλιου πολέμου τοῦ Μωριά πού κυνηγοῦσαν οἱ Ρουμελιῶτες τοῦ Γκούρα. Μὲ τὴν ἀναχώρησι τοῦ Κασομούλη γιὰ τὸ Ναύπλιο οὐκ ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τοῦ Στουρνάρη στὴν Κεντρικὴ Διοίκησι, τελειώνει ὁ πρῶτος τόμος τῶν Ἐνθυμημάτων.

Τὴν ἱστορία τοῦ ἀρματωλισμοῦ ὁ Κασομούλης τὴν ἔγραψε τελευταία καὶ τὴν ἔβαλε σωστὴ κορῶνα στὴν ἐργασία του. Ἐδῶ μᾶς παρουσιάζεται σωστός συγγραφέας μὲ μεστωμένη σκέψι καὶ συνθετικὴ δύναμη ἀξιοπρόσεκτη. Εἶναι ὁ μόνος καὶ μοναδικὸς ἱστοριογράφος τοῦ ἑλληνικοῦ ἀρματωλισμοῦ, ἓνα θέμα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα. Ἡ κριτικὴ φυσικὰ θὰ καθάριση καὶ θὰ τακτοποιήσῃ πολλὰ, ἀλλὰ τὸ ἔργο αὐτὸ πιστεύω, ὅτι θ' ἀποτελέσῃ τὴ βᾶσι γιὰ μίαν κατοπινὴ συστηματικὴ ἐργασία.

Ἄς ἰδοῦμε ὅμως σύντομα τὰ σημεῖα πού ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρουν τὴ Μακεδονία. Ὁ Κασομούλης μᾶς παρουσιάζει τὴ δρᾶσι καὶ τὴ γενεαλογία τῶν ἀρματωλῶν ἀπὸ τὸ 17ο αἰῶνα κί' ὕστερα καὶ πρῶτο ἐπίσημο ἀρματωλὸ ἔχει τὸν περίφημο Μεϊντάνη πού τὸν θέλει Κοζανίτη (σελ. 4), ἐπηρεασμένος βέβαια ἀπ' τὴν καταγωγή τοῦ ὁμώνυμου Παπαχαρίση Μεϊντάνη, τοῦ διαβασμένου κληρικοῦ συγγραφέα καὶ Φιλικοῦ. Εἶν' ἀλήθεια πῶς ὁ Μεϊντάνης (ὄχι Μεγδάνης) ἔδρασε στὰ Θεσσαλομακεδονικὰ διαμερίσματα (πρβλ. I. Βασδραβέλλη, Οἱ Μακεδόνες εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνας, Θεσσαλονίκη 1940 σελ. 244), ἀλλὰ τίποτε δὲν μᾶς πείθει ἐξ ὧν γνωρίζομεν, πῶς ὁ ἀρματωλὸς αὐτὸς εἶναι Μακεδών. Νομίζω λοιπὸν πῶς ἀξιοπιστότερος ἐδῶ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὁ Κ. Σάθας (Χρυσσαλλίς τόμ. 3, 1865, σ. 692) πού παραδέχεται τὸν Μεϊντάνη Αἰτωλοακαρνᾶνα. Ἀλλὰ καὶ στὴν Κοζάνη δὲν ὑπάρχει γραπτὴ ἢ προφορικὴ παράδοσι γιὰ Κοζανίτη ἀρματωλὸ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀπ' τὴ μικρὴ ἐνθύμησι πού βρῆκε ὁ κ. Μ. Καλινδέρης (Γραπτὰ μνημεῖα Δυτ. Μακεδονίας, Πτολεμαῖς, 1940, σελ. 54) στὸ Βελβενδὸ γιὰ τὸν Μεϊντάνη δὲν βγαίνει τίποτε διαφωτιστικό.

Μᾶς κάμνει ἐντύπωσι πῶς ὁ Κασομούλης δὲν μᾶς λέγει τίποτε γιὰ τοὺς ἀρματωλοὺς τὸν Βερμίου καὶ τοῦ Ὀλύμπου πού ἔδρασαν τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεϊντάνη. Τὸν Περδικάρη, τὸν Πολύζο ἢ Καλόγηρο, τὸν Σερμπέτη, τὸν Καραδημό (βλ. Βασδραβέλλη, ἐνθ' ἄνωτ. σ. 4, 5, 6, 241 — 248), ἀλλ' οὔτε καὶ γιὰ τὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν Ζιακέων, πού 200 ὀλόκληρα χρόνια βαστοῦσε τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τὰ Γρεβενὰ ἕως τὰ Ζαγοροχώρια, καθὼς καὶ γιὰ τὸν Γιάννη Πρί-

φτη, πού ἄφησε ἐποχή ἀλησμόνητη στή Σαμαρίνα καί γενικά στήν Πίνδο. (Πρβλ. Wace-Thomson, *the Nomads of the Baluans* σ. 148 — 149 - Βασδραβέλλη ἐνθ' ἄνωτ. σ. 12 — 13, ὅπου καί τὸ τραγούδι τοῦ Πρίφτη.)

* Ἀγνωστούς ἀρματωλοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μᾶς παρουσιάζει ὁ Κασσομούλης τοὺς Βλατσιώτας Βράκαν καί Ντόκον, τοῦ ὁποῦ ἀπόγονοι ἀσχολούμενοι μὲ τὴν κτηνοτροφία σώζονται σήμερα στὸ Βλάτσι.

Τὰ « Στρατιωτικὰ ἐνθυμήματα » παρέχουν πολὺτιμες πληροφορίες γιὰ τὸ ἔργο τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας στή Μακεδονία, γιὰ τὰ πατριωτικὰ κινήματα καί τις ἰδέες τοῦ λαοῦ τῆς. Ἰδιαίτερα γιὰ τὸ κίνημα τοῦ Ὀλύμπου καί τις ἄγνωστες ἕως τώρα λεπτομέρειες. Ἐκτός ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιο τοῦ Θεοφίλου Κατῆρη, πού ἔχει λιγοστά πράγματα, μόνον ὁ Κασσομούλης μᾶς δίνει μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἀδόξου αὐτῆς ἐκστρατείας. Ἐδῶ ὁ Κασσομούλης παρασύρεται ἀρκετὲς φορὲς ἀπὸ μιὰ εὐαισθία ἢ κρίσι τοῦ ἀπάνω σὲ γεγονότα ὑφίσταται κάποτε ἐπιρροὲς καί πρέπει νὰ τὸν συμβουλευώμεθα μὲ προσοχή. Σὲ πολλὰ σημεῖα καί πρὸ πάντων ἐκεῖ πού ἀνεμίχθη προσωπικὰ ὁ Κασσομούλης, αὐτοβιογραφεῖται.

Οἱ λεπτομέρειες πού δίνει γιὰ τὴν κίνησι τῶν Φιλικῶν στίς Σέρρες εἶναι ἐνδιαφέρουσες καί ἄγνωστες. Τώρα ἀντιλαμβανόμεθα γιὰτί οἱ Σερραῖοι δὲν μπόρεσαν νὰ κινήθουν, ἀφ' οὗ εἶχαν τόσο σπουδαῖο ἐπαναστατικὸ Κέντρο μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μακεδόνα Μητροπολίτη Χρῦσανθο ἀπ' τὸ Γραμματικόβο τῆς Νιάουσσας. Εἶχε γνωσθῆ ἡ κίνησι στοὺς Τούρκους καί κάθε ἀπόπειρα ἦταν καταδικασμένη, ὁ δὲ δεσπότης Χρῦσανθος σκέφθηκε φρόνιμα στήν περιστασι αὐτῆ.

Στῆ σελ. 35 ὁ Βλαχογιάννης βάζει μιὰ ὑποσημείωσι γιὰ τὸ Ζαφειράκη Λογοθέτη, πολιτικὸ ἡγέτη τῆς Νιάουσσας στήν ἐπανάστασι. Δὲν ἦταν ὁ Ζαφειράκης προδότης· πρέπει νὰ ξεριζωθῆ αὐτῆ ἢ ἀνακρίβεια καί ἡ γνώμη τῶν περισσοτέρων ἱστοριογράφων, (Βλ. σχετικὰ: Βασραβέλλη ἐνθ' ἄνωτ. σ. 156.) Ἐδρα τοῦ Καντῆ, Γενιτζέ-Βαρδάρ ἦσαν τὰ Γιαννιτσά, ἢ δὲ Νιάουσσα εἶχε δικὸ τῆς Καντῆ τὸν Ἀβδούλ Βεχάπ, πού σκότωσαν οἱ Νιαουσσαῖοι στὰ 1822 (σελ. 135 ὑποσ. 1).

Ὁ Νικ. Λασπᾶς (μᾶλλον Λασπιᾶς) εἶναι Σιατιστινὸς καί ὄχι Καστοριανὸς (σελ. 142 ὑποσ. 1) λόγιος καί φιλικός, γραμματικὸς τοῦ Σουλεϊμάν Πασᾶ στὰ Τρίκκαλα κι' ὕστερα τοῦ Χουρσήτ. (Φιλήμονος, Δοκίμιον, τόμ. Α' 399 καί Βασδραβέλλη, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 146.) Τὸ σπῆτι τοῦ σώζεται στή Σιάτιστα καί κατοικεῖται ἀπ' τὴν οἰκογένεια Γκαρκατσούγια.

Ὁ Νιόπλιος λέγεται Γεώργιος Ρούσης Νιόπλιος, κατὰ παραφθορὰν τοῦ *nobilis* = εὐγενής. Κληρονόμησε τὸν τίτλο ἀπ' τὸν πατέρα του, διδάκτορα τοῦ Πανεπ. στή Ραδονα. Ὁ λογιώτατος Κασσομούλης τὸν ἔφτιασε Νεόπουλο.

Ὁ Παναγιώτης Ναοὺμ εἶναι ἀπὸ τὴν Ἔδεσσα (Βασδρ. 148, 157, 219, 231) καί « αἱ ὠραῖαι καί σεμναὶ παρθέναι τῶν δύο πολιτειῶν ἐκείνων » εἶναι μόνον Σιατιστινές: ἀπ' τὴ Χώρα καί τὴ Γεράνεια.

Τὰ γράμματα πού ἔδωκε ὁ Κασσομούλης στὸν Καπετὰν Διαμαντῆ (σ. 146) εἶναι προφανῶς ἀπ' τοὺς Σιατιστινοὺς. Δὲν νομίζω νὰ ἔχουν σχέσι μὲ τὴ σύνοδο τῶν ἀρματωλῶν, πού ἔγινε τὸ Φλεβάρη τοῦ 1822 στὸ Βέρμιο κι' ἀπετάθησαν στὸν Δ. Ὑψηλάντη καί τὸν Καρατζᾶ. Ὁ Καρατάσιος ἔλειπε τότε στή Θεσσαλία, χτυπώντας τουρκικὲς ὀπισθοφυλακὰς. (Ἐπιστ. Ἡβου Ρήγα παρὰ Βασδρ. σ. 147.) Στὸ Βέρμιο ἔφθασεν ἀρχὰς τοῦ 1823.

Στή σελ. 150 (ύποσ. 1) βγαίνει πάλιν στή μέση ή γνώμη του Σπηλιάδη (Α, 252) ότι ο προύχοντας της Βάλτας Ίωάννης Χατζηχριστοδούλου ή Γιαννιός ήταν προδότης. Συκοφαντία, που όφείλεται στο ότι ο Σπηλιάδης παρασύρθηκε από τή γνώμη μερικῶν Ἀγιορειτῶν. (Βασδρ. 119.)

Καί τώρα μερικά για τόν Ὀλυμπο καί τή Νιάουσσα. Τό μεγαλύτερο ατύχημα για τήν έκστρατεία του Ὀλύμπου ήταν ότι είχε άρχηγό τόν Γρηγ. Σάλα, άσήμαντο άξιωματικό του Ρωσ. στρατού καί φίλο του Δημ. Ὑψηλάντη. Ἐτσι πήγαν άδικα οί θυσίες της Μακεδονικής αὐτῆς περιφέρειας, που άν άρχιζε ένωρίτερα τόν άγώνα μ' ένα πρόσωπο σημαντικό επί κεφαλῆς, θά βαστούσε σταθερά για κάμποσο καιρό καί θ' ανακούφιζε τούς γενναίους υπερασπιστές της Νιάουσας. Είναι όμως επίσης αλήθεια πώς ο Ὀλυμπος καί τά Πιέρια τήν εποχή εκείνη δέν είχαν άρματωλούς με δύναμι καί όργάνωσι όπως στα παλαιότερα χρόνια.

Ὁ Κασομούλης (σελ. 198 κ.έξ.) ούτε στή Νιάουσσα πήγε ούτε καί μεγάλη σχέση είχε με τούς υπερασπιστάς της· αλλά καί «ό πανδαμάτωρ χρόνος» τόν έκαμεν νά λησμονήση καί νά μπερδέψη ώρισμένα γεγονότα Ιστορικά γύρω άπ' τόν άγώνα της μαρτυρικής αὐτῆς πόλεως.

Ἐτσι στή σελ. 189 γράφει για κάποια δυσπιστία μεταξύ Καρατάσιου - Ζαφειράκη - Γάτσου. Τέτοιο πράγμα δέν σημειώθηκε τουλάχιστο στον άγώνα της Νιάουσας, Ὁ Ζαφειράκης πολιτικός άρχηγός, ο Γέρω Καρατάσιος στρατιωτικός με ύπαρχηγό τόν Ἀγγελῆ Γάτσο, συμφωνούσαν καί συνεργάζονταν άπόλυτα (Βασδρ. 154 κ.έξ.). Ἐξαίρεσι βέβαια άποτελοῦσε ο Διαμαντής στήν Καστανιά, άλλ' αὐτός πολεμοῦσε για τόν έαυτό του περισσότερο καί ύπώπτευε τούς πάντας.

Ὁ πατέρας του Κασομούλη (σελ 207) γράφει καθαρά στο συγγραφέα μας ότι ή Νιάουσσα κήρυξε τήν επανάστασι στις 19 του Φλεβάρη· αὐτή είναι ή ακριβῆς χρονολογία καί άποδεικνύεται από πληθώρα έγγραφων που δημοσιεύομεν (Βασδρ. σ. 162 κ.έξ.), αλλά ο Κασ. καί ο Βλαχ. αφήνουν νά υποθέση κανείς ότι όταν έστάλη ο Μιχ. Κανούσης στή Νιάουσσα με γράμματα του Καίρη εκ μέρους του άρχηγού του Ὀλύμπου Σάλα (13 Μαρτίου 1822) δέν είχε ακόμα άρχίσει ο άγώνας. Ὁ Κανούσης πήγε άργά στή Νιάουσσα καί δέν βλέπομε νά προσέφερε κάτι τό θετικό στον άγώνα εκεί. Ἡ σύγκρουσι στήν Παναγία του Ντοβρά έγινε τό τρίτον δεκαήμερο του Φλεβάρη. Είναι ή πρώτη νικηφόρος σύγκρουσι εναντίον του Χατζῆ Μεχμέτ Ἀγᾶ (δηλ. του Κεχαγιά - μπη), που τήν άρχισεν ο Καρατάσιος καί τήν τέλειωσε με τή σύμπραξι του Γάτσου - Ζαφειράκη, που έφθασαν τ' άπόγευμα. Τό χωριό Δοβρά που ήταν ψηλότερα, Ν. Δ. του μοναστηριού, επάνω στο βουνό πυρπολήθηκε στα 1822 άπ' τό Μεχμέτ Ἐμίν ή Ἐμπού Λουμπούτ, όπως κι' άλλα 120 χωριά στο Βέρμιο - Ὀλυμπο - Χαλκιδική. Συνεπώς οί γενναίοι Νιαουσσαίοι δέν περιμέναν τόν Σάλα για νά κηρύξουν τήν επανάστασι. Ἀλλά καί όταν άδοξα τέλειωσε ή τελευταία φάσι του άγώνος στα λημέρια των Λαζαίων, ο Καπετάν Διαμαντής (σ. 201 ύποσ. 4) δέν γύρισε στή Νιάουσσα για νά βοηθήση τόν Καρατάσιο, αλλά ξμεινε στον Ὀλυμπο κι' ύστερα, μετά τή μάχη του Μπαμπᾶ, πέρασε στή Σκιάθο καί στή Σκόπελο. (Πρβλ. Ι. Βασδραβέλλη, τόμ 1 σελ. 78-79.)

Ἀσχετα όμως μ' αὐτές τίς λεπτομέρειες, τά Στρατιωτικά Ἐνθυμήματα του Κασομούλη είναι σημαντικώτατα καί προσφέρουν υλικό σπουδαίο καί άγνωστο μέχρι τουδε, θά άποβοῦν δε πολύ χρήσιμα για μιᾶ συνθετικώτερη έργασία.

Ι. Κ. ΒΑΣΔΡΑΒΕΛΛΗΣ

2. Τοῦ κ. Γιάννη Ἀργ. Τόζη.—Μοῦ δόθηκε ἄλλοτε ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξάρω τὴν ἀξία καὶ τὶς ἄλλες ἀρετὲς τοῦ πρώτου τόμου τῶν Ἐνθυμημάτων. Ἐδῶ θὰ προσπαθῆσω νὰ ἐξετάσω μερικὰ μπερδέματα, πολὺ ὀλίγα εὐτυχῶς, κι' αὐτὰ ὄχι ὄλα ἀπὸ φταίξιμο τοῦ ἐκδότη.

Πρῶτο καὶ σπουδαιότερο ἔρχεται τὸ ζήτημα τῆς καταγωγῆς τοῦ συγγραφέα τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων». Εἶναι ὀλοφάνερο καὶ λυπηρὸ μαζί, ὅτι στὸ κεφάλαιο αὐτὸ ὁ κ. Βλαχογιάννης ἐπηρεάσθηκε (γιὰ νὰ μὴ πῶ παρασύρθηκε) ἀπὸ τὸν Π. Λιούφη, ἱστοριογράφου τῆς φιλτάτης μου Κοζάνης. Ἡ ρητὴ μαρτυρία τοῦ ἴδιου τοῦ Κασομούλη (Α' σελ. 138) καὶ τοῦ πατέρα του (Α' σελ. 137) δὲν ἀφίνει τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία, ὅτι «πατρίδα» καὶ τῶν δύο ἦταν ἡ Σιάτιστα. Ὡση ἀξία ἔχει (Α' σελ. νη') τὸ ἐπίσημο Διάταγμα τῆς 18/30 Σεπτ. 1842, ποὺ στὰ καλὰ καθοούμενα κάμνει τὴ Σουλτάνα Κ. Κασομούλη «ἀπὸ Νάουσα», ἄλλη τόση ἀξία ἔχουν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

α') Ὁ «ἀτυχῆς» χαρακτηρισμὸς (= «τὸν Νικόλαον ἐκ Κοζάνης ἢ Κασομούλην»), ποὺ διετύπωσε στὰ 1866 ὁ ἄγνωστος μου Χ. Καρμίτσης. (Χρυσάλλις, 4 (1866) 430.)

β') Τὸ «πρωτότυπο» σφάλμα (= «υἱὸς Λαζάρου Κασίμη»), ποὺ ἔκαμε στὰ 1924 ὁ ἱστοριογράφος τῆς Κοζάνης Π. Λιούφης. (Παν. Ν. Λιούφη, Ἱστορία τῆς Κοζάνης (Ἀθήναι 1924) σελ. 314.)

γ') Ὁ «κρυφονόητος» ὑπαινιγμὸς (= «Κώσταινας Τζάμηνας ἀπὸ Κοζάνης»), ποὺ διατύπωσε (Α' σελ. νζ' καὶ νά' σημ. 1) στὰ 1829 ὁ Μεχμέτ Ρεσιτ Πασᾶς στὸ ἀπελπιστικὸ περίεργο «μπουγιουρντί» του γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς σκλαβωμένης μάνιας καὶ τῶν «ἀδελφιδῶν» τοῦ Ν. Κ. Κασομούλη.

Ἄφ' οὗ — μὲ βάση βέβαια τὶς παρακινδυνευμένες (ὅπως θ' ἀποδειχθῆ πιὸ κάτω) αὐτὲς μαρτυρίες — ὁ κ. Βλαχογιάννης ἐπεισε τὸν ἑαυτὸ του πρώτα μὲ τὸ «φαίνεται» κι' ὕστερα μὲ τὸ «καθαρά», ὅτι «μιά ἦταν ἡ οἰκογένεια Κασίμη ἢ Κασιμούλη ἢ Κασομούλη, καὶ ἦταν (σ. δηθεν) ἀπὸ τὴν Κοζάνη», ἦταν ἐπίσης ἐπόμενο νὰ κάμη κι' ἄλλα λάθη. Καὶ νά, στὸ βιογραφικὸ σημείωμά του γιὰ τὴν οἰκογένεια Κασομούλη, ὁ κ. Βλαχογιάννης ἀποφαίνεται (Α' σελ. ξγ') χωρὶς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, ὅτι ὁ συγγραφέας τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων» εἶχεν ἀφήσει κάποτε πνευματικὸ του κληρονόμο «τὸ σοφὸ συμπατριώτη του Γ. Λασσάνη». Πρέπει νὰ παρατηρήσω ἀπὸ τώρα, ὅτι ἡ λέξι «συμπατριώτης» δὲν ὑπάρχει πουθενὰ στὸ οἰκεῖο σημείωμα τοῦ Κασομούλη, πάνω στὸ ὁποῖο ὁ κ. Βλαχογιάννης στήριξε (Α' σελ. ξβ'-ξγ') τὸ συμπέρασμα του.

Τὸ σημείωμα αὐτὸ μᾶς δίνει μοναχὰ νὰ καταλάβουμε, ὅτι ὁ συγγραφέας τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων» εἶχε δέσει «στενὴ φιλία» μὲ τὸν ξακουσμένον αὐτὸν Κοζανίτη, Ὑπουργὸ τότε (1836) τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ σὰν πῶ γραμματισμένος ποὺ ἦταν, ἀφιέρωσε τὰ χειρόγραφα του ὁ Κασομούλης ἀπλοῦστα «εἰς τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Λασσάνη, παρακαλῶντας τον νὰ μὴ ἀλλάξῃ τίποτε οὔτε ἀπὸ τὸ λεκτικὸν οὔτε ἀπὸ τὴν ἔννοιαν, ἀλλὰ νὰ διορθώσῃ τὸ ὀρθογραφικόν». Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ ἔδῶ πέρα, ὅτι κι' ὁ Λασσάνης ἀσχολήθηκε μὲ τὴ συγγραφὴ δικοῦ του ἔργου: «Τὸ Στρατιωτικὸν τῆς Ἑλλάδος», ποὺ παραμένει, δυστυχῶς, ἀκόμα ἀνέκδοτο. Γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὴ δρᾶση τοῦ Λασσάνη ἔγραψα ἄλλοτε καὶ ἐγὼ ὀλίγα τινά. Βλ. «Ἡμερολόγιον Δυτ. Μακεδονίας» Κοζάνη 1938, σελ. 97-109, «Μακεδονικὸν Ἡμερολόγιον» Θεσσαλονίκη 1939, σελ. 161-4, Περιοδικὸ «Νέα Ἐστία» Ἀθήνα 1939, τόμ. 25 σελ.

784- 6. Πρβλ. Δ. Πετρακάκου, Κοινοβουλευτική 'Ιστορία, τόμ. Α', 'Αθήνα 1935, σελ. 227.

'Αξίζει επίσης νά παρατηρήσω, ὅτι τὰ σχετικά μέ τοὺς 'Αρματωλοὺς καὶ Κλέφτες χειρόγραφέα του ὁ Κασομούλης τὰ εἶχε δανείσει (Α' σελ. οδ') κάποτε καὶ σ' ἕναν ἄλλο φίλο του, τὸ γνωστὸ Θεσσαλὸ Δρόσο Μανσόλα, χωρὶς αὐτὸ νά σημαίνει, ὅτι κι' αὐτὸς ἦταν « συμπατριώτης » του.

“Ὅσο γιὰ ἕνα ἄλλο σημεῖωμα, ποὺ ἐπικαλεῖται πάλι (Α' σελ. ν') ὁ κ. Βλαχογιάννης γιὰ τὴ συνεργασία τοῦ πατέρα τοῦ Κασομούλη (ἄν, ἐννοεῖται, εἶναι σωστὴ κι' ὄχι σάν τὴ δική του τὴ συμμετοχὴ στὴ μάχη Σοβολάκου!) μὲ τὸν γνωστὸ κοτζάμπαση τῆς Κοζάνης Γιώργη Αὐλιώτη στὰ 1795 (γρ. 1797), αὐτὸ καθαυτὸ δὲν ἀποδείχνει τίποτα. Μᾶς δίνει μοναχὰ κι' αὐτὸ νά καταλάβουμε, ὅτι ὁ Γερο-Κασομούλης βρισκότανε (ἢ τὸ πολὺ, ἀφ' οὗ ἡ Σιάτιστα εἶναι τόσο κοντά. εἶχε τρέξει βοήθεια στὴ « πατρία » τοῦ Αὐλιώτη) στὴν Κοζάνη, ὅπως ἀργότερα (1809) εἶχε λάβει μέρος στὴν ἐπανάσταση τοῦ Βλαχάβα στὴν Τσαρίτσανη, στὰ 1821 στὴν ὀργάνωση τῆς ἐξέγερσης τῶν Σερρῶν, καὶ στὰ 1822 στὴν ἐπανάσταση τῆς ἠρώϊκῆς Νάουσας, ὅπου καὶ τραυματίσθηκε θανάσιμα, χωρὶς αὐτὸ νά τὸν κάμνη Τσαριτσανιώτη, Σερραῖο ἢ Ναουσαῖο.

“Ἐλεγχος τῶν πηγῶν. Ὁ πιὸ πάνω (ἀρ. ἀ) χαρακτηρισμὸς τοῦ Χ. Καρμίτη, ποὺ τὸν χρησιμοποίησε ὁ κ. Βλαχογιάννης γιὰ σοβαρὴ μαρτυρία, δὲν εἶναι πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἐντελῶς δικὸς του. Ἀπλούστατα εἶναι παρμένος ἀπὸ ἕναν ἄλλο σχεδὸν ἀπαράλλαχτο χαρακτηρισμὸ (= « τὸν Νικόλαον Κοζανίτην, κυρίως Κασομούλην »), ποὺ εἶχε διατυπώσει προτῆτερα ἀπ' αὐτὸν στὰ 1861 ἄλλος γνωστὸς ἱστοριογράφος, ὁ Φιλήμων. (Δοκίμιον Ἱστορικὸν περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Ἀθηναίς 1861, τόμ. Δ' σελ. 281.) Φαίνεται λοιπὸν καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι ὁ Καρμίτης ἀπλούστατα μετάφρασε τὴ λέξη « Κοζανίτης » στὸ δικό του « ἐκ Κοζάνης ».

“Ὁμως καὶ τοῦ Φιλήμονα ὁ χαρακτηρισμὸς δὲν εἶναι ἐντελῶς δικὸς του. Εἶναι κι' αὐτὸς παρμένος ἀπὸ ἕναν ἄλλο, σχεδὸν ἀπαράλλαχτο πάλι χαρακτηρισμὸ (= « τὸν Νικόλαον ἀδελφόν μας Κοζανίτην »), ποὺ διατύπωσαν προτῆτερα κι' ἀπ' αὐτὸν στὰ 1821 οἱ καπεταναῖοι τοῦ Ὀλύμπου Διαμαντῆς Νικολάου καὶ Γούλας Δράσκου σὲ σχετικὴ ἐπιστολὴ τους. Ἀντιπαραβάλλοντες τὴν « ἀλλόκοτη » τούτη φράση μὲ μιὰ ἄλλη ἐπιστολὴ τοῦ Κασομούλη, ποὺ τὴν ἔγραψεν ὁ ἴδιος ἀργότερα καὶ ποὺ τὴν ὑπόγραψε κι' ὅλας μὲ τὸ πραγματικὸ του ὄνομα, ὁ Φιλήμονας ἀπλούστατα ἔπλασσε τὸ δικό του: « τὸν Νικόλαον Κοζανίτην, κυρίως Κασομούλην » (π. π. σελ. 486 καὶ 488.) Ἡ λέξη δηλαδὴ « Κοζανίτης » χρησιμοποιεῖται ἐδῶ πέρα γιὰ ἐπώνυμο κι' ὄχι γιὰ δηλωτικὸ καταγωγῆς. “Ἄν, κατὰ λάθος, πάρουμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ἐπικίνδυνη τούτη ἄποψη, τότε κατὰ τὴν ἴδια ἀκολουθία, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά παραδεχτοῦμε πὼς κι' οἱ λέξεις « τὸν ἀδελφόν μας », ποὺ προηγούνται τῆς λέξης « Κοζανίτης », σημαίνουν κατ' ἀνάγκην, ὅτι ὁ Διαμαντῆς Νικολάου, ὁ Γούλας Δράσκου, ὁ Κώστας Νικολάου, ὁ Ν. Κ. Κασομούλης, ἀκόμα κι' ὁ Σερραῖος Μανώλης Παπᾶς, πρὸς τὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἦταν ὅλο « ἀδέρφια » — ἄρα, ὅλοι ἦταν « Κοζανίτες ».

Ἡ ἀνακρίβεια αὐτὴ εἶναι ὀλωσδιόλου « τυχαία » ἢ καὶ « σκόπιμη ». Ἀξίζει νά σημειωθῇ ἐδῶ πέρα, ὅτι τὸ ἐπίθετο τοῦ Κασομούλη ἔπαθε « τῶν παθῶν του τὸν τάραχο » ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴ γραφειοκρατία. “Ἄλλοι τὸ γράφουν « Κασομούλης », ἄλλοι « Χασομούλης », κι' ὁ ἴδιος καμμιά φορὰ τὸ γράφει καὶ « Κασομούλης ». Δὲν ἔλειψε, κατὰ τὸν κ. Βλαχογιάννη, ἀκόμα καὶ τὸ κακέμ-

φατο « Καψομούνης ». Ὁ Β. Κολοκοτρώνης « Μακεδονία » 1919 (σὴ γαλλικὴ γλῶσσα) σελ. 351 τὸ γράφει « Cosomouilis ». Ἀπὸ κεῖ τὸ πῆρε κι' ὁ Πάνος Καραβίας καὶ τὸ κούρδισε στὴν ἑλληνικὴ « Κοζομούλης ». (Βλ. περιοδικὸ « Νέαι Χῶραι » Ἀθήνα 1930 σελ. 205 στήλη γ'.) « Σκόπιμη » ἂν ἔγινε ἀπὸ πρόνοια μὴ τυχὸν παραπέση ἢ ἐπιστολὴ ἐκείνη στὰ χέρια τῶν Τούρκων καὶ κακοπάθει ἢ οἰκογένειά του, ποὺ τὴν εἶχε ἀφίσει πίσω στὴν « πατρίδα » τοῦ τῆ Σιάτιστα. Τρανὸ σημάδι τῆς προνοητικότητος τοῦ Κασομούλη εἶναι καὶ ἡ ἀποφυγὴ του νὰ γράψῃ τὰ ὀνόματα τῶν καπεταναίων τοῦ Ὀλύμπου, ποὺ ἀποφασίσανε νὰ τόνε στείλουνε μαζί μὲ τὸν ἀδερφὸ τοῦ Διαμαντῆ Νικολάου στὸν Ὑψηλάντη στὸ Μωριά. Γι' αὐτὸ κι' ὁ κ. Βλαχογιάννης (Α' σελ. 148 σημ. 2) παρατηρεῖ : « Ἀπὸ ποιὸς καὶ πόσους ἀποφασίσθηκε ; Κρίμα ποὺ ὁ συγγρ. ἀπὸ πρόνοια ἴσως, δὲ μᾶς δίνει τὰ ὀνόματά τους ». Τὰ αὐτόγραφα τοῦ Κασομούλη τὴν ἀποδείχνουν κάτι παραπάνου ἀπὸ ἀνακρίβεια.

Τὴν ὀλωσδιόλου λοιπὸν « τυχαία » ἢ καὶ « σκόπιμη » τούτῃ ἀνακρίβεια, ἦρθε νὰ τὴν ἀνακατώσῃ πιὸ πολὺ στὰ 1924 ὁ Π. Λιούφης. Στὴν τοπικιστικὴ του τάση νὰ κάμνῃ μνημόσυνα μὲ ξένα κόλλυβα, δὲν δίστασε νὰ διαπράξῃ κι' αὐτὸς μιὰ δική του, ὀλωσδιόλου πρωτότυπη ἱστορικὴ ταχυδακτυλουργία : « υἱὸς Λαζάρου Κασίμη » ! Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔφτανε αὐτό, ἔσπευσε κι' ὄλας νὰ προσθέσῃ κι' ἄλλα δικά του παραστόλια : τάχα πὼς « ἡ γενεὰ (τοῦ Κασομούλη) διεσώζετο (στὴν Κοζάνη βέβαια) ὑπὸ τὸ ἐπώνυμον « Ἀρβανίτης », κι' ἀκόμα πὼς « ἦν συγγενὴς τοῦ οἴκου Γκούμα ».

Ὁ Π. Λιούφης εἶχε, φαίνεται, ἰδιαιτέρους λόγους νὰ φοβᾶται καὶ γι' αὐτὸ φρόντισε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν αὐθαίρετὴ τούτῃ ἐπινόησή του μ' ἐπιπρόσθετα μαπαλώματα. Σὲ εἰδικὸ ἐπιστημονικὸ βιβλίον, ποὺ τυπώθηκε τώρα τελευταία διαβάζω, ὅτι ὁ παλιότερος Κώδικας Γεννήσεων Κοζάνης καλύπτει τὴν περίοδο 1889 — 1903. Ἔρχεται τώρα ἡ ἀπορία : πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ διαλαμβάνεται ἐδῶ πέρα ἀγωνιστῆς τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 ; Στὸ ἴδιο βιβλίον διαβάζω ὡστόσο, ὅτι στὴν Κοζάνη ὑπάρχουν δύο ἄλλοι παλιοὶ Κώδικες Βαπτίσεων. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς καλύπτει τὴν περίοδο 1759 — 1851 καὶ ἀπαρτίζεται ἀπὸ 496 σελίδες. Ὁ ἱστοριογράφος τῆς Κοζάνης θὰ ἐννοοῦσε, φαίνεται, τὸν Κώδικα αὐτὸν καί, κατὰ λάθος ἴσως, παρέπεμψε στὸν ἀνύπαρχτο « Κώδικα γεννήσεων σελ. 351 ». (Ἀ. Σιγάλα, Ἀπὸ τὴν Πνευματικὴν Ζωὴν τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας. Α'. Ἀρχεῖα καὶ Βιβλιοθήκαι Δυτ. Μακεδονίας. Θεσσαλονίκη 1939, σελ. 69, 75 καὶ 76.)

Τὸ ὄνομα τῆς μητέρας τοῦ Κασομούλη. Στὸ βιογραφικὸ σημεῖμά του γιὰ τὴν οἰκογένεια Κασομούλη ὁ κ. Βλαχογ. (Α' σελ. νά') διατείνεται, ὅτι « ἡ γυναῖκα του (Κώστα Κασομούλη) λεγότανε Σουλτάνα ». Ἀσφαλῶς ὁ κ. Βλαχογιάννης γελάσθηκε ἐδῶ πέρα ἀπὸ τὸ Διάταγμα, ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Ἡ Σουλτάνα Κωνστ. Κασομούλη, ποὺ μνημονεύεται ἐκεῖ πέρα, εἶναι ἀδερφή κι' ὄχι μητέρα τοῦ Ν. Κ. Κασομούλη. Ὁ ἴδιος κάνει λόγο (Α' σελ. 145) γιὰ τὰ δάκρυα, ποὺ γεμίσανε τὰ μάτια « τῶν δύο μικρῶν καὶ χαριτωμένων ἀδελφῶν μου Αἰκατερίνης καὶ Σουλτάνας καὶ τῆς μητρός μου (μητρειᾶς) Ἀλεξάνδρας », ὅταν ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν « πατρίδα » τοῦ τῆ Σιάτιστα γιὰ τὸ μεγάλο πανηγύρι !

Φαίνεται λοιπὸν καθαρὰ καὶ ξάστερα, ὅτι ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ συγγραφέα τῶν « Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων », ποὺ εἶχε θεῖο τὸν περίφημο « ἀρχιποιμένα » Γιάννη Φαρμάκη, ἀπὸ τὸ ὄνομαστὸ Μπλάτσι τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας, θὰ εἶχε πεθάνει πιὸ μπροστά. Γιὰ νὰ φτάσῃ πάλι ὁ ἀπόστο-

λος τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας Γιάννης Φαρμάκης στίς Σέρρες κατὰ τὸ 1818, νὰ μιήσει τὸν Μητροπολίτη Σερρών Χρῦσανθο (Π. Πέννα, Ἱστορία τῶν Σερρών, Ἀθήναι 1938, σελ. 70) καὶ τόσους ἄλλους, καὶ νὰ μείνη ἀμύητος ὁ ἄλλοτε «γαμπρός» τοῦ Κώστα Κασομούλης ὡς τὰ 1821 (Α' σελ. 135), θὰ πῆ πῶς οἱ Κασομούληδες, ποὺ ἐμπορευόνταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στίς Σέρρες, δὲν θὰ τὰ εἶχαν καλὰ μὲ τὴν οἰκογένεια Φαρμάκη, ποὺ κατοικοῦσε κι' αὐτὴ τότε ἐκεῖ πέρα.

Ἐδῶ τώρα προβάλλει ἓνα ἐρώτημα: Μήπως ἡ δεύτερη γυναῖκα τοῦ Κώστα Κασομούλη, ἡ Ἀλεξάντρα, ἦταν θυγατέρα κανενὸς Κοζανίτη κι' ἀπὸ κεῖ προέρχεται ἡ παραπάνω σύγχυση; Ἀφοῦ στὴ σχετικὴ (Α' σελ. νζ' καὶ ξδ') ἀλληλογραφία τοῦ Κασομούλη μὲ τὸν Ἑλληνα Πρόξενο τῆς Ρωσίας στὴ Θεσσαλονίκη (26 Αὐγ. 1831 καὶ 23 Νοεμβ. 1834) γίνεται λόγος μοναχὰ γιὰ τὶς ἀδελφές του, εἶναι, νομίζω, πιὸ σωστὸ νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι ἡ «μητρυιά» (= λέξη δική του) τοῦ Ν. Κ. Κασομούλη εἶχε πεθάνει στὴν αἰχμαλωσία, ἐξὸν ἂν ὑπάρχουν ἴχνη τῆς κατόπι.

Ἡ σχολικὴ μόρφωση τοῦ Κασομούλη. Στὸ βιογραφικὸ σημεῖμά του γιὰ τὴν οἰκογένεια Κασομούλη ἰσχυρίζεται ἐπίσης ὁ κ. Βλαχογιάννης. (Α' σελ. 1γ') ὅτι ὁ συγγραφέας τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμάτων» Ν. Κ. Κασομούλης «τὰ πρῶτα μαθήματα στὸ σκολεῖο τὰ πῆρε παιδί δώδεκα χρονῶν, ὅταν ὁ πατέρας του βρισκότανε στὴν Τσαρίτσανη». Ὑπεύθυνο ὁδηγὸ γιὰ τὸ συμπέρασμά του αὐτὸ ὁ κ. Βλαχογιάννης εἶχεν ἓνα σχετικὸ σημείωμα τοῦ ἴδιου συγγραφέα (Α' σελ. 72 σημ. 7). Κάμνοντας λόγο γιὰ τὰ γνωστὰ γεγονότα τῆς Τσαρίτσανης ὁ Κασομούλης τονίζει ἐκεῖ πέρα, ὅτι ὅλ' αὐτὰ γινότανε «καθ' ὄν καιρὸν 12 ἐτῶν νέος ἐδιάβαζα τὰ πρῶτα μαθήματά μου εἰς τὸ Ἑλλ. σχολεῖον τοῦτο δηλαδὴ τῆς Τσαρίτσανης».

Μὲ τὸ σημείωμά του αὐτὸ ὁ Κασομούλης, ξεχασμένος κάποτε καὶ συχνὰ δυσκολονόητος στίς ἐκφράσεις του, δὲν ἐννοοῦσε αὐτὸ ποὺ λέει ὁ κ. Βλαχογιάννης. Ἀπ' ὅσα γράφει ἄλλοῦ (Α' σελ. 138) ὁ ἴδιος συγγραφέας γιὰ τοὺς συμμαθητές καὶ γιὰ τοὺς διδασκάλους του στὴν «πατρίδα» του, προκύπτει, ὅτι εἶχε φοιτήσει προτιήτερα στὸ σκολεῖο τῆς Σιάτιστας.

Καὶ ὅταν ἀργότερα ὁ πατέρας του πῆγαινε (1808-9) στὴν Τσαρίτσανη παίρνοντάς τον κοντά του, ἐμεσολάβησαν τὰ πιὸ πάνω γεγονότα, ὁπότε κι' αὐτός, δώδεκα χρονῶν παιδί «ἐδιάβαζε» τὰ πρῶτα μαθήματα, ἀφότου γράφτηκε «εἰς τὸ Ἑλλ. σχολεῖον τοῦτο τῆς Τσαρίτσανης».

Φαίνεται πῶς ὁ Κασομούλης πῆρε συμπληρωματικὰ μαθήματα ἀργότερα καὶ στίς Σέρρες. Ἐκεῖ, κατὰ τὰ γραφόμενά του (Α' σελ. 148), ἦταν «γνωρισμένος μακρόθεν» μὲ τοὺς γιουὺς τοῦ γνωστοῦ μεγαλέμπορα Μανώλη Παπᾶ, ποὺ κατὰ τὴν ἐπανάσταση τῆς Χαλκιδικῆς στὰ 1821 ἀνακηρύχθηκε Γενικὸς Ἀρχηγὸς καὶ Προστάτης τῆς Μακεδονίας. Ἐκεῖ, κατὰ τὰ γραφόμενα (Α' σελ. 45) τοῦ ἴδιου πάλι, εἶχε γνωρισθῆ καὶ μὲ τὸν γνωστὸ ἀρματωλὸ τοῦ Ὀλύμπου Γούλα Δράσκου, «φίλου τοῦ πατρός μας εἰς Σέρρας ἀπὸ τὰ 1813 ἕως 1816». Θὰ ἦταν ἀσυγχώρητο νὰ μὴ παραδεχτοῦμε πῶς πῆρε κι' ἐκεῖ πέρα συμπληρωματικὰ μαθήματα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος (Α' σελ. 169 σημ. 5) ἀνομολογεῖ μὲ χαρὰ καὶ μάλιστα μὲ κάποια αὐταρέσκεια, ὅτι «τοῦτο τὸ ὄργανον (=τζιβούρι) τὸ ἐδιδάχθην συστηματικὰ ἀπὸ διδάσκαλον μουσικόν Ὀθωμανὸν εἰς...Σέρρας».

Ἄλλα ἀθῶα παρασκευάσματα. α') Τὴν τόσο γοητευτικὴ διήγησή του ὁ συγγραφέας τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων» τὴν ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ὁ πατέρας του τὸν ἔστειλε ἀπὸ τὶς Σέρρες μ' ἐμπορικὴ ἀπο-

στολή στην 'Αλεξάντρεια. Με βάση όσα ο ίδιος γράφει (Α' σελ. 132 και 132 σημ. 1) για τα περιστατικά της επιστροφής του κατώρθωσε να εξακριβώσει ο Βλαχογιάννης, ότι η άρχικη αναχώρησή του από τις Σέρρες έγινε το Δεκέμβριο του 1820. "Αξάφνα όμως κάπου άλλο (Α' σελ. 132) ο ίδιος ο Βλαχογιάννης γράφει, ότι «ο Ν. Κ. Κασομούλης κίνησε Φλεβάρη του 1820 μ' έμπορικήν αποστολή για την Αίγυπτο και Σύμωρη». 'Ο μήνας «Φλεβάρης» πρέπει να διορθωθεί έδω πέρα εις «Δεκέμβρης».

β') Περιγράφοντας (Α' σελ. 139 — 142) ο Κασομούλης τη νευρική κατάσταση, που έπικρατούσε στους συμπατριώτες του, άφότου γύρισεν αυτός στη Σιάτιστα, λέγει: «"Άλλοι πάλιν έγραψαν προς τον Λασπών Νικόλαον εις 'Ιωάννινα, να τους περιγράψη, τί όργανίζεται αναμεταξύ Σουλιωτών και 'Αλήπασια». Κάτω από το όνομα Λασπών ο κ. Βλαχογιάννης ύποσημείωσε: «'Ο Νικόλαος Λασπών από την Καστοριά, γραμματικός του Χουρσίτ Πασά στα Γιάννινα». 'Ασφαλώς ο κ. Βλαχογιάννης κάνει λάθος έδω πέρα. 'Ο Νικόλαος Λασπών (βλ. πρόχειρα κατάλογο Φιλικών του Φιλήμονα) ήτανε Σιατιστινός. Γι' αυτό κι' οι συμπολίτες του ζήτησαν άπ' αυτόν τις παραπάνω πληροφορίες.

γ') Περιγράφοντας πιο κάτω (Α' σελ. 143) τη μυστική συνεδρίαση, που έγινε στη Σιάτιστα το Σεπτέμβριο του 1821 για να βγάλουν άντιπρόσωπο για το μεγάλο Συνέδριο των 'Αρματωλών του 'Ολύμπου, ο Κασομούλης αναφέρει και το όνομα «Νεόπουλος» ανάμεσα στών άλλων συμπατριωτών του, που λαβαν μέρος στη μυστική εκείνη συνεδρίαση της Σιάτιστας. Κάτω από το όνομα αυτό ο κ. Βλαχογιάννης ύποσημείωσε: «Το γνήσιο όνομά του Κ. Νιόπλιος». Θαρρώ πως γίνεται έδω πέρα κάποια σύγχυση. 'Ο Γιώργης Νιόπλιος κι' όχι ο άδερφός του Κώστας λάβαινε μέρος ενεργό σε πατριωτικές ταραχές. Αυτός ήταν, που έσωσεν άργότερα την πατρίδα του από δυο έπιδρομές Τουρκαλβανών, και που τα δημοτικά τραγούδια της Σιάτιστας τον έξυμνούνε για τον πιο μεγάλο ήρωά της. (βλ. σχετικό άρθρο του μακαρίτη καθηγητή 'Αθ. Κανατσιούλη, στο «'Ημερολόγιο Δυτ. Μακεδονίας», Κοζάνη 1934, σελ. 161. 'Επίσης έτερον του επίσης μακαρίτη Λυκειάρχη Θ. Κώτσιου, στο «Μακεδονικόν 'Ημερολόγιον», Θεσσαλονίκη 1931, σελ. 115.)

δ') 'Αναλαμβάνοντας ο Κασομούλης ν' άντιπροσωπεύση την «πατρίδα» του Σιάτιστα στο Συνέδριο των 'Αρματωλών του 'Ολύμπου, ανάμεσα στ' άλλα αγαθά που παραμέρισε, μιλεί (Α' σελ. 144) και για «ταίς προξενειαίς των εύγενών και ώραίων και σεμνών παρθένων των δύο πολιτειών εκείνων». Μη γνωρίζοντας ο κ. Βλαχογιάννης, ότι η Σιάτιστα χωρίζεται σε δύο συνοικίες σχεδόν ίσοπληθείς και κάποτε -κάποτε άνταγωνιστικές σε ζητήματα ιδίως γαμπροθηρίας, ύποσημείωσε: «Της Σιάτιστας και της Κοζάνης». Αυτό λοιπόν πρέπει ν' άντικατασταθί με τα όνόματα των Συνοικιών της Σιάτιστας, δηλαδή «της «Χώρας και της Γεράνειας».

Γενική άνακεφαλαίωση. 'Απ' όλα τα μπερδέματα, μικρά ή μεγάλα, σκόπιμα ή άθωα, που είδαμε πιο πάνω, προεξέχει βέβαια το ζήτημα της καταγωγής του συγγραφέα των «Στρατιωτικών 'Ενθυμημάτων». "Ενα άρχαιο έλληνικό ρήτο λέγει: «'Ενός κακού τεθέντος, μύρια έπονται». Στην περίπτωση τούτη, η πηγή όλων των κακών είναι η πιο πάνω μαρτυρία του Καρμίτη και η άλλη του Λιούφη. Στην καλοπροαίρετη προσπάθειά του να συμβιβάση ο κ. Βλαχογιάννης τα άσυμβίβαστα, γράφει: «Για να κάμουν και οι δύο συγγραφείς το ίδιο λάθος, ή οίκογένεια της Κοζάνης ήτανε πιο γνωστή σ' αυτούς από την άλλη της Σιάτιστας». "Ετσι λοιπόν δημιουργείται τώρα

στά καλά καθούμενα και ζήτημα οικογένειας Κασομούλη στην Κοζάνη, με δεύτερο κλάδο στη Σιάτιστα, που νά κρατάη κι' αὐτὸς δῆθεν ἀπὸ τὸν πρῶτο κλάδο τῆς Κοζάνης!

Καὶ τώρα ὁ καταζαλισμένος ἀπ' ὄλον αὐτὸν τὸν κυκεῶνα ἀναγνώστης διερωτᾶται: Ποιὰ εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ ἀλήθεια; Νά τί συμβαίνει: "Ὅσοι δώσουνε πίστη στὸ βιογραφικὸ σημεῖωμα τοῦ κ. Βλαχογιάννη, παραδέχονται ὅτι ὁ Κασομούλης ἦταν ἀπὸ τὴν Κοζάνη. "Ὅσοι πάλι διαβάσουνε τὴ ρητὴ μαρτυρία τοῦ ἴδιου (Α' σελ. 138) καὶ τοῦ πατέρα του (π. π. σελ. 137) παραδέχονται ὅτι «πατρίδα» καὶ τῶν δύο ἦταν ἡ Σιάτιστα. Φέρνω παραδείγματα:

"Ὅταν, ἐδῶ καὶ κάμποσους μῆνες, κυκλοφόρησε στὴν Ἀθήνα ὁ Α' τόμος, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκα» τῆς Νέας Ὑόρκης κ. Μιχ. Ροδᾶς ἔσπευσε νά τηλεγραφήσῃ: «Ὁ γνωστὸς ἱστοριοδίφης κ. Βλαχογιάννης ἐξέδωκε τὰ αὐτόγραφα τοῦ ἐκ Κοζάνης Κασομούλη, τὰ ὁποῖα ἀποκαλύπτουν νέαν μεγαλειώδη μορφήν τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821». "Ὅταν ὁμως ὁ καθηγητὴς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Κεραμόπουλλος παρουσίασε τὸν Α' τόμο στὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν, θεώρησε καλὸ νά τονίσῃ, ὅτι ὁ συγγραφέας τοῦ βιβλίου γεννήθηκε «εἰς τὴν πετρήεσσαν Σιάτισταν τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας ἐκ πατρὸς Σιατιστέως κλπ.» (Βλ. ἔφημερίδα «Βόρειος Ἑλλάς» Κοζάνη, φύλλο 11 Φλεβάρη 1940, σελ. 1 καὶ Πρακτικὰ τῆς Ἀκαδ. Ἀθηνῶν τόμ. 15, 1940, σ. 9 ἐξ.)

Αὐτὴ λοιπόν, νομίζομεν, ὅτι εἶναι καὶ ἡ πραγματικὴ ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Νέα Ὑόρκη, 7 Ἀπριλίου, 1940

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΡΓ. ΤΟΖΗΣ

3. Τοῦ κ. Εὐάγγ. Στ. Τζιάτζιου.— Τὸ Πισοδέρι - Φλωρίνης πατρὶς τοῦ Νικολάου Κωνσταντίνου Κασομούλη.— Περὶ τῆς καταγωγῆς πολλῶν σημαντικῶν προσώπων τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας, ὡς καὶ ἄλλων ἐποχῶν, προεκλήθησαν συζητήσεις καὶ ἔριδες. Τοῦτο ὀφείλεται ἐν μέρει μὲν εἰς τὴν ἔλλειψιν μαρτυριῶν, βιογραφικῶν ἢ καὶ ἄλλων συγχρόνων γραπτῶν μνημείων, πολλάκις ὁμως καὶ εἰς τὸν τοπικιστικὸν ἐγωϊσμὸν τῶν ἀσχολουμένων με' αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νά οἰκειοποιηθοῦν σημαίνοντας ἄνδρας ξένης καταγωγῆς ὡς προερχομένους ἐκ τῆς ἰδικῆς τῶν ἰδιαίτερας πατρίδος.

Τοιαύτη συζήτησις προεκλήθη καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν καταγωγήν τοῦ Μακεδόνα Νικολάου Κωνσταντίνου Κασομούλη, ἡ ὁποία ἐγένετο ἀφορμὴ νά παραπλανηθῇ καὶ ὁ ἐκδότης τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων» τοῦ Κασομούλη, Γιάννης Βλαχογιάννης.

Ἡ Καταγωγή τοῦ Κασομούλη. Ὁ κ. Βλαχογιάννης γράφει: «φαίνεται πῶς ἡ οἰκογένεια κρατοῦσε τὴ ρίζα της ἀπὸ τὴν Κοζάνη» (σελ. μθ'). Ὡς δικαιολογίαν τῆς πιθανότητος ταύτης παρουσιάζει μίαν μαρτυρίαν τοῦ Π. Λιούφη (Ἱστορία τῆς Κοζάνης σ. 314), ὅθεν δανείζεται μίαν πληροφορίαν εἰλημμένην δῆθεν ἐκ τοῦ Κώδικος γεννήσεων τοῦ σωζομένου ἐν Κοζάνη, καθ' ἣν «Νικόλαος Κασίμης ἢ Κασομούλης» (οὗ ἡ οἰκογένεια διεσώζετο ὑπὸ τὸ ἐπάνωμον «Ἀρβανίτης»), ἀξιωματικὸς τῆς φάλαγγος, ἦν συγγενὴς τοῦ οἴκου Γκούμα, υἱὸς τοῦ Λαζάρου Κασίμη». Ἡ πληροφορία αὕτη ἐλέγχεται ἀνακριβῆς, καθόσον ὁ πατὴρ τοῦ συγγραφέως τῶν «Στρατ. Ἐνθυμημάτων» ἐλέγετο Κωνσταντῖνος καὶ οὐχὶ Λάζαρος. Ὡστε τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο καταπίπτει.

Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα τοῦ Βλαχογιάννη, εἰλημμένον ἐκ τῶν γραφομένων αὐτοῦ τούτου τοῦ Κασομούλη (χωριστὴ προσθήκη τῶν Ἀρματωλικῶν)

μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ὁ πατήρ τοῦ Κασομούλη, ὀπαδὸς τοῦ Αὐλίου τοῦ ὦν, ἐκινδύνευσε τὸ 1795 καὶ μετέφησεν ἔκτοτε εἰς Μπλάτσι, ὀπόθεν κατήγετο ἡ μητέρα τοῦ Κ., θεῖον ἔχουσα τὸν Ἰωάννην Φαρμάκην. Ἐκ τούτων ὁμοῦ οὐδαμῶς προκύπτει, ὅτι ὁ πατήρ τοῦ Κασομούλη κατήγετο ἐκ Κοζάνης· τὸ ὅτι διέμενεν ἐν Κοζάνῃ δὲν ἀποτελεῖ καὶ μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐκεῖθεν καταγωγῆς του. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως προήρχοντο ἐκ τῶν κατὰ καιροὺς γενομένων ἐν αὐτῇ ἐποικήσεων. (Πρβλ. Π. Λιούφη, Ἱστορία τῆς Κοζάνης σελ. 43, 44 καὶ 57.)

Τὸ ἐπώνυμον « Ἀρβανίτης », τὸ ὁποῖον βλέπομεν ν' ἀποδίδεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Κασομούλη, μᾶς ἀναγκάζει νὰ δεχθῶμεν, ὅτι ἡ οἰκογένειά του ἦτο ἀλβανόφωνος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συμβαίνει μὲ τινὰς τῶν σημαντικωτέρων ἐν Κοζάνῃ ἦδη ἐγκατεστημένων οἰκογενειῶν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸ χωρίον Πισοδέρη τοῦτο κατ'ἄκρητον κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπὸ ἀλβανοφώνων οἰκογενειῶν προερχομένων ἐκ τοῦ χωρίου Βιθοῦκι. (Πρβλ. καὶ Μιχ. Καλλινδέρη, Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας χρόνων Τουρκοκρατίας σελ. 62.)

Τὸ ἐπώνυμον « Τσάμια », τὸ ὁποῖον σημειοῦται εἰς τὸ μπουγιουρντί τοῦ Ρεσίτ Πασᾶ ὑπὸ χρονολογίαν Φεβρουαρίου 1829, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐλευθεροῦται ἡ σύζυγος τοῦ Κώστα Κασομούλη, δὲν ἀποτελεῖ τὸ πρωτότυπον ὀπόθεν ὁ Λιούφης — καθὼς μᾶς πληροφορεῖ ὁ Βλαχογιάννης — μετέφρασε τὸ ἐπώνυμον εἰς « Ἀρβανίτης ». Τσάμης εἶναι ὑποκοριστικὸν ὄνομα καὶ σημαίνει Δημήτριος εἰς τὴν ἀλβανικὴν. Πλὴν τούτου καὶ οἰκογένεια « Τσάμη » σώζεται καὶ ἀλλαχοῦ π. χ. ἐν Πισοδερῶ.

Ἐγκατάστασις τῆς οἰκογενείας Κασομούλη. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐπαναστάσεως ἡ οἰκογένεια τοῦ Κασομούλη εὐρίσκειται ἐγκατεστημένη εἰς Σιάτισταν, ἐνῶ ὁ πατήρ του Κώστας διαμένει ὡς ἔμπορος εἰς τὰς Σέρρας. Ἡ δευτέρα σύζυγος τοῦ Κώστα Κ. καὶ μητρὶς τοῦ Νικολάου Κασομούλη ὠνομάζετο Ἀλεξάνδρα καὶ οὐχὶ Σουλτάνα, ὡς ἀναγράφει ὁ Βλαχογιάννης, κατήγετο δὲ ἀπὸ τὸ Μπλάτσι ἐξ ἀγνώστου οἰκογενείας. Ἡ ἐγκατάστασις τῆς οἰκογενείας Κ. ἐν Σιατίστῃ δὲν σημαίνει βεβαίως καὶ τὴν καταγωγὴν τῆς ἐκ Σιατίστης.

Ἡ οἰκογένεια Κασομούλη ἐν Σιατίστῃ ἀπετελεῖτο ἐκ τῆς μητρὶδος Ἀλεξάνδρας καὶ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Νικολάου Γιάννη, Αἰκατερίνης καὶ Σουλτάνας. (Ἐνθυμήματα σ. 145 καὶ 265.) Οἱ δύο ἀμφιθαλεῖς ἀδελφοὶ τοῦ Γεώργιου καὶ Μῆτρος εὐρίσκοντο εἰς Σέρρας, βοηθοῦντες τὸν πατέρα Κασομούλη εἰς τὰς ἐμπορικὰς του ὑποθέσεις (Ἐνθυμήματα σ. 136). Οὗτοι φαίνεται ὅτι κατάγονται ὡς καὶ ὁ Νικόλαος ἐκ τῆς πρώτης συζύγου τοῦ Κώστα Κ. καὶ εἶναι μεγαλύτεροι, τοῦτο δὲ συμπεραίνομεν καὶ ἐκ τῆς φράσεως « τῶν δύο μικρῶν καὶ χαριτωμένων ἀδελφιδῶν μου Αἰκατερίνης καὶ Σουλτάνας », διὰ τῆς ὁποίας καθορίζει τὰς δύο ὀμοπατέριους ἀδελφάς του ὁ Νικόλαος (Ἐνθυμήματα σ. 145).

Ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Κωνσταντίνου Κ. καὶ μητέρα τοῦ Νικολάου κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας Φαρμάκη ἀπὸ τὸ Μπλάτσι· ῥητῶς μαρτυρεῖται ὅτι ὁ Νικόλαος εἶχε θεῖον τὸν Ἰωάννην Φαρμάκην, εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγεν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν ἐν Κοζάνῃ (1797 κ.ἐξ. Ἐνθυμήματα σ. ν'), ἄν ἐγνωρίζομεν τὴν ἡλικίαν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Γεωργίου καὶ Μῆτρος θὰ ὑπελογίζομεν καὶ τὴν χρονολογίαν τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς τοῦ Κασομούλη. Ὁ μικρότερος τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν Γιάννης φαίνεται νὰ εἶναι ὀμοπάτριος.

Ἐνδείξεις περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ Κασομούλη. Κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1820 ὁ Νικόλαος Κασομούλης ἐπεχείρησε ταξίδιον δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν. Ἐκεῖ κατέλυσε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μεγαλεμπόρου Θεοδώρου Τσοίτζα, κουτσοβλαχικῆς καταγωγῆς καὶ συνήψε σχέσεις πρὸς τὴν αὐλὴν τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ τοῦ πασᾶ τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Κασομούλης εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μεχμέτ - Ἀλῆ, ὅπου ὠμιλεῖτο ἡ ἄλβανικὴ γλῶσσα, ἀφοῦ ὁ πασᾶς οὗτος ἦτο ἄλβανικῆς καταγωγῆς. Δὲν ὑπάρχει ἐπομένως ἀμφιβολία ὅτι ὁ Κασομούλης ἐγνώριζεν ἄριστα τὴν ἄλβανικὴν γλῶσσαν. Τοῦτο βεβαίως δὲν ἀποκλείει τὴν γνώσιν τῆς τουρκικῆς καὶ τῆς κουτσοβλαχικῆς ὑπὸ τοῦ Κασομούλη.

Τύχη τῆς οἰκογενείας Κασομούλη. Κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς ἐπαναστάσεως ὁ πατὴρ Κασομούλης, ὁ Νικόλαος, ὁ Γεώργιος καὶ ὁ Μῆτρος εὐρίσκοντο ἐν Σέρραις. Μετὰ τὴν ἔκρηξιν ὁ Νικόλαος (συγγραφεὺς) ἀνεχώρησεν ἐκ Σερρῶν καὶ ἔφθασεν ὕστερα ἀπὸ πολλὰς περιπετείας εἰς Σιάτισταν, ὅπου εὔρε τὴν μητέρα του (μητριάν) καὶ τὰς ἀδελφάς του. Περὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ Γιάννη δὲν κάμνει κανένα λόγον (Ἐνθυμήματα σ. 138-139). Εὐρισκόμενος ἐν Σιατίστῃ ὁ συγγραφεὺς Κασομούλης δὲν ἐπεζήτησε καμμίαν ἐπαφὴν μετὰ τῆς Κοζάνης, τῆς πατρίδος του (!) οὔτε ἐνδιεφέρθη διὰ «τίς προξενιαῖς τῶν εὐγενῶν καὶ ὠραίων καὶ σεμνῶν παρθένων» τῆς Κοζάνης, ὅπως ἀναγράφει ὁ Βλαχογιάννης, εἰμὴ μόνον διὰ «τίς προξενιαῖς τῶν... κλπ. τῶν δύο πολιτειῶν ἐκείνων» δηλ. τῆς Χώρας καὶ τῆς Γερανείας τῆς Σιατίστης. Οὐδεὶς δεσμός συνδέει τὸν Κασομούλην μὲ τὴν Κοζάνην, ἡ ὅποια ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δύναται νὰ εἶναι πατρίς του.

Μετὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς ἀντιπροσώπου τῆς Σιατίστης διὰ τὴν παρακολούθησιν καὶ προώθησιν τῶν ἐπαναστατικῶν ἐνεργειῶν τοῦ «Ὀλύμπου» ὁ Κασομούλης ἀνεχώρησε πρὸς συνάντησιν τῶν Ὀλυμπίων Καπεταναίων, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ νὰ διέλθῃ ἐκ Κοζάνης, ἐγκαταλιπὼν ὡς προστάτην τῆς οἰκογενείας του ἐν Σιατίστῃ τὸν φίλον του Θεόδωρον Ποντίκην, Μωραΐτην.

Εὐθὺς ὡς ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις, ὁ πατὴρ Κωνσταντῖνος Κασομούλης κατάρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς Σιατίστην καὶ ἐκεῖθεν νὰ μεταφέρῃ τὴν οἰκογένειάν του εἰς Νάουσαν, ὅπου ἔμεινε καὶ ὁ ἴδιος, διαβληθεὶς ὅτι ἔχει υἱὸν ἀποστάτην.

Εὐρισκόμενος ὁ Νικόλαος Κ. παρὰ τῷ Νικ. Στουρνάρῃ, ἀρματωλῷ Ἀσπροποτάμου, ἐπληροφορήθη τὰ τῆς οἰκογενείας του παρ' ἐνός θεοῦ του (ἐκ μητρὸς), εἰς τὸν ὅποιον εἶχε γράψῃ (ποῦ;) νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ. Οὗτος τῷ διηγήθη, ὅτι ὁ πατὴρ του πολεμῶν εἰς Νάουσαν ἐτραυματίσθη θανασίμως καὶ μετὰ τινα χρόνον ἀπέθανεν ἔξωθι τῶν Βοδενῶν. Πρὸ τοῦ θανάτου του ἐξησφάλισε τὴν οἰκογένειάν του κατὰ πάσης τουρκικῆς ἐπιβουλῆς χάρις εἰς τὴν φιλίαν τοῦ παλαιοῦ φίλου του Μεχμέτ - Ἀλῆ Δεβόλη, τὸν ὅποιον εἶχε γνωρίσει καθ' ὄν χρόνον διέμενον εἰς Πισοντέρι - Φλωρίνης, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς οἰκογενείας του εἰς Σιατίστην.

Ἡ πραγματικὴ καταγωγὴ τοῦ Νικολάου Κασομούλη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς Κασομούλη ὁ Μεχμέτ - μπέης τῆς Δεβόλης (Δεβολιοῦ), ἐπαρχίας γειτονικῆς πρὸς τὴν τοῦ Πισοδερίου, «φυλάττων τὴν πίστιν πρὸς τὸν φίλον του, ἐπῆρεν ταῖς ἀδελφαῖς σου» — διηγείται ὁ ἐκ μητρὸς θεὸς του πρὸς τὸν ἴδιον τὸν συγγραφέα Κασομούλην — «τὸν Γιάννην καὶ τὴν μητέρα σου καὶ τοὺς πῆγεν εἰς τοὺς θεῖους σου εἰς Πισοντέρι, ἀπὸ τοὺς

οποίους έζητησεν 25 χιλιάδας γρόσια ως έξαγοράν, και εκείνοι έγγυήθησαν...»
 'Ο Μεχμέτ -μπέης μεταφέρει πρὸς ασφάλειαν τὴν οἰκογένειαν Κασσομούλη εἰς τὴν **πατρίδα του Πισοντέρι** πλησίον τοῦ θείου των ἐκ **πατρὸς** καὶ παρ' αὐτῶν ζητεῖ τὴν παροχὴν τῶν λύτρων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιτυγχάνει.

'Ο πατὴρ Κασσομούλης ἐκ τοῦ Πισοδερίου εἶχε μετοικήσει εἰς **Σιάτι-
 σταν**, ὅπου ὑπῆρχον ἐγκατεστημένοι καὶ ἄλλαι οἰκογένειαι ἐκ Πισοδερίου, ἐνῶ οἱ ἀδελφοὶ του, οἱ κληρονομήσαντες τὴν πατρικὴν περιουσίαν, εἶχον πα-
 ραμείνει εἰς Πισοδέρι.

'Ο πατὴρ Κασσομούλης ἐγκατασταθεὶς εἰς Σιάτισταν δὲν ἐκέκτητο ἐκεῖ εἰμὴ μόνον κινητὴν περιουσίαν καὶ οὐχὶ κτηματικὴν, διότι ἐὰν ὑπῆρχε τοιαύτη δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ ζητηθοῦν λύτρα ἀπὸ τοὺς θείους του ἐν Πισο-
 δερῶ, ἀλλὰ θὰ ἐπωλοῦντο τὰ κτήματα καὶ ἐκ τούτων θὰ ἐξοικονομεῖτο τὸ ἀπαιτούμενον διὰ τὴν έξαγοράν ποσόν. "Ἄλλωστε ὅπως ἀφηγεῖται καὶ ὁ θεῖος εἰς τὸν συγγραφέα « Ἡ κινητὴ σας κατάστασις, ὅπου εἶχεν ἀφήσει εἰς Σιάτι-
 σταν, μερικοὶ κηφήνες προδῶται προεστοὶ ἐπρόδωσαν τὰ κιβώτια καὶ τὰ ἔβγα-
 λαν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὴν κοινὴν κρυψῶνα, καὶ ἐπώλησαν ὅλα τὰ εἰδίσματά
 σας ἐπὶ δημοπρασίας ὡς ἀποστατῶν. Αὐτὰ ἔκαμαν ὁ . . . ἀπὸ Καστοριάν καὶ
 οἱ ἔχθροί σας προεστοὶ, ὥστε καμμιά ἐλπίς δὲν σὰς μένει ἀπὸ τὴν περιουσίαν
 ὅπου ἔχετε. Ἡ ποσότης ὄλων τούτων ἀναβαίνει ἕως 300.000 γρόσια, ἀπὸ τὰ
 ὁποῖα ἐδύναντο νὰ ἐλευθερωθοῦν καὶ νὰ ζήσουν καὶ νὰ ὑπανδρευθοῦν οἱ ἰδι-
 κοὶ μου ». Ἐδημύθησαν λοιπὸν καὶ ἐπωλήθησαν ἐν δημοπρασίᾳ ὅλα τὰ κινητὰ
 πράγματα τοῦ Κασσομούλη καὶ οὐχὶ ἡ ἀκίνητος περιουσία, διότι τοιαύτη δὲν
 ὑπῆρχε. Κατὰ ταῦτα ὁ Νικόλαος Κ. Κασσομούλης δὲν κατάγεται ἐκ Κοζάνης
 οὔτε καὶ ἐκ Σιατίστης, ἀλλ' ἐκ Πισοδερίου Φλωρίνης, ὅπως δὲν κατάγονται ἐκ
 Κοζάνης καὶ τόσοι ἄλλοι, τοὺς ὁποίους ὁ ἱστοριογράφος Κοζάνης Π. Λιούφης
 συλλήβδην καὶ ἀθρόως ἐπολιτογράφησεν ὡς Κοζανίτας, διὰ ν' ἀναφέρωμεν
 τὸν σπουδαιότατον ἐξ αὐτῶν τὸν Χαρίσιον Μεγδάνην, καταγόμενον καὶ αὐτὸν
 ἐκ Πισοδερίου. (Ἴδὲ μαρτυρίαν Κασσομούλη, Ἐνθυμήματα σελ. 10.)

'Ετυμολογία τοῦ ἐπιθέτου Κασσομούλης. Τὴν περὶ τῆς ἐκ
 Πισοδερίου καταγωγὴν τῆς οἰκογενείας Κασσομούλη γνώμην δύναται νὰ ἐνι-
 σχύσῃ καὶ ἡ κατωτέρω ἐτυμολογία τοῦ ἐπιθέτου Κασσομούλης, ἐφ' ὅσον αὕτη
 ἤθελεν ἀποδειχθῆ ὀρθή. 'Ο κ. Βλαχογιάννης εἰς τὸν πρόλογον τοῦ πρώτου τό-
 μου τῶν « Στρατ. Ἐνθυμημάτων » τοῦ Κασσομούλη ὑποθέτει ὡς πιθανὴν τὴν
 παραγωγὴν τοῦ ὀνόματος « Κ α σ ο μ ο ὑ λ η ς » ἐκ τοῦ τουρκικοῦ « Κασίμ », τὸ
 ὁποῖον σημαίνει α) διαιρέτης (ὄρος ἀριθμητικὸς) καὶ β) φθινόπωρον. 'Ο κ.
 Βλαχογιάννης δὲν ὑποστηρίζει τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην· ἀπλῶς τὴν παρουσιάζ-
 ζει. Οὕτω παρουσιάζομεν καὶ ἡμεῖς ὡς πιθανωτέραν τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ὀνό-
 ματος 1) ἐκ τοῦ *gas - mulus* = γασμοῦλος ἢ βασμοῦλος (τέκνου καταγομένου ἐξ
 Ἑλλήνων καὶ Λατίνων ἐπὶ τῆς μεσαιωνικῆς μας αὐτοκρατορίας). Πρβλ. καὶ
 O. T a f r a l i, Thessalonique au quatorzième siècle (Paris 1913) σελ. 18 - 19 καὶ
 43 - 44). 2) ἐκ τοῦ *katzamil* ἢ *katsmil* = σάλιαγκας μτφ. μικροκαμωμένος, ἀση-
 μαντος ἢ 3) ἐκ τοῦ *gjassim* = ὁ εὐπρεπὴς καὶ ἐνάρθρως κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἄρ-
 θρου *gjassim - ul* = ὁ εὐπρεπής, σωματώδης. (Πρβλ. καὶ βιβλιοκρισίαν εἰς τὸ
 περιοδ. « Μῆνες » ἀρ. 4 τοῦ 1940.)

Δημητρίου Μισυρλή, *Ἡ συμμετοχὴ τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν ἄγωνα τοῦ 1821.* Θεσσαλονίκη 1937. Σελ. 58.

Ἡ ἱστορία τῆς Μακεδονίας τῶν χρόνων τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τῶν ἐπαναστατικῶν τοιούτων ἤρχισε νὰ προσελκύη τοὺς μελετητάς, τοὺς φιλοδοξοῦντας νὰ μελετήσωσι τὴν σημαντικὴν αὐτὴν διὰ τὴν ἐθνικὴν ἀναγέννησιν ἐποχὴν καὶ νὰ συμπληρώσωσι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς νεωτέρας ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν ἓκ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἀναφερομένων βιβλίων εἶναι καὶ ἡ ὑπὸ τύπον διαλέξεως ἀνωτέρω ἐργασία τοῦ Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Δημ. Μισυρλή, ἡ ὁποία, ἀπευθυνομένη εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀσχολεῖται κυρίως μὲ τὴν συμβολὴν τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἱερὸν ἄγωνα τοῦ 1821. Πραγματικῶς πρόκειται περὶ μελέτης εἰς τὴν ὁποίαν ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει τὴν ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν τοῦ συμπατριώτου του Ἐμμανουὴλ Παπαῦ, τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ προστάτου τῆς Μακεδονίας κατὰ τὰς κρίσεις ἐκείνας διὰ τὸ Ἔθνος περιστάσεις, τὴν τιτάνειον προσπάθειάν του διὰ τὴν ἐπαναστατικὴν ἐπικράτησιν, συγχρόνως δὲ περιγράφει τὰ δραματικὰ ἱστορικὰ γεγονότα, τὰ διαδραματισθέντα ἐν Μακεδονίᾳ κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπανάστασεως. Κατόπιν ἐξιστορεῖ τὴν δρᾶσιν τοῦ Ναουσαίου Ζαφειράκη, τοῦ Βεροιώτου Γέρω Καρατάσου, τοῦ Βοδενιώτου Ἀγγελῆ Γάτσου, τὴν ἐπανάστασιν τῆς Ναούσης, τὴν ἡρωϊκὴν ἀντίστασιν καὶ τὴν τραγικὴν ἄλωσιν καὶ καταστροφὴν τῆς.

Τὴν ἔκδοσιν πλουτίζουν διάφοροι εἰκόνες ὡς ἡ τοῦ ἐμβλήματος τῆς ἐπαναστατικῆς σημαίας τῆς Ναούσης, τῆς εἰκόνας τοῦ Ἐμμανουὴλ Παπαῦ, τοῦ χωρίου Ἐμμ. Παπαῦ (πρῶην Δόβιστα) γενετείρας τοῦ Παπαῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ Πολυγύρου Χαλκιδικῆς, τοῦ ἱστορικοῦ καταρράκτου Ἀραπίτσα τῆς Ναούσης καὶ τῆς ἱστορικῆς τοποθεσίας Κιόσκι Ναούσης. Ἐν τέλει ὑπάρχει δισέλιδος χάρτης, εἰς τὸν ὁποῖον σημειοῦνται τὰ στρατηγικὰ σημεῖα τοῦ ἐπαναστατικοῦ σχεδίου Ὑψηλάντου — Κασομούλη καὶ τὰ ἐπαναστατικὰ κέντρα τῆς Μακεδονίας.

Ὁ κ. Μισυρλῆς μᾶς δίδει μίαν συνοπτικὴν μὲν, ἀλλὰ ἐναργῆ καὶ παραστατικὴν περιγραφὴν τῶν γεγονότων ἐκείνων, ἀπηλλαγμένην τοῦ φόρτου τῶν σημειώσεων καὶ παραπομπῶν, χρήσιμον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως διὰ τὴν γνώσιν τῆς ἀγνώστου εἰς ἡμᾶς ἱστορικῆς ταύτης περιόδου.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἀναστασίου Κ. Ὁρλάνδου, *Βυζαντινὰ μνημεῖα τῆς Καστορίας.* Ἀθῆναι 1939. Σελ. 215, μεθ' 144 εἰκόνων ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἑνὸς παραενθέτου πίνακος.

Ἡ σημερινὴ Καστορία εἶναι μία τῶν ὀλίγων πόλεων τῆς Ἑλλάδος, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν ἀκόμη ζωηρὸν τὸν βυζαντινὸν χαρακτῆρα των. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πυκνοκτισμένα σπίτια προβάλλουν ἀναρίθμητοι, μικροὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ναοὶ βυζαντινοὶ καὶ ὑστερώτεροι, ἢ ἴδρυσις ἢ ἡ διακόσμησις τῶν ὁποίων

ώφειλετο εἰς τὴν εὐλάβειαν ἄλλοτε μὲν ξενιτευμένων Καστοριανῶν ἢ ἐξορίστων ἀρχόντων τῆς πρωτευούσης Κων)πόλεως — χρησιμεύοντες ὡς παρεκκλησία οἰκογενειακά, ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται καὶ τὸ πλῆθος των — ἄλλοτε δὲ τῶν κατοίκων μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς συνοικίας, ἢ τέλος ὀλοκλήρου συντεχνίας. Οἱ πολυάριθμοι οἱ τοὶ ναοὶ ἀποτελοῦν συγχρόνως ἐπίτομον ἱστορίαν τῶν τυχῶν τῆς πόλεως ἰδίως κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους.

Παρά τὸ πλῆθος ὁμοῦ τοῦτο τῶν ἀρχαιολογικῶν βυζαντινῶν καὶ ὑστερωτέρων μνημείων καὶ τῆς μεγάλης τῶν σημασίας ἐλάχιστα σχετικῶς ἐγρήφσαν περὶ τῆς τέχνης των μέχρι τοῦδε. Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Ἄ. Ὀρλάνδος, ἐπὶ τριετίαν ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν μελέτην τῶν μνημείων τῆς Καστορίας, ἔφερεν εἰς τὴν δημοσιότητα πρὸ ἔτους τὰ πορίσματα τῆς συστηματικῆς αὐτοῦ ἐρεύνης. Ὁ κ. Ὀρλάνδος κατεμέτρησεν, ἐσχεδίασε καὶ ἠρεύνησε πάντα τὰ μνημεῖα τῆς Καστορίας, ἐξήτασε τὰ ἀρχιτεκτονικά, διακοσμητικὰ καὶ ἐπιγραφικὰ στοιχεῖα ἐνὸς ἐκάστου μνημείου καὶ τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ συνόλου αὐτῶν. Ἡ ἐξέτασις δὲ αὕτη τῶν μνημείων ἀκολουθεῖ τὴν χρονολογικὴν σειρὰν τῶν μνημείων — κατὰ τὸ ἐφικτόν — ἢ δὲ ἕκτασις τῆς ἐρεύνης ἐκάστου ἐξαρτᾶται, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀπὸ τὸ ἀρχιτεκτονικόν του ἐνδιαφέρον καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν σωζομένων ἐν αὐτῷ τοιχογραφιῶν, ὡς εἶναι αἱ τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων, τῶν Ταξιαρχῶν, τοῦ Ἀγ. Στεφάνου, τῆς Κουμπελίδικης καὶ τινῶν ἄλλων.

Αἱ ἐκκλησίαι τῆς Καστορίας κατὰ τὸν κ. Ὀρλάνδον παρουσιάζονται ὡς εἷς μικτὸς ἢ διάμεσος τύπος μεταξὺ ἀνατολικοῦ καὶ ἑλληνιστικοῦ. Πλὴν μιᾶς ἐξαιρέσεως παρουσιαζούσης τὴν τρουλλαίαν τρίκογχον διάταξιν (Κουμπελίδικη), πᾶσαι αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι τῆς Καστορίας ἀπὸ τοῦ 11ου μέχρι τοῦ 18ου αἰῶνος ἐμφανίζουσι τὸν τύπον τῆς βασιλικῆς τρικλίτου μὲν διὰ τὰς παλαιότερας (Ἀγ. Ἀναργυροί, Ταξιάρχης, Ἀγ. Στέφανος) μονοκλίτου δὲ διὰ τὰς μεταγενεστέρας (σ. 145).

Αἱ σωζόμεναι τοιχογραφίαι τοῦ μὲν 11ου αἰῶνος (λείψανα μόνον) παρουσιάζουν τὰ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς τέχνης τῆς ἐποχῆς ταύτης, τοῦ δὲ 12ου καὶ 13ου αἰῶ. παρουσιάζουν ἐκτέλεσιν ἐπιμελεστέραν. Νέαν ἀκμὴν καὶ ἀνθησιν τῆς τέχνης μαρτυροῦν τὰ μνημεῖα κατὰ τὸ δεύτερον ἡμῖς τοῦ 13ου αἰῶ. καὶ τὸ πρῶτον τοῦ 14ου. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὑπὸ τῶν Σέρβων κατοχῆς ἀπὸ τοῦ 1331 - 1380 ἢ εἰκονογράφῃς τοῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν, ὡς καὶ ἄλλων ναῶν γίνεται ὑπὸ Ἑλλήνων τεχνιτῶν καὶ κατὰ καθαρῶς βυζαντινὴν νοοτροπίαν. Τὰ δείγματα τοῦ δευτέρου ἡμίσεος τοῦ 14ου αἰῶ. παρουσιάζουν εἷς τε τὰ πρόσωπα καὶ τὰ ἐνδύματα τὴν μαλακὴν ἐκείνην διαβάθμισιν τῶν τόνων, ἣτις εἶναι χαρακτηριστικὴ διὰ τὴν τέχνην τῶν Παλαιολόγων. Αἱ τοιχογραφίαι τοῦ τέλους τοῦ 14ου αἰῶ. μαρτυροῦν περὶ τῆς συμμετοχῆς τῶν ζωγράφων τῆς Καστορίας εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν κίνησιν, ἣτις ἦνθησεν εἰς τὰ Βαλκάνια κατὰ τὸ τέλος τοῦ 14ου καὶ καθ' ὅλον τὸν 15ον αἰῶνα (σ. 195).

Κατὰ τοὺς ἐπομένους αἰῶνας (16ον καὶ 17ον) διατηρεῖται μὲν ἡ συνέχεια τῆς παραδόσεως, εἰσάγονται ὁμοῦ καὶ στοιχεῖα δάνεια ἐκ τῆς τέχνης τῆς Ἀναγεννήσεως (Ἀγ. Ἀλύπιος, Ἀγ. Ἀπόστολοι). Τώρα συναντῶμεν καὶ εἰκονογραφικοὺς τύπους καὶ τεχνοτροπίαν ἐπηρεαζομένην προφανῶς ἐξ Ἀγίου Ὁρους (σ. 195).

Ἐκτὸς τῶν σπουδαιωτέρων 31 ναῶν τῆς Καστορίας μνημονεῖται ὁ κ. Ὀρλάνδος καὶ ἑτέροις 28 μικροῦς, οἱ ὅποιοι δὲν παρουσιάζουν μὲν ἐνδιαφέρον τι, διασώζουσι ὁμοῦ τοιχογραφίας, εἴτε φορητὰς εἰκόνας, εἴτε ξυλόγλυπτα ἀντι-

κείμενα, εἴτε ἐπιγραφάς (σ. 180-186). Εἰς τὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου τούτου μνημονεύει ἐπίσης καὶ τὰς δύο μακρὰν τῆς πόλεως ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἀκτῇ τοῦ ἀκατοικήτου ἐγκαρσίου βουνοῦ τῆς χερσονήσου ἐκκλησίας, τὴν τῆς Παναγίας Μαυριώτισσας καὶ τὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.

Διὰ τὴν συμπληρώσιν τὴν εἰκόνα τῆς παλαιᾶς Καστορίας ὁ κ. Ὁρλάνδος ἐξετάζει ἐπίσης «τὰ ἀρχοντικά καὶ τὰ νοικοκυρόσπιτα» τῆς Καστορίας, τὰ ὁποῖα διέφυγον τὴν ὀλοσχερῆ καταστροφὴν ἢ τὴν ριζικὴν μεταρρυθμίσιν καὶ τὰ ὁποῖα, ἂν καὶ ὀλίγα, παρέχουν εἰς ἡμᾶς μίαν ὀπωσδήποτε σαφῆ εἰκόνα τοῦ Καστοριανοῦ σπιτιοῦ τοῦ 17ου καὶ 18ου αἰῶνος καὶ τὰ ὁποῖα συγχρόνως δίδουν ζωντανὴν εἰκόνα τῆς κατὰ τοὺς αἰῶνας τούτους οἰκονομικῆς εὐεξίας τῶν Καστοριανῶν, προελθούσης ἐκ τῆς ἀκμαζούσης τότε βιοτεχνίας τῶν γουναρικῶν (σ. 196-210). Μὲ τὴν ἐξέτασιν κατόπιν τῶν ὀλίγων ἐναπομεινάντων τουρκικῶν κτισμάτων καὶ τὴν προσθήκην πίνακος Ἐπισκόπων Καστορίας καὶ ζωγράφων, μνημονευομένων ἐν ταῖς δημοσιευομέναις ἐπιγραφαῖς, περατώνει ὁ κ. Ὁρλάνδος τὸ τόσον πολῦτιμον ἔργον του.

Πόσον ἐπιτακτικὴ ἦτο ἡ ἀνάγκη λεπτομεροῦς δημοσιεύσεως τῶν μνημείων τῆς Καστορίας, τόσον ἀπὸ τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς εἰκονογραφικῆς καὶ τῆς ἐπιγραφικῆς ἀκόμη πλευρᾶς, ἀποδεικνύει καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἄμα τῇ ἰδρῦσει τῆς καταρτισθέντα πίνακα προκηρυχθησομένων θεμάτων, εἶχε περιλάβει μεταξὺ τῶν πρώτων καὶ τὸ θέμα τοῦτο. Διὰ τοῦτο χαίρει ἰδιαιτέρως διὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ τόσον σπουδαίου τούτου ἔργου καὶ δὲν δύναται παρὰ τὴν συστάσιν θερμῶς εἰς τὰ μέλη τῆς, ἰδίως δὲ εἰς τοὺς Καστοριεῖς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐν γένει Μακεδόνας. Χάρις εἰς τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ὁρλάνδου παρατηροῦμεν ὅτι «ἡ Καστορία κατὰ τὸν ὑπερδισχιλιετῆ αὐτῆς βίον, καθ' ὃν ἐπανελημμένως ἔπεσεν εἰς χεῖρας ποικίλων ξένων κατακτητῶν (Βουλγάρων, Σέρβων, Ἀλβανῶν καὶ Τούρκων) οὐδαμῶς ποτε ἀπώλεσε τὴν ἑλληνικότητά τῆς. Ἡ γραπτὴ διακόσμησις τῶν ναῶν τῆς διετήρησε σταθερῶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν βυζαντινὴν παράδοσιν, χάρις εἰς τὰ ἐν Μακεδονίᾳ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια, δι' ὧν ἡ χώρα αὕτη ἀπέβη κέντρον χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ἀργότερον δὲ καὶ ἀγνώως ἔθνικοῦ φρονήματος».

Α. Σ.

Excavations at Olynthus. Part VIII: The hellenic house. A study of the houses found at Olynthus, with a detailed account of those excavated in 1931 and 1934, by **David M. Robinson** and **J. Walter Graham.** (=The Johns Hopkins University Studies in Archaeology N° 25). 4ον, σελ. XX + 370. Frontispiece, εἰκ. 36, πίν. ἐκτὸς κειμένου 110. Baltimore (Maryland), The Johns Hopkins Press, 1938.

Ὁ ὄγδος οὗτος τόμος τῆς γνωστῆς σειρᾶς *Excavations at Olynthus* ἀφιερώνεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ἑλληνικὸν σπίτι ὅπως μᾶς τὸ ἔδωσαν αἱ ἀνασκαφαὶ τῆς Ὀλύνθου. Τὰ κατὰ τρεῖς ἀπὸ τοῦ 1928 ἀνασκαφικὰς περιόδους ἀποκαλυφθέντα μεγάλα συγκροτήματα τῶν σπιτιῶν τῆς περιωνύμου πόλεως, αἱ ὀλόκληροι συνοικίαι τῆς — τὸ ὕλικόν τῆς μελέτης αὐτῆς — ἐν συναφείᾳ πρὸς

τὸ χρονολογικῶς καθωρισμένον ὄριον τῆς ζωῆς τῆς πόλεως, τὸν *terminus* δηλ. *ante quem*, τὸν ὁποῖον παρέχει ἡ κατὰ τὸ 348 π. Χ. ἄλωσις καὶ καταστροφή τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ Φιλίππου τοῦ Β', μᾶς δίδουν σαφεῖς γνώσεις ἐπὶ τῶν ἑλληνικῶν σπιτιῶν τοῦ 5ου καὶ 4ου αἰῶνος. Τὰ παλαιότερα μέχρι τοῦδε ἑλληνικὰ σπίτια ἦσαν τῆς Πριήνης, Δήλου καὶ Πομπηίας. Ἦδη ἡ Ὀλυνθος ἀποτελεῖ τὸν πρόδρομον ἐκείνων καὶ αἱ γνώσεις μας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐκτείνονται μέχρι τοῦ 5ου αἰῶνος. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀφ' ἑνὸς ἐξαίρεται εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐργασίας, καθορίζεται δὲ ἀφ' ἑτέρου ὡς βέβαιος ὁ *terminus* τοῦ 348 δι' ἄδρων ἐπιχειρημάτων, καταπολεμούντων τὰς σχετικὰς ἀντιρρήσεις μερικῶν κριτικῶν.

Τὰ ἐπόμενα κεφάλαια εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τὸ νεώτερον τμήμα τῆς πόλεως. Τοῦτο ἐκτείνόμενον ἐπὶ τοῦ βορείου λεγομένου λόφου (πίν. 110) καὶ κτισθὲν κατὰ τὸν συνοικισμόν τοῦ 432 π. Χ. μὲ τὸ ἱπποδάμειον πολεοδομικὸν σύστημα (ὁδοὶ ἰσοπλατεῖς, οἰκοδομικὰ τετράγωνα ὀρθογώνια, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται ἀπὸ δέκα σπίτια ἐπὶ οἰκοπέδων ἴσων διαστάσεων) δίδει τὴν ὄψιν ἐνὸς συγχρόνου συνοικισμοῦ. (Πίν. 94 κέ., 109.)

Ἀπὸ τὴν μελέτην μεγάλου ἀριθμοῦ σπιτιῶν (ἔχουν ἤδη ἀποκαλυφθῆ περι τὰ 100) καθορίζεται ὁ κύριος τύπος τοῦ ὀλυνθιακοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν ὑπαίθρον αὐλὴν καὶ τὴν παστάδα, πέριξ τῶν ὁποίων παρατάσσονται τὰ διάφορα διαμερίσματα. (Εἰκ. 5 καὶ πίν. 100.) Τὸν τύπον τοῦτον ἀντιπροσωπεύουν κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐπαύλεις τῆς « Ἀγαθῆς Τύχης » καὶ τοῦ « Κωμφοδοῦ ».

Μέγα μέρος τῆς μελέτης καταλαμβάνει ὁ καθορισμὸς τῆς χρήσεως τῶν διαφόρων διαμερισμάτων καὶ ὁ ἐπιτυχὴς ταῦτισμός των μετὰ τῶν ὄρων τοῦ ἀρχαίου ὀνομαστικοῦ.

Εἰς ζητήματα τεχνικά, οἰκοδομικά, ὑδραυλικῶν ἐγκαταστάσεων καὶ εἰς τὰ ἔπιπλα καὶ σκευὴ τῶν σπιτιῶν ἀφιερώνονται τὰ δύο τελευταῖα μέρη τοῦ βιβλίου, τὰ ὁποῖα συμπληρώνονται μὲ πολλὰς ἀναπαραστάσεις σχετικὰς μὲ τὸν οἰκιακὸν βίον.

Ἐν γένει πλούσιαι εἰκόνες ἐντὸς καὶ ἐκτὸς κειμένου καὶ λεπτομερεῖς πίνακες πραγμάτων καὶ λέξεων καθιστοῦν τὸ ἔργον πολὺ εὐχρηστον.

Γ. Μπ.

W. A. Heurtley, *Prehistoric Macedonia. An archaeological reconnaissance of Greek Macedonia (West of the Struma) in the Neolithic, Bronze and Early Iron Ages.* 4ον, σελ. XXVI + 275, frontispiece, εἰκ. 112, πίν. 23. Cambridge University Press 1939.

Τὰς ἀπὸ τοῦ 1924 καὶ ἐντεῦθεν συνεχεῖς μελέτας του διὰ τὸ προϊστορικὸν παρελθὸν τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Στρυμόνος μακεδονικῆς γῆς συγκεντρῶνει ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς μακεδονικῆς προϊστορικῆς ἀρχαιολογίας κ. **W. Heurtley** εἰς ὀγκώδη καὶ πολυτελῆ τόμον.

Τὸ ἔργον διαιρεῖται εἰς τρία μέρη, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον πραγματεύεται περὶ τῶν ἀνασκαφικῶν κλπ. ἐρευνῶν εἰς τὴν Χαλκιδικήν, κεντρικὴν καὶ δυτικὴν Μακεδονίαν, τὰς ὁποίας κατὰ τὸ πλεῖστον ὁ ἴδιος ἐξετέλεσε εἴτε

μόνος εἶτε ἐν συνεργασίᾳ μετ' ἄλλων μελῶν τῆς ἀγγλικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Τὸ δεύτερον ἀναφέρεται εἰς τὴν μελέτην τῶν εὐρημάτων, τὰ ὁποῖα κατατάσσονται ἀφ' ἑνὸς μὲν κατὰ εἶδη καὶ τόπους, ἀφ' ἑτέρου δὲ κατὰ χρονικὰς περιόδους (ἀρχαιότεραν καὶ νεωτέραν νεολιθικὴν, τὰς τρεῖς περιόδους τῆς ἐποχῆς τοῦ χαλκοῦ καὶ τὴν πρῶτον ἐποχὴν τοῦ σιδήρου). Σχέσεις καὶ συγκρίσεις τῶν προϊστορικῶν τούτων περιόδων πρὸς τὰς ὁμοίας ἄλλων πολιτισμῶν καὶ τὰ ἐντεῦθεν ἐξαγόμενα χρονολογικὰ καὶ ἐθνολογικὰ συμπεράσματα ἀναπτύσσονται εἰς δεύτερον κεφάλαιον τοῦ μέρους τούτου. Τὸ τρίτον μέρος τοῦ βιβλίου ἀποτελεῖ κατάλογον πολύτιμον καὶ χρησιμώτατον — ἰδίως εἰς τὸν ἐρευνητὴν — εἰς τὸν ὅποιον περιλαμβάνονται τὰ κυριώτερα ἐκ τῶν ἀνευρεθέντων ἐν Μακεδονίᾳ προϊστορικῶν ἀγγείων καὶ μικροτεχνημάτων. Ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν τοῦ καταλόγου τούτου εἶναι ὅτι ἕκαστον ἀντικείμενον συνοδεύει καὶ ἡ οἰκεία εἰκὼν.

Παρὰ τὰς ἐπὶ μέρους τυχόν ἀντιρρήσεις (βλ. ἀνωτέρω σ. 247 κέ, πρβλ. καὶ *Classical Weekly* 33 σ. 107 κέ.) δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ νέον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Η. ἀποτελεῖ ἀπαραίτητον βοήθημα διὰ τὸν μελετητὴν καὶ ἐρευνητὴν τῆς προϊστορικῆς Μακεδονίας.

Χ. Μ.

G. E. Mylonas, *The olynthian house of the classical period*. *Classical Journal* XXXV (1940) σελ. 389-402.

Ὁ συνεργάτης μας κ. Γ. Μυλωνᾶς, τακτικὸς καθηγητὴς εἰς τὸ *Washington University* τοῦ *Saint Louis*, εἰς τὴν μικρὰν τοῦ αὐτῆν μελέτην παρέχει μίαν σαφὴ ἀνασκόπησιν τῶν διαφόρων προβλημάτων τῶν σχετιζομένων μετὰ τὸ ἑλληνικὸν σπιτί τῶν κλασσικῶν χρόνων καὶ ἀναθεωρεῖ μερικὰ σημεῖα ποῦ ἀφοροῦν τὸ ὄλυνθιακὸν σπιτί, τὸν παλαιότερον δηλ. σωζόμενον τύπον τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ. Ἀναγνωρίζων τὰς δυσχερείας τῆς προσαρμογῆς τῆς παραδεδομένης ὁρολογίας τῶν μερῶν τοῦ σπιτιοῦ πρὸς τὸ πρᾶγμα, δυσχερείας προερχομένας εἴτε ἐξ ἀνεπαρκείας τῆς παραδόσεως εἴτε ἐκ παρερμηνείας, ἀσχολεῖται κυρίως μετὰ τὴν γυναικωνίτιν καὶ προσάγων νέα χωρία συγγραφέων ἀποφαίνεται ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑποστηρίζεται ὅτι ἦτο διώροφον τὸ ὄλυνθιακὸν σπιτί, διὰ νὰ τοποθετηθῇ αὕτη εἰς τὸν 2ον ὄροφον, θεωρεῖ δὲ ὡς γυναικωνίτιν ὠρισμένον συγκρότημα τοῦ ἰσογείου περὶ τὴν παστάδα, σαφῶς ὀριζόμενον ἀπὸ τοῦ ἀνδρῶνος. Ὁ κ. Μ. παραθέτει εἰς τὴν ἐργασίαν τοῦ αὐτῆν καὶ κατόψεις δύο χαρακτηριστικῶν σπιτιῶν τῆς Ὀλύνθου, ἀσχολούμενος δὲ καὶ μετὰ ἄλλα σχετικὰ λεπτομερειακὰ ζητήματα παρέχει σημαντικὴν συμβολὴν εἰς τὸ καθ' ὅλου κεφάλαιον τῆς οἰκιακῆς ἀρχιτεκτονικῆς τῆς κλασσικῆς περιόδου.

Γ. Μπ.

David M. Robinson, *Inscriptions from Macedonia*, 1938. *Transactions of the American Philological Association* τόμ. LXIX (1938) σελ. 43-76, πίν. I-XXVII.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου *Johns Hopkins* τῆς *Baltimore* κ. D. M. Robinson ἐκδίδει ἐνταῦθα 35 ἐπιγραφὰς ἐκ τῆς Μακεδονίας. Ἐκ τούτων

αί 10 προέρχονται ἐκ τῆς Ὀλύμπου — αἱ πλεῖσται ἀπεκαλύφθησαν κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ 1938, τὰς ὁποίας ὁ συγγραφεὺς διηύθυνε μετὰ τοῦ καθηγητοῦ κ. Γ. Μυλωνᾶ — αἱ δὲ λοιπαὶ ἐξ Ἁγίου Μάμα, Ποτιδαίας, Βάλτας, Καλάνδρας, Πολυγύρου, Πλανῶν, Βραστῶν, Γαλάτιστας, Βασιλικῶν καὶ Ἀμφιπόλεως. Ἡ πλέον ἐνδιαφέρουσα ἐκ τούτων εἶναι μία συμμαχία τοῦ βασιλέως τῶν Ἰλλυριῶν Γράβου μετὰ τῶν Χαλκιδέων, ἀναγομένη εἰς τὸ 357 π. Χ., τῆς ὁποίας τὸ κείμενον, ὡς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου, ἀξίζει νὰ παρατεθῆ ἐνταῦθα :

[Θε]ός. Τύχη ἀγαθή. [Συμμαχ]ίη Χαλκιδεῦσι [καὶ τῷ Ἰλλυριῶν βασι]λεὶ καὶ αἱ συνθηκαί. Ἐάν] τις ἴη ἐπὶ Γράβον ἢ ἐπὶ [τὴν χώραν τοῦ Γράβου καὶ Ἰλλυριῶν] βοηθεῖν Χα(λ)κιδέας παντὶ σθέ[νει κατὰ τὸ δυνατόν. Ἐάν δέ τις] ἴη ἐπὶ Χαλκιδέας ἢ ἐπὶ τὴν χώ[ραν τῶν Χαλκιδέων ἀντίκα] βοηθεῖν Γράβον Χαλκιδεῦσι [παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνα]τόν. Ὅρκους δὲ ὁμόσαι ἀλλή[λοις. Ἀγαθὰ μὲν εὐορχέουσι, κακὰ δὲ ἐπιορ]κέουσι.

Ἄλλαι ἑπτὰ ἐπιγραφαὶ ἐξ Ὀλύμπου, ἀναγόμεναι εἰς τὸν 4ον αἰ. μ. Χ., περιέχουν πωλητήρια οἰκιῶν, αἱ δὲ λοιπαὶ εἶναι ἐπιτύμβιοι, ἀναθηματικαὶ κλπ. διαφόρων ἐποχῶν, ἤτοι ἀπὸ τοῦ 5ου αἰ. μέχρι τῶν ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Τὰς ἐπιγραφὰς συνοδεύουν λεπτομερῆ ὑπομνήματα τοῦ ἐκδότου.

X. M.

Ἄνδρέου Ξυγγοπούλου, Βυζαντινὸν κιβωτίδιον μετὰ παραστάσεων ἐκ τοῦ βίου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀνατύπωσις ἐκ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος ἔτ. 1936, σελ. 101-136, μετ' 11 εἰκόνων καὶ δύο παρενθέτων πινάκων.

Ὁ κ. Ξυγγόπουλος ἐξετάζει ἐνταῦθα λεπτομερῶς καὶ ἀπὸ πάσης ὀψέως πολῦτιμον μετάλλινον κιβωτίδιον ἐν σχήματι σαρκοφάγου μετὰ διαφόρων παραστάσεων ἐκ τοῦ μαρτυρίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ἐναποκείμενον εἰς τὴν Μονὴν Βατοπεδίου τοῦ Ἁγ. Ὄρους. Τὸ μετάλλινον τοῦτο κιβωτίδιον εἶναι εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἐκ τῶν ἐλαχίστων μέχρι σήμερον σωζομένων βυζαντινῆς ἐποχῆς, σχετιζόμενον στενῶς πρὸς τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου καὶ τὴν διακόσμησιν αὐτοῦ καὶ ἀποδεικνύον τὴν ἀνθησιν τῆς μικροτεχνίας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, τῆς ὁποίας ἐγνωρίζομεν μέχρι τοῦδε μόνον τὴν ἐξαιρετικὴν ἀκμὴν εἰς τὴν μεγάλην τέχνην, τὴν ἀρχιτεκτονικὴν δηλαδὴ, τὴν γλυπτικὴν, τὰ ψηφιδωτὰ καὶ τὰς τοιχογραφίας. Τὸ ὅλον κιβωτίδιον εἶναι μικρογραφία τῆς ἐν τῷ κιβωρίῳ σαρκοφάγου, ἥτις ἐπιστεύετο ὅτι περικλείει τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου. Ἡ εἰκονογραφικὴ ἀνάλυσις ὑπὸ τοῦ κ. Ξυγγοπούλου τῶν ἐπ' αὐτοῦ ἀναγλύφων παραστάσεων ἀπέδειξεν ὅτι αὐταὶ εἶναι τὰ παλαιότερα ἴσως μέχρις ἡμῶν διασωθέντα ἀντίγραφα μεγάλων, διὰ παντὸς ἀπωλεσθέντων ψηφιδωτῶν ἢ τοιχογραφιῶν, συνθέσεων, αἱ ὁποῖαι ἐκόσμουσαν τὸν ἐν Θεσσαλονίκῃ περίφημον ναὸν τοῦ Ἁγ. Δημητρίου καὶ ἦσαν παλαιότεραι καὶ διάφοροι τῶν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ, πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς, ὑπαρχουσῶν τοιχογραφιῶν ἢ ψηφιδωτῶν. Ἀπασαὶ αἱ παραστάσεις συνοδεύονται ὑπὸ ἐμμέτρων ἐπιγραφῶν, ἀντιγραφέντων ὁμοῦ μετὰ τῶν ἐν τῷ ναῷ πιθανώτατα

εύρισκομένων συνθέσεων. Τὸ κιβωτίδιον ὁ κ. Ξυγγόπουλος ἀνάγει εἰς τὰ μέσα περίπου τοῦ 12ου αἰῶνος.

Ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ κ. Ξυγγοπούλου παρέχει σπουδαιότητα συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῆς εἰκονογραφίας τῶν παραστάσεων, τῶν σχετιζομένων πρὸς τὸν βίον, τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα τοῦ Ἀγ. Δημητρίου, διαφωτίζουσα πολλὰ σημεῖα ἀναφερόμενα εἰς τὸν ἐν Θεσ)νική περιώνυμον ναὸν τοῦ Μυροβλήτου.

A. Σ.

Θωμᾶ Παπαθανασίου, τέως οἰκονομικοῦ Ἐφόρου, *Τὸ μεσαιωνικὸν φρούριον τῶν Σερβίων, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς ὑπὸ τῶν τούρκων ἀλώσεως*. Θεσσαλονίκη 1939. Σελ. 6 + 95, μετὰ 10 εἰκόνων ἐν τῷ κειμένῳ, μιᾶς παρενθέτου καὶ 2 πινάκων ἐν τέλει.

Ἡ εἰς χωριστὰς αὐτοτελεῖς μονογραφίας ἔκθεσις τῆς ἱστορίας καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν μνημείων τῶν ἑλληνικῶν πόλεων ἢ καὶ ὀλοκλήρων μικρῶν περιοχῶν εἶναι, ὡς δύναται κανεὶς εὐκόλως νὰ ἐννοήσῃ, ὑψίστης σπουδαιότητος. Αἱ κατὰ τόπους μονογραφίαι αὗται παρέχουσι τὸ ὑλικὸν καὶ τὴν βάσιν δι' εὐρυτέρας συνθετικὰς μελέτας, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ συγκριτικὰς ἐρεῦνας, ἀπὸ τὰς ὁποίας θὰ προκύψῃ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ γενικὴ ἱστορικὴ, ἀρχαιολογικὴ καὶ λαογραφικὴ εἰκὼν τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ἰδιαιτέρα σημασία τὴν ὁποίαν ἔχει κάθε μονογραφία τοῦ εἴδους τούτου, ἀφιερωμένη εἰς πόλεις ἢ περιοχὰς τῆς Ἡπείρου, τῆς Μακεδονίας ἢ τῆς Θράκης, εἶναι φανερά, διότι ἐλάχισται τοιαῦται μελέται εἶδον μέχρι τοῦδε τὸ φῶς, τὸ δὲ ὑλικὸν, τὸ ὁποῖον περιμένει τὸν ἐρευνητὴν, εἶναι ἀκόμη τεράστιον καὶ μεγίστης σημασίας.

Διὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐγὼ τοῦλάχιστον, εἶδον μὲ ἰδιαιτέραν χαρὰν τὸ βιβλίον τοῦ κ. Παπαθανασίου περὶ τῆς ἱστορίας τῶν Σερβίων, τὰ μεσαιωνικὰ μνημεῖα τῶν ὁποίων ἀπὸ μακροῦ μελετῶ, προσεχῶς δὲ πρόκειται νὰ δημοσιεύσω εἰς ἴδιον τόμον τὰ πορίσματα τῶν μακροχρονίων ἐρευνῶν μου.

Καὶ ἂν ἀκόμη δὲν τὸ ἔλεγεν ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸν πρόλογόν του, θὰ ἦτο εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τὰς δυσχερεῖας ποὺ συνήντησεν οὗτος διὰ τὴν εὗρεσιν εἰδήσεων ἀναγομένων εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Σερβίων καὶ διὰ τὴν συγγραμολόγησιν τῶν εἰδήσεων αὐτῶν, ὥστε νὰ παράσῃ πλήρη σχεδὸν εἰκόνα τοῦ σκοτεινοῦ καὶ περιπετειώδους ἱστορικοῦ βίου τῆς μεσαιωνικῆς ταύτης πόλεως.

Βεβαίως διέφυγον τὸν συγγραφέα ὠρισμένα, ξένα ἰδίως, συγγράμματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εὔρη εἰς τὰς ἐπαρχιακὰς βιβλιοθήκας, ὅπου εἰργάσθη.

Ἐπίσης δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχη ὑπ' ὄψει του νεωτέρας ἐργασίας διασπαρμέναις εἰς ξενόγλωσσα περιοδικά. Οὕτω, προκειμένου περὶ τῆς ὀνομασίας τῶν Σερβίων, δέχεται ἀνεπιφυλάκτως τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Κωνστ. Πορφυρογεννήτου, ἐνῶ ἔχει ἤδη ἀποδειχθῆ ὑπὸ εἰδικῶν σλαβολόγων ὅτι τὸ ἔθνικὸν Σέρβοι ἐμφανίζεται τὸν 9ον μὸλις αἰῶνα.

Συχνά, ἐλλείψει συγκεκριμένων πληροφοριῶν, καταφεύγει ὁ συγγραφεὺς εἰς ὑποθέσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατόπιν στηρίζεται, ὡς ἐπὶ πραγματικῶν δεδομένων. Οὕτω φρονεῖ ὅτι τὸ φρούριον τῶν Σερβίων ἐκτίσθη ἢ ἀνεκαινίσθη ὑπὸ

του Ίουστινιανού. Τό ὅτι δὲ τοῦτο δὲν ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Προκοπίου εἰς τὸ βιβλίον του περὶ τῶν κτισμάτων του Ίουστινιανού, ἐξηγεῖ μὲ τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τότε τὰ Σέρβια θὰ εἶχον ἴσως ἄλλο ὄνομα (σελ. 4 κ. ἐξ). Κατωτέρω ὅμως (σελ. 71) τὴν ὑπόθεσιν ταύτην θεωρεῖ πλέον ὡς βεβαιότητα καὶ ὁμιλεῖ ἀνεπιφυλάκτως περὶ τοῦ Ίουστινιανού ὡς ἰδρυτοῦ τοῦ φρουρίου. Εἶναι ἐν τούτοις ἐντελῶς ἀπίθανον καὶ οὔτε καμμία ἀπολύτως ἔνδειξις ἀρχαιολογικῆ ἢ ἱστορικῆ ὑπάρχει ὅτι ἢ κτίσις τῶν Σερβίων ἀνέρχεται εἰς τόσον παλαιούς χρόνους. Τό ὅτι βεβαίως ὁ βράχος τῶν Σερβίων, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς στρατηγικῆς του σημασίας, θὰ ἐχρησιμοποιοῦντο ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀναμφισβήτητον. Ὅτι ὅμως ἐκεῖ ὑπῆρχε φρούριον καὶ πόλις, ὅπως κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας, εἶναι ἐντελῶς ἀπίθανον, δεδομένου ὅτι οὐδὲν ἀρχαῖον ἴχνος ὑπάρχει ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἀντιθέτως ἢ γύρω περιοχῇ εἶναι πλήρης ἀρχαίων λειψάνων.

Κύριος σκοπὸς τοῦ συγγραφέως εἶναι, ὅπως ἄλλωστε ἀναφέρει καὶ ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου του, ἡ ἀφήγησις τῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν τῶν Σερβίων κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Εἰς συντομώτατον ὅμως κεφάλαιον ἐκ 5 σελίδων (σελ. 70 — 74) περιγράφει οὗτος τὰ σωζόμενα ἐκεῖ μεσαιωνικὰ μνημεῖα «ἀκροθιγῶς ἢ μᾶλλον ἐρασιτεχνικῶς», ὡς ὁ ἴδιος λέγει ἐν ὑποσημείωσει. Νομίζομεν ὅμως ὅτι ὁ συγγραφεὺς θὰ παρεῖχε σπουδαιοτάτην ἐκδούλευσιν εἰς τοὺς ἀσχολουμένους μὲ τὴν Βυζαντινὴν ἀρχαιολογίαν, ἂν ἔδιδε λεπτομερεστέραν κάπως περιγραφὴν τῶν σπουδαιοτάτων αὐτῶν μνημείων, ἀπλῆν καὶ μόνον περιγραφὴν, ἢ ὅποια θὰ τὸν ἀπήλλασεν ἀπὸ τὸν καθορισμὸν χρονολογιῶν, ἀρχιτεκτονικῶν συστημάτων καὶ ζωγραφικῶν σχολῶν, ζητημάτων δηλαδὴ πολυπλόκων, τὰ ὅποια ἀπαιτοῦσι πολλὰς εἰδικὰς γνώσεις καὶ μακρὰν μελέτην καὶ ἔρευναν. Ἐν τῇ παρεχομένῃ ἄλλωστε περιγραφῇ ὁ συγγραφεὺς παρέλειψε ν' ἀναφέρῃ σπουδαιότατα μνημεῖα, ὡς τὸν ἠρειπωμένον ναῖσκον τοῦ Προδρόμου, λίαν ἐνδιαφέροντα διὰ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν του, καὶ τὸν ναῖσκον τῶν Ἀγ. Ἀναργύρων μὲ ἀξιολόγους τοιχογραφίας τοῦ 1600. Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου ναῖσκου τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, τοῦ ὁποῦ τὴν ὄψαιαν διὰ κεράμων ἐξωτερικὴν διακόσμησιν κατέστρεψε τελευταίως κατὰ τρόπον βανδαλικώτατον δι' ἀσβεστώματος κάποιος φιλοπρόσδος ἐξωραϊστικὸς (!) Σύλλογος τῶν Σερβίων, οὐδένα λόγον κάμνει ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν πολυτίμων τοιχογραφιῶν, πού κοσμοῦν τὸ ἐσωτερικόν του.

Ὅπως δὲ ποτε τὸ μικρὸν βιβλίον τοῦ κ. Παπαθανασίου, παρὰ τὰς ἀτελείας του, τὰς ὁποίας ἄλλως καὶ ὁ ἴδιος ἀναγνωρίζει, παρὰ τὴν παρεμβολὴν κεφαλαίων μικρὰν ἐχόντων σχέσιν πρὸς τὸ κύριον θέμα του, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὸ περὶ Ἐλιμείας (σελ. 18 — 22), τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτελέσῃ ἐνδιαφέρουσαν αὐτοτελῆ μελέτην, παρὰ ταῦτα, εἶναι καλὴ συμβολὴ διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Δ. Μακεδονίας. Θὰ ἐκτιμηθῶσι δὲ ἀρκούντως οἱ κόποι τοῦ συγγραφέως ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν τὸ γεγονός ὅτι οὗτος εἰργάσθη εἰς βιβλιοθήκας ὄχι πλουσίας, ἐστερημένας καὶ στοιχειωδῶν πολλὰκις βιβλίων.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο νὰ ἐμιμοῦντο τὸν κ. Παπαθανασίου καὶ ἄλλοι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φιλόστοροι καὶ νὰ ἔδιδαν κατὰ τρόπον ἀπλοῦν μελέτας περὶ τῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν τῆς ἰδιαιτέρας τῶν πατρίδος καὶ ἀπλῆν, ἀλλὰ λεπτομερῆ περιγραφὴν τῶν παλαιῶν τῆς μνημείων. Θὰ παρεῖχον πραγματικὴν ἐκδούλευσιν, διὰ τὴν ὁποῖαν καὶ οἱ ἱστορικοὶ καὶ οἱ ἐρευνηταὶ τῆς τέχνης θὰ τοὺς ἦσαν εὐγνώμονες.

Gyula Moravcsik, *Hellénisme antique - Hellénisme vivant*. Budapest 1940. Σελ. 25. Ούγγριστι μετὰ γαλλικῆς περιλήψεως.

Εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν συνείδησιν αἱ δύο αὐταὶ ἔννοιαι : « Ἑλληνισμός » καὶ « ἀρχαῖος ἢ κλασσικὸς ἑλληνισμός » εἶναι σχεδὸν ἀρρήκτως συνδεδεμέναι πρὸς ἀλλήλας. Τὴν ταυτότητα ταύτην ἐπιβεβαιοῖ ἡ ἐξέτασις τῶν περιόδων τοῦ Ἑλληνισμοῦ τόσο κατὰ τοὺς Ἑλληνιστικούς, Ρωμαϊκοὺς καὶ Βυζαντινοὺς χρόνους, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἰταλικῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ρεύματος τοῦ νεοκλασικισμοῦ ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 ἐμφανίζει τὸν Ἑλληνισμὸν ζῶντα καὶ ὁ φιλελληνισμός, γέννημα τῆς ἀγάπης διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν κλασικισμὸν, ἀτενίζει πρὸς τοὺς Νεοέλληνας, ὡς πρὸς τοὺς νέους « *descendants tardifs* » τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ νεοελληνικοῦ κράτους αἱ νέαι ἀναζητήσεις ἔρριψαν νέον φῶς ἐπὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ, ἐνισχύσασαι τὴν ἀποψιν τῆς συνεχείας τῆς ἱστορικῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἀπόρριψιν τῆς θεωρίας τοῦ Φαλμεράϋερ. Διὰ τῆς Βυζαντινολογίας καὶ τῆς νεοελληνικῆς γλωσσολογίας γνωρίζομεν ἤδη « *que l' hellénisme n' avait jamais disparu en Hellade, et que les Slaves immigres devaient s' assimiler à la population hellénique* » καὶ ὅτι : « *les études linguistiques ont définitivement prouvé que le grec moderne n' est pas autre chose que le descendant direct de la langue vulgare de l' époque hellénistique* ». Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας δημιουργεῖται μία σχολὴ ὀνομαζομένη « Ἑ λ λ η ν ο λ ο γ ί α », ἡ ὁποία ἀπτεταὶ τῆς σπουδῆς τοῦ συνόλου τοῦ ἑλληνισμοῦ. Διὰ ταύτης καθίσταται καθ' ἐκάστην σαφέστερον, ὅτι πρέπει νὰ γνωρίσωμεν ἐν τῷ συνόλῳ τὸν ἑλληνισμὸν, τόσο κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας ὅσον καὶ τὴν βυζαντινὴν περίοδον καὶ τοὺς Ἑλληνας τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Ὁ τύπος τοῦ « *philologue classique* » ν' ἀντικατασταθῇ μὲ τὸν « φιλόλογος τοῦ Ἑλληνισμοῦ » μόνον οὕτω ἡ νεωτέρα ἐπιστῆμη θὰ φθάσῃ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς πραγματικῆς οὐσίας καὶ μορφῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὰς ἱστορικὰς περιπετείας παρέμεινεν ὁ αὐτὸς καὶ θὰ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνισμός μεταμορφοῦται εἰς Ἑλληνισμὸν « ζῶντα ».

Αὐτὸ εἶναι τὸ θέμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τόσης ἐμβριθείας, κριτικῆς δυνάμεως καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπιχειρημάτων ἀναπτύσσει εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὁ ἀκαταπόνητος Οὐγγρος ἑλληνοστῆς κ. Moravcsik.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Πέτρου Πέννα, *Ἱστορία τῶν Σερρῶν, ἀπὸ τῆς ἀλώσεως αὐτῆς ὑπὸ τῶν Τούρκων μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεώς της ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων (1383 — 1913)*. Σελ. 215 μεθ' ἑνὸς τοπογραφικοῦ διαγράμματος καὶ πολλῶν εἰκόνων.

Αἱ Σέρραι πόλις σημαντικὴ κυρίως ἀπὸ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων ἀκολουθεῖ τὴν τύχην τῶν λοιπῶν πόλεων τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ δρᾶσις της, συνυφασμένη μετ' αὐτῶν παρουσιάζει τὰς αὐτὰς περιπετείας κατὰ τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς σταδιοδρομίας της.

Ἡ συνέχεια τῆς ἱστορικῆς ζωῆς τῆς πόλεως τῶν Σερρῶν μᾶς δίδεται ἀνάγλυφος εἰς τὴν μελέτην τοῦ δικηγόρου κ. Πέννα, καλλιεργούντος ἐπιτυχῶς ἀπὸ πολλοῦ τὰς ἱστοριοδικαστικὰς ἐρεῦνας. Ἱστορίαν τῶν Σερρῶν εἶχε γράψει καὶ ὁ Εὐάγγ. Στράτης, ἡ ἐργασία ὁμοίως τοῦ κ. Πέννα, στηριζομένη ἐπὶ νεωτέρων πηγῶν, διευκρινίζει πλεῖστα ὄσα σημεῖα ἀμφισβητούμενα καὶ διαφωτίζει ἄλλα μὴ θιγόμενα παρ' ἄλλων συγγραφέων.

Εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴν» τῆς μελέτης ὁ συγγραφεὺς ἐξιστορεῖ περιληπτικῶς τὰς μέχρι τῆς ἀλώσεως ὑπὸ τῶν Τούρκων περιπετείας τῆς πόλεως καὶ περιγράφει τοπογραφικῶς τὸ «κάστρον» καὶ τὴν «ἀκρόπολιν» ταύτης. Τὸ κύριον μέρος τοῦ ἔργου διαιρεῖται εἰς τρία βιβλία. Εἰς τὸ πρῶτον, ὅπερ ἔχει ὡς γενικὸν τίτλον «αἱ Σέρραι ὑπὸ τοὺς Τούρκους 1383·1912», ἐκτίθεται ἡ κατάληψις τῶν Σερρῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων γενομένη τὴν 19 Σεπτεμβρίου 1383, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν παρατιθεμένων πέντε ἐνθυμήσεων διαφόρων κωδίκων. Εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον ἀναπτύσσεται ἡ ἱστορία τῶν μετὰ τὴν κατάκτησιν χρόνων, ἡ συμμετοχὴ τῶν Σερρῶν εἰς τὴν κατὰ τὸ 1571 ἐπαναστατικὴν προσπάθειαν καὶ ἡ τραγικὴ τύχη τῶν κατοίκων τῆς μετὰ τὴν καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως. Τὸ τρίτον κεφάλαιον ἀναφέρεται εἰς τὸν πολιτικὸν βίον τῶν Σερραίων κατὰ τοὺς πρῶτους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας καὶ τὴν κοινοτικὴν αὐτῶν ὀργανώσιν, διαφωτιζομένην ἐκ τοῦ «Χρονικοῦ τῶν Σερρῶν» τοῦ Παπασυναδινοῦ — ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. Πέννα — καὶ τοῦ Κώδικος τῆς Μητροπόλεως, ὁ ὁποῖος περιελάμβανεν ἔγγραφα ἀπὸ τοῦ 1603 καὶ ἔξης, καὶ ὁ ὁποῖος κατὰ κακὴν τύχην ἐκάη κατὰ τὴν ὑπὸ τῶν Βουλγάρων πυρπόλησιν τῶν Σερρῶν τὸ 1913. Τὸ τέταρτον κεφάλαιον περὶ τῶν προεπαναστατικῶν χρόνων, ἀρκετὰ πτωχόν, ἀσχολεῖται μὲ τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Νικοτσάρα, ἐπιχειρήσαντος τὸ 1807 τὴν διάσχισιν τῆς ἀνατολικῆς Μακεδονίας, ἵνα ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν ἐπαναστατησάντων κατὰ τῶν Τούρκων Σέρβων. Τὸ πέμπτον κεφάλαιον εἶναι ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἰσμαήλ μπέην, διοικητὴν τῶν Σερρῶν καὶ τὸν υἱὸν τοῦ Γιουσούφ πασᾶ, ἐπὶ τῶν ὁποίων αἱ Σέρραι ἐσημείωσαν μίαν τεραστίαν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐμπορίου καὶ ἀπέβησαν πραγματικῶς εὐδαιμονοῦσα πόλις. Τὸ ἕκτον κεφάλαιον ἀσχολεῖται μὲ τὴν συμμετοχὴν τῶν Σερραίων εἰς τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821, τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἐμμανουὴλ Παπαῦ καὶ τῶν τέκνων του. Τὸ ἕβδομον κεφάλαιον ὁμιλεῖ περὶ τῆς δημιουργηθείσης ἐν Σέρραις καταστάσεως μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Χαλκιδικῇ, περὶ τῆς πρὸς ἐκβουλγαρισμὸν τῆς Μακεδονίας ἐνεργείας τῶν Πανσλαυστῶν καὶ τῶν Βουλγάρων καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ 1872·1885 ἀντίδρασιν τῶν Σερραίων. Τὸ ὄγδοον τέλος κεφάλαιον ἀναφέρεται εἰς τὸν Μακεδονικὸν Ἀγῶνα, ὁ ὁποῖος προητοίμασε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ 1913.

Τὸ δεύτερον βιβλίον, τὸ ὁποῖον πραγματεύεται περὶ τῆς Παιδείας, τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνικῆς προνοίας τῆς Πολιτείας τῶν Σερρῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, φρονοῦμεν ὅτι ἔπρεπε νὰ κατανεμηθῇ εἰς τὸ τρίτον, πέμπτον καὶ ἕβδομον κεφάλαιον τοῦ πρώτου βιβλίου, μετὰ τῶν ὁποίων συνέχεται ὀργανικῶς, πλὴν τοῦ κεφαλαίου «Ἐκκλησία».

Τὸ τρίτον βιβλίον, λίαν πενιχρὸν τμήμα τοῦ ὅλου ἔργου, περιλαμβάνει τὰ γεγονότα τὰ διαδραματισθέντα κατὰ τὴν χρονικὴν περίοδον (24 Ὀκτωβρίου — 29 Ἰουνίου 1913), καθ' ἣν αἱ Σέρραι διετέλεσαν ὑπὸ βουλγαρικὴν κατοχὴν, ἀπελευθερωθεῖσαι τὴν 29 Ἰουνίου 1913 κατόπιν τοῦ δευτέρου νικηφόρου πολέμου.

Ἡ διαίρεσις τῆς ὅλης μελέτης εἰς τὰ τρία προαναφερθέντα βιβλία δὲν ἀναποκρίνεται εἰς τὴν τεθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συγγραφέως βάσιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς ἱστορουμένης πόλεως. Ὁ συγγραφεὺς ὅμως εἰργάσθη μὲ ζῆλον, χρησιμοποιοῦσας πολλὰ ἀνεκμετάλλευτα στοιχεῖα διὰ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ οὕτω σύντομον ἐκλαϊκευτικὴν μελέτην, χρήσιμον εἰς τοὺς πολλοὺς, ἀπηλλαγμένην περιττῶν διὰ τὴν φύσιν τοῦ βιβλίου σημειώσεων.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Δημ. Α. Ζώτου, Ἡ ἐθνικὴ συνείδησις τῆς Ἡπείρου διὰ μέσου τῶν αἰώνων. (ἐν) Ἀθήνα(ις), 1940. σσ. η' + (9-) 74.

Ὁ ἔγκριτος ἠπειρώτης δικηγόρος τοῦ Πειραιῶς Δημήτριος Ζώτος ἀπὸ δεκαπενταετίας καὶ πλέον ἀσχολούμενος καὶ περὶ ζητήματα ἔξω τῶν στενῶν ἐπαγγελματικῶν ὁρίων κείμενα, δημοσιεύει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐνδιαφερόσας πραγματείας, ἀναφερομένης ἰδίᾳ εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Ἡπειρον. Οὕτω πρὸ διετίας ἐδημοσίευσε τὴν διεξοδικὴν μελέτην « Ἡ δικαιοσύνη εἰς τὸ κράτος τοῦ Ἀλῆ-Πασσᾶ (1938) », ἣτις προεκάλεσε εὐρύτατον ἐνδιαφέρον καὶ ἐκρίθη λίαν εὐμενῶς, προγενέστερον δὲ τὰς πραγματείας « Οἱ Ἡπειρώται διὰ τὴν Ἡπειρον » (1926) καὶ « Ἡ ξενητεία τῶν Ἡπειρωτῶν » (1936) καὶ κατὰ τὸ ἐπιαισίοις οἰωνοῖς ἀρξάμενον ἔτος τὴν ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν.

Διὰ τῆς προκειμένης μελέτης ὁ συγγραφεὺς ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ, ὡς γράφει ἐν τῷ προλόγῳ (σ. ε' - η'), « σὲ λίγες σελίδες τὴν εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως μιᾶς Ἑλληνικῆς περιφερείας τοῦ ὑπῆρξεν, εἶνε καὶ θᾶναι πάντα Ἑλληνική. Τῆς ἀθάνατης Ἡπείρου μὲ τὴ Χειμάρρα τῆς καὶ τὸ Πρεμέτι τῆς, μὲ τ' Ἀργυρόκαστρο καὶ τὴν Κορυτσᾶ τῆς, μὲ τοὺς Ἁγίους Σαράντα καὶ τὸν Αὐλῶνα τῆς, μὲ τὴ Μοσχόπολι καὶ τὰ Γιάννινά τῆς, μὲ τὴν Ἄρτα καὶ τὴν Πρέβεζά τῆς. Τῆς μιᾶς ἐνιαίας κι' ἀδιαίρετης Ἡπείρου μας, τοῦ ὅσο κι' ἂν μαρτύρησε, ματώθηκε, πληγώθηκε, κἀηκε, λεηλατήθηκε, δὲν ἔχασε ποτὲ τὴν Ἑλληνικὴ τῆς Ἐθνικὴ συνείδησι » (σ. στ').

Τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ τεύχους περιέχει τὸ κύριον θέμα (σσ. 9-45), ᾧ τινι ἔπονται οἰονεῖ ἐν ἐπιμέτρῳ καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «...καὶ πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ» σελίδες τινές (σσ. 49-74) περὶ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ ἠπειρωτικοῦ Ἑλληνισμοῦ, ὃν εἶδεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὁ συγγραφεὺς πρὸ τινος χρόνου καὶ περὶ οὗ ἔκαμεν λίαν ἐπαγωγὰς διαλέξεις κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἐν τῇ ὅλῃ συγγραφῇ, ἐν ἣ διαφαίνεται ἀνὰ πᾶσαν σελίδα ὁ ζωηρὸς τοῦ Ἡπειρώτου ἐνθουσιασμός, ἐκτίθενται πολλὰ σημεῖα τῶν ἱστορικῶν περιπετειῶν τῆς ἀτυχησάσης πολλακίς, ἀλλὰ καὶ δοξασθείσης οὐχὶ ὀλιγώτερον εὐάνδρου χώρας, πρὸς ἣν ἰδιαιτέραν εὐλόγως αἰσθάνονται στοργὴν οἱ Πανέλληνες. Δι' ἰδίων καὶ ξένων γνωμῶν, ἔτι δὲ διὰ τῶν μνημείων τῆς δημοτικῆς Μούσης, ὑποστηρίζει ὁ συγγραφεὺς εἰς κομψὸν λογοτεχνικὸν ὕφος τὴν θέσιν, ὅτι ἡ Ἡπειρος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, παρὰ πάσας τὰς περιπετείας, ἄς ὑπέστη, εἶχε καὶ διετήρησε πάντοτε ἀκμαίαν ἑλληνικὴν ἐθνικὴν συνείδησιν, ὅπερ ἄλλως πᾶς Ἕλληνας καὶ μάλιστα πᾶς Ἡπειρώτης θεωρεῖ αὐτονόητον καὶ αὐταπόδεικτον, ἀφ' οὗ μάλιστα τὰ ἀπανταχοῦ τέκνα τῆς Ἡπείρου πολλῶ μᾶλλον τὴν μητέρα Ἑλλάδα εὐηργέτησαν πάντοτε ἢ τὴν ἰδίαν αὐτῶν πτωχὴν μὲν, ἀλλ' ἔνδοξον πατρίδα.

Ἐν τῷ ἐπιμέτρῳ ἐκτίθενται λίαν ἐνδιαφέρουσαι εἰδήσεις περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων τοῦ ἐν τῇ ἀμερικανικῇ διασπορᾷ Ἑπειρωτικοῦ στοιχείου καὶ διδασκόμεθα ἐντεῦθεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὄλων Ἑπειρωτῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνέρχεται πιθανῶς εἰς ἑκατὸν περίπου χιλιάδας (σ. 51), μανθάνομεν δ' εὐχαρίστως ὅτι ὁ Ἑπειρώτης ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς σεβασμιώτατος Ἀθηναγόρας (ἄλλοτε Κερκύρας) κατανοήσας τὴν ἀνάγκην τῆς συγγραφῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς συγκεντρώνει τὸ ἀναγκαῖον ὕλικόν διὰ τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον (σ. 52), οὐτινος εὐχομαι ταχεῖαν τὴν ἐκτέλεσιν.

Τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ φιλοκάλως καὶ πολυτελῶς ἐκτετυπωμένου συγγράμματος τοῦ Ἑπειρώτου λογίου καὶ δικαίου ἀνδρὸς συνιστῶ παντὶ Ἑπειρώτῃ καὶ παντὶ φιληπειρώτῃ.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Κ. ΒΙΖΟΥΚΙΔΗΣ

Ἀντωνίου Κεραμοπούλλου, Μακεδονία καὶ Μακεδόνες. Διάλεξις. Ἀθῆναι 1930.

Ἰωάννου Παπασταύρου, Μακεδονικὴ πολιτικὴ κατὰ τὸν 5ον π. Χ. αἰῶνα. Ἀλέξανδρος Α'. Τεῦχος Α'. Θεσσαλονίκη 1936.

Περὶ τῆς παλαιότερας, τῆς πρὸ τοῦ Φιλίππου Β', ἱστορίας τῆς Μακεδονίας οἱ συγγραφεῖς γενικῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἱστορίας ἔργων παρέχουν συνήθως βραχεῖαν ἔκθεσιν εἰς τὸ κεφάλαιον κυρίως, ποῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Φιλίππου ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς σκηνῆς κατὰ τὸν 4ον π. Χ. αἰῶνα καὶ τὴν ἀνάμειξιν αὐτοῦ εἰς τὰ πράγματα τῆς Ἑλλάδος.

Ἔργα εἰδικώτερον περὶ τῆς Μακεδονίας πραγματευθέντα, μετὰ τὰ ὑπὸ τοῦ K. Otf. Müller (Über die Wohnsitze, die Abstammung und die ältere Geschichte des makedonischen Volkes, Berlin 1825) καὶ τοῦ O. Abel (Makedonien vor König Philipp, Leipzig 1847. Τοῦτου ἔχομεν μετάφρασιν εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν τοῦ Μ. Δήμιτσα, δημοσιευθεῖσαν ἐν Λειψίᾳ τὸ 1869) δημοσιευθέντα, ἔχομεν δύο ἐπιστημονικὰς ἐργασίας τοῦ Fritz Geyer (Makedonien bis zur Thronbesteigung Philipps II. München und Berlin 1930, πρβλ. ὁμοίως τὸ ἄρθρον του Makedonia ἐν τῇ Real — Enzyklopädie von Pauly Wissowa — Kroh), δι' ὧν παρέχεται συστηματικώτερα περὶ τῆς παλαιότερας μέχρι τοῦ Φιλίππου ἱστορίας τῆς Μακεδονίας, πραγματεία ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων τῆς ἱστορικῆς καὶ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐρέυνης πορισμάτων. (Ἀξιόλογος ἐργασία περὶ Μακεδονίας ἀπὸ ἀπόψεως κυρίως ἀρχαιολογικῆς εἶναι ἡ τοῦ Stanley Casson, Macedonia, Thrace and Illyria. Oxford University Press 1926.) Ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιστημονικῇ ἐρέυνῃ ὁ Fr. Geyer, κατόπιν ἀξιολόγου εἰσαγωγῆς, ἀναφερομένης εἰς τὴν τοπογραφίαν τῆς Μακεδονίας, ἐξετάζει τὴν προϊστορικὴν περίοδον τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν παλαιστάτην ἱστορίαν αὐτῆς, μέχρι τῶν χρόνων τῆς βασιλείας τοῦ Ἀμύντου Α' (500 περίπου π. Χ.).

Ἐπιστημονικαὶ ἐργασίαι περὶ τῆς περιόδου αὐτῆς τῆς ἱστορίας τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἐκτὸς τῶν ἔργων τοῦ Μ. Δήμιτσα, (Ἀρχαία Γεωγραφία τῆς Μακεδονίας, Ἀθῆναι 1870/74· τοῦ ἴδιου: Ἡ Μακεδονία ἐν λίθοις φθεγγομένοις καὶ μνημείοις σωζομένοις, Ἀθῆναι 1896) τὰ ὅποια τοῦτο μὲν καθορίζουν γεωγραφικῶς τὰ διάφορα τῆς ἀρχαίας Μακεδο-

νίας τμήματα, τούτο δὲ ἀποτελοῦν συναγωγὴν τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ εὐρεθέντος καὶ εἰς τὰς διαφόρους πόλεις αὐτῆς ἐγκατεσπαρμένου ἐπιγραφικοῦ ὕλικου, δὲν ὑπῆρχον. Τὸ κενὸν τούτο πληροῦν αἱ κάτωθι ἀναγγελλόμεναι ἐργασίαι, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν δημοσιευθεῖσαι.

1. Διάλεξις, γενομένη ἐν Μακεδονίᾳ καὶ δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τοῦ μακεδόνα ἐπιστήμονος κ. Ἀντ. Κεραμοπούλου, εἰς τὸν ὅποιον πολλὰ ὀφείλει ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, διὰ τῶν ἀξιολόγων ἀρχαιολογικῶν του ἀνασκαφῶν ἐν Μακεδονίᾳ. Κεντρικὴ σκέψις τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ ἀνά χειρᾶς μελέτῃ εἶναι ἡ ὑποστήριξις τῆς γνώμης, ὅτι οἱ Μακεδόνες ἦσαν Ἑλληνας καὶ ἰθαγενεῖς ἐν Μακεδονίᾳ, αἰῶνας ὄλους παλαιότερον παρὰ οἱ Ἑλληνας τῆς νοτίου Ἑλλάδος, καὶ ἡ ἀπόκρουσις τοῦ προβληθέντος ἀπὸ εὐρωπαίου ἐπιστήμονος ἰσχυρισμοῦ, ὅτι οἱ Μακεδόνες δὲν ἦσαν Ἑλληνας, ἀλλ' ἐξελληνίσθησαν βραδύτερον ἀπὸ τοὺς Ἑλληνας τῆς νοτίου Ἑλλάδος.

Πρὸς ἀπόδειξιν τούτου, μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν εὐθυκρισίας καὶ ἐπιστημονικῆς ἐμβριθείας, παρέχει σαφῆ καὶ εὐσύνοπτον ἔκθεσιν περὶ τοῦ πῶς ἐσχηματίσθη τὸ κράτος τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων, εἰς τὸ ὅποιον ὑπήχθησαν τὰ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου ἀναφερόμενα ἄλλα ἔθνη ἐπ' ἀνωθεν, πού τὰ ὀνόματά των ἀπηχοῦν ἑλληνικὴν τὴν προέλευσιν.

Ἀκολουθῶς, συμφώνως πρὸς τὰ πορίσματα τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν, πού ἔγιναν εἰς τὴν Μακεδονίαν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μεγάλου πολέμου καὶ μετ' αὐτόν, καθορίζει μετὰ πολλῆς εὐκρινείας τὰ διάφορα φύλα, τὰ κατοικήσαντα τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς μέχρι τῆς ἐλεύσεως εἰς αὐτὴν τῶν ἑλληνικῶν φύλων, τῶν Ἰώνων, τῶν Ἀχαιῶν καὶ τέλος τῶν Δωριέων, γνωστῶν ἐπὶ Ἡροδότου ὡς ἔθνος Μακεδόνων, ὡς τμήμα δηλαδὴ τοῦ μακεδονικοῦ λαοῦ, πού κατῆλθεν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν. Τὸ τμήμα τῶν Δωριέων, πού παρέμεινεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, οἱ Μακεδόνες γενικῶς, ὅπως τοὺς ἐγνώριζον ἀπὸ τοῦ 7ου π.Χ. αἰῶνος οἱ εἰς τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα ὀμόφυλοι των, στοιχεῖον συντηρητικὸν καὶ βραδυκίνητον πρὸς πολιτισμόν, λόγω τῆς μεσογειακῆς του θέσεως, ἠκολούθησεν ἴδιον ἔθνικόν καὶ πολιτικόν βίον. Ἀπὸ τοῦ 7ου δὲ αἰῶνος, ὅτε ἀρχίζει ἡ μετὰ τῶν νοτίων Ἑλλήνων θαλασσίᾳ ἐμπορικῇ ἐπικοινωνία, πού ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ τὸν βον, εἰσάγεται εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἡ ἑλληνικὴ τέχνη, ὅπως μαρτυροῦν τὰ θαυμαστά χαλκᾶ ἀγγεῖα τῶν ἐπὶ τὰ ἡγεμονικῶν τάφων, ἀναγομένων εἰς τὸ τελευταῖον περίπου τέταρτον τοῦ βου π. Χ. αἰῶνος, πού εὐρέθησαν εἰς τὴν Τρεμπένισαν.

Τὸ τεῦχος κοσμοῦν ὠραῖαι εἰκόνες ἀπὸ τὰ πλοῦσια εὐρήματα τῶν εἰρημένων τάφων.

2. Ἀπὸ ἀπόψεως πολιτικῆς, κυρίως δὲ καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰς σχέσεις, πού διεμορφώθησαν μεταξὺ Μακεδόνων βασιλείων καὶ τῶν Ἑλλήνων, ἰδιαιτέρως δὲ τῶν Ἀθηναίων, κατὰ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μακεδόνα βασιλέως Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' ὁ κ. Ἰωάν. Παπασταύρου μᾶς ἔδωσε τὸ πρῶτον μέρος ἐπιστημονικῆς πραγματείας, εἰς τὴν ὁποίαν μᾶς ὑπόσχεται τὴν συμπλήρωσίν της δι' ὁμοίας, ἀναφερομένης εἰς τοὺς δύο ἄλλους βασιλεῖς, Περδίκκαν Β' καὶ Ἀρχέλαον, ὧν ἡ ἀρχὴ καταλαμβάνει ὀλόκληρον σχεδὸν τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος.

Κύριος σκοπὸς τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ ἀνά χειρᾶς μελέτῃ εἶναι ἡ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπὸ τῆς παραδόσεως δεδομένων ἐξέτασις τῶν ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, ὑπὸ τὰς ὁποίας διετέλεσε τὸ κράτος τῆς Μακεδονίας κατὰ

τάς ἀρχάς τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, καθὼς καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς πολιτικῆς γραμμῆς, ποῦ ἀκολουθοῦν καθ' ὄλον τὸν 5ον αἰῶνα οἱ βασιλεῖς αὐτοῦ.

Ἡ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς ἀντιμετώπισις τῶν πραγμάτων διαφωτίζει τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν τοῦ κράτους τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων, καθὼς καὶ τὴν πρωταρχικὴν φάσιν, ποῦ ἔλαβον αἱ σχέσεις αὐτοῦ μετὰ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα.

Οὕτω εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς ἐν λόγῳ ἐργασίας διαγράφεται ἡ βαθμιαία ἐξέλιξις τῶν κατακτήσεων, ποῦ ἔκαμαν οἱ Τημενίδαι βασιλεῖς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου μνημονευομένην κἀ τῶ ἢ παρὰ τὴν θάλασσαν Μακεδονίαν, καὶ καθορίζονται τὰ ὄρια τοῦ μακεδονικοῦ βασιλείου εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ 5ου αἰῶνος π.Χ. Κατόπιν ἐξετάζεται ἡ πολιτικὴ κατάστασις τῆς ἄνω Μακεδονίας ὡς καὶ τῶν πέραν τοῦ Ἀξιοῦ Ἑθνῶν.

Ἀκολουθῶς ἐκτίθεται ἡ ἐπιρροή, ποῦ ἄσκοῦν οἱ Πέρσαι μετὰ τὰς κατακτήσεις τῶν εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μακεδονίαν εἰς τὰς ἀρχάς τοῦ 5ου αἰῶνος ἐπὶ τοῦ βασιλείου τῆς Μακεδονίας, ὡς καὶ ἡ θέσις τοῦ Μακεδόνος βασιλέως καθ' ὄλην τὴν περίοδον τῆς περσικῆς κατοχῆς ἐν Μακεδονίᾳ.

Ἡ ἐξέτασις ἐξ ἄλλου τῆς ἐπιρροῆς, ποῦ ἤσκησεν ἤδη ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ 6ου π.Χ. αἰῶνος τὸ κράτος τῶν Ἀθηνῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ (σελ. 47), διαφωτίζει τὴν πρωταρχικὴν φάσιν τῆς ἐξελιξέως τῆς ἀθηναϊκῆς ἀρχῆς ἐπὶ σπουδαίων ζωτικῶν σημείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου.

Εἰς ἰδιαίτερον κεφάλαιον (σ. 56) ἐν τῇ ἐξιστορήσει τῶν κατὰ τὴν βασιλείαν Ἀλεξάνδρου Α', τοῦ φιλέλληνος, καταφαίνεται ἡ ἀφετηρία τῆς πολιτικῆς κατευθύνσεως τῶν Μακεδόνων βασιλέων μέχρι τοῦ Φιλίππου Β' ἀπέναντι τοῦ κράτους τῶν Ἀθηνῶν, εὐθύς μετὰ τὴν ἐπίδοσιν, ποῦ ἔλαβε τοῦτο διὰ τῆς μετὰ τὰ Περσικὰ ἰδρυθείσης δηλιακῆς συμμαχίας. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο δίδεται ἡ ἀναγκαία ἔκτασις καὶ ἐρευνῶνται σπουδαῖα σημεῖα τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ δεξιοῦ ἐκείνου φιλέλληνος βασιλέως, ὅπως ἡ ἐπέκτασις τοῦ κράτους τοῦ μέχρι τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, ἡ οἰκονομικὴ πολιτικὴ του καθὼς καὶ ἡ ὀργάνωσις στρατοῦ πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ.

I. Π.

Μιχ. Καλινδέρη, Σημειώματα ἱστορικὰ ἐκ τῆς Δυτ. Μακεδονίας. Πτολεμαῖς 1939. Σελ. 70, σχ. 16ον.

Τοῦ αὐτοῦ, Γραπτὰ μνημεῖα ἀπὸ τῆ Δυτ. Μακεδονία χρόνων τουροκοκρατίας. Πτολεμαῖς 1940. Σελ. 90.

1. Εἰς τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἀνωτέρω μικρὸν του πόνημα ὁ κ. Μ. Καλινδέρης ἐπανεκδίδει ἄρθρα του διάφορα δημοσιευθέντα διὰ τοῦ ἡμερησίου τύπου τῆς Κοζάνης. Ἔτσι ἐννοεῖται καὶ ἡ ποικιλία τοῦ περιεχομένου, ἡ ὁποία ἐν τούτοις εἶναι ἐξωτερικὴ, διότι πραγματικῶς πρόκειται περὶ δημοσιεύσεως ἱστορικοῦ ὕλικου ἐκ χειρογράφων, κωδίκων καὶ λυτῶν ἐγγράφων. Οὕτω περιγράφει ὁ κ. Κ. τὸν παλαιότερον κώδικα τῆς Μονῆς Ὀσίου Νικάνορος τῆς Ζάμπορδας, τὸν «κώδικα τοῦ Ζωσιμᾶ», ὡς κακῶς ὀνομάζει οὗτος τὸν παλαιότερον σήμερον σωζόμενον κώδικα τῆς Μητροπόλεως Σιατίστης, μετὰ δημοσιεύσεως τοῦ ἐν αὐτῷ εὑρισκομένου καταλόγου «τῶν ὑποκειμένων τῇ Μητροπόλει ταῦτη χωρίων», τὸν παλαιότερον κώδικα τῆς Μητροπόλεως Κοζάνης, τὸ «κατάστιχον

του Τζηρέλα», ως κακῶς ὀνομάζει ὁ Καλινδέρης κώδικα — κατάστιχον ἐκ Ζουπανίου Ἀνασελίτης. Ἐκτὸς τούτου καταχωρίζει τὸ κείμενον ἐγγράφων τινῶν ἀναφερομένων εἰς τὸ Ζιουπάνι, τὸ Βάντσκον καὶ τὸ Βλάτσι καὶ προσθέτει ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ Ἡγουμένου τῆς παρὰ τὴν Ἐλασσῶνα μονῆς τῆς Ὀλυμπιώτισσης Ἀνθίμου καὶ τῶν χρονικῶν (= ἐνθυμήσεων;) αὐτοῦ, παραθέτων καὶ τὸ κείμενον πέντε ἐνθυμήσεων.

Ἐκ τῆς Καλινδέρης εἰργάσθη μετὰ ζηλευτῆς φιλοπονίας, ἀλλ' ἄνευ συστήματος καὶ μεθόδου. Ἀκόμη καὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν εἰς τὰ « Σημειώματα » καταχωριζομένων ἄρθρων δὲν ἔδωκε προσοχήν, χωρίζων τὰ ὁμοῦ ἀνήκοντα, ὡς εἶναι π. χ. ὁ χωρισμὸς τοῦ καταλόγου « τῶν ὑποκειμένων τῇ Μητρ. Σιατίστης χωρίων » ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ κώδικος, ὁ ὁποῖος τὰ περιέχει· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τὸν κατάλογον τοῦ Νεοφύτου σελ. 41 - 47. Ἐπίσης δὲν ἐδόθη προσοχὴ εἰς τὴν διατύπωσιν καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν, ἢ ὅποια δὲν εἶναι ὁμαλή. Ἡ δ' ἐκτύπωσις παρουσιάζει πολλὰς ἀτελείας.

2. Συνεχίζων ὁ κ. Καλινδέρης τὴν δημοσίευσιν ἱστορικοῦ ὕλικου ἐκ Δυτ. Μακεδονίας παρέχει εἰς τὸ δεύτερον ὑπὸ τὴν ἄνω ἐπιγραφὴν πόνημά του πρῶτον τὸ κείμενον « ἀπογραφικῆς (τοπογραφικῆς) ἐκθέσεως τοῦ μεσημβρινοῦ μέρους τῆς Μακεδονίας » ὑπὸ τοῦ Χαρίση Μεγδάνη, γραφεῖσαν μεθ' ἑνὸς προλόγου (σ. 2 - 25), κατόπιν δὲ δημοσιεύει ἐνθυμήσεις καὶ ἐπιγραφὰς ἀπὸ τὴν Δυτ. Μακεδονίαν (σ. 26 - 55), πολλὰ τῶν ὁποίων παρέχουν πολυτίμους πληροφορίες διὰ πρόσωπα καὶ πράγματα.

Σπουδαίαν συμβολὴν εἰς τὰ τοπωνύμια τῆς Δυτ. Μακεδονίας παρέχει κατάλογος τοιούτων σελ. 60 - 65, παραληφθεὶς ἐκ κώδικος τῆς Μονῆς Ζάμπορδας, τὸν ὁποῖον εἶχε περιγράψει ὁ Κ. εἰς τὰ « Σημειώματα ἱστορικά » σ. 3 - 9. Σελ. 66 - 85 περιγράφει ὁ Κ. λεπτομερῶς τὸν δεύτερον κατ' ἀρχαιότητα κώδικα τῆς Ἐπισκοπῆς Σερβίων καὶ Κοζάνης τῶν ἐτῶν 1815 - 1831, περιέχοντα τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Μητροπόλεως καὶ ἄλλας διαφόρους πράξεις. « Μερικὰ γράμματα ποῦ ἔχουν ἰδιαιτέρη ἀξία γιὰ τὴν διαφώτιση τῆς τοπικῆς ἱστορίας δημοσιεύονται ὀλόκληρα, ἀπὸ ἄλλα μόνον κομμάτια, τὰ πιδ ἐνδιαφέροντα ». Ἀκολουθεῖ σελ. 86 - 90 πίναξ κυρίων ὀνομάτων καὶ τοπωνυμίων.

Καὶ τὸ πονημάτιον αὐτὸ παρουσιάζει τὰς ἰδίας ἀτελείας ὡς καὶ τὸ προηγουμένως ἀναφερθὲν, ἢ δὲ ἔλειπνότης τοῦ ἐκτύπουσις κουράζει τὸν ἀναγνώστην.

Ἐκ τῆς Καλινδέρης καὶ διὰ τῶν δύο τοῦ αὐτῶν πονημάτων προσέφερον ἀρκετὸν — ὄχι πάντοτε σπουδαῖον — ἱστορικὸν ὕλικόν εἰς τοὺς καταγινομένους μὲ τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας ἐπὶ τουρκοκρατίας. Ἡ ἐπιθυμία μας ἐν τούτοις θὰ ἦτο ὅπως οὗτος χρησιμοποίησιν τὴν ζηλευτὴν τοῦ φιλεργίαν καὶ δι' ἄλλα πολὺ σπουδαιότερα καὶ συνθετικώτερα θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Μακεδονίας.

Α. Σ.

Στίλπ. Π. Κυριακίδου, Τί εἶναι Λαογραφία καὶ εἰς τί δύναται νὰ ὠφελήσῃ ἢ σπουδὴ τῆς. Θεσσαλονίκη 1937. σελ. 31.

Ἐκ τοῦ συγγραφεύς ἀπαριθμεῖ τὰς παρανοήσεις σχετικῶς μὲ τὴν φύσιν τῶν λαογραφικῶν στοιχείων καὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς προελεύσεως αὐτῶν, δίδει νέον ὀρισμὸν τῆς Λαογραφίας, διάφορον ἐκείνου τοῦ Πολίτου καὶ διαγράφει τὴν ὠφέ-

λειαν τὴν προσγινομένην εἰς τὸν μορφωμένον κόσμον γενικῶς καὶ εἰδικώτερον εἰς τοὺς κλασσικοὺς φιλολόγους, τοὺς ἱστορικοὺς καὶ τοὺς φιλοσόφους διὰ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ τῶν βαθυτάτων ψυχικῶν πηγῶν, ἐξ ὧν εὖτος ἀπέρρευσε. Ἀναλύει τὴν διαφορὰν τῶν περὶ τοῦ ἔργου τῆς λαογραφίας γνωμῶν τοῦ Πολίτου, θέτων ὡς ὑποκείμενον ταύτης τὸν λαϊκὸν πολιτισμὸν ἐν τῇ πλήρει αὐτοῦ ἐνότητι ὡς «ἐμμόρφου ἐκδηλώσεως τῆς ἐνιαίας λαϊκῆς ζωῆς καὶ ψυχῆς», ἀπομακρυνόμενος οὕτω τῶν περὶ ἐπιβιώσεως τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ παρελθόντος ἀντιλήψεων τοῦ Πολίτου καὶ ἀντιτιθέμενος πρὸς τὰς ἀντιλήψεις τῆς ψυχολογικῆς λαογραφίας τοῦ Spramer, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν γνώσιν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων τοῦ λαοῦ, δηλ. τὴν γνώσιν τοῦ τυπικοῦ χαρακτήρος τοῦ λαϊκοῦ ἀνθρώπου.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Βασ. Κνυαρίσση, Τραγούδια τῆς Χαλκιδικῆς. Παράρτημα «Λαογραφίας»
ἀριθ. 2. Θεσσαλονίκη 1940. Σελ. γ' + 107.

Ἡ συλλογὴ αὕτη περιέχει ἐν ὅλῳ 294 τραγούδια: ἐργατικά, συναφῆ πρὸς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς ἐορτάς, παιδικά, τῆς ἀγάπης, τοῦ γάμου, τῆς ξενητείας, μοιρολόγια, κλέφτικα, ἱστορικά, σατυρικά, γνωμικά, περιστατικά, ἀκριτικά, παραλογές καὶ δίστιχα λιανοτράγουδα. Ποικίλαι σημειώσεις καὶ πληροφορίες σχετικαὶ μὲ τὰ τραγούδια, καθὼς καὶ ἐξηγήσεις ἰδιωματικῶν λέξεων παρατίθενται ὑπὸ τοῦ συλλογέως.

Προσὸν σπουδαῖον τῆς συλλογῆς ταύτης εἶναι ὅτι τὸ κείμενον τῶν τραγουδιῶν παρέχεται εἰς ἡμᾶς ἀκριβῶς εἰς τὸ γλωσσικὸν ἰδίωμα τοῦ τόπου προελεύσεως, δημοσιεύει δηλαδὴ τὰ τραγούδια ὅπως τὰ ἤκουσεν ὁ συλλογεὺς ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἐκδόσει του κατονομαζομένων προσώπων.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἄπ. Βακαλοπούλου, Ἱστορικαὶ ἔρευναι ἐν Σαμαρίνῃ τῆς Ἀντικῆς Μακεδονίας. (Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ ΚΑ' τόμου τοῦ «Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ».) Θεσσαλονίκη 1937, σελ. 31.

Εἰς τὴν μελέτην ταύτην ὁ συγγραφεὺς ἀναδημοσιεύει πληρέστερον ἐξ ἑνὸς χειρογράφου «διήγησιν» γραφεῖσαν ἐν Λαρίση τὸ 1856 ὑπὸ τοῦ Σαμαριναίου Διοκλέους Χρυσάνθου πατᾶ Ἰωάννου περὶ τῆς κωμοπόλεως Σαμαρίνας, τῆς ἐτυμολογίας τῆς λέξεως, τῆς ἀποικίσεως τοῦ χωρίου, τῆς ἰδρύσεως τῆς μονῆς τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς καὶ κάμνει σχετικὰς παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς «διηγήσεως» ἔνιαι τῶν ὁποίων δὲν φαίνονται πιθαναί. Ἀκολουθῶς παραθέτει «ἐνθ' ὑμῆσιν» χρονολογίας 20 Ἰουλίου 1785 περὶ ἑνὸς περιφήμου ληστάρχου (ἀρματωλοῦ) ὀνόματι «Τζάτζου», ὁ ὁποῖος ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας ὑπερδικοσίων ἀνδρῶν εἶχε καταστή ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος τῶν «πασάδων καὶ μπέηδων». (Τὸ ὄνομα Τζάτζιος διασώζεται ἤδη εὐρύτατα ἐν τῇ περιφερείᾳ Γρεβενῶν.) Ἡ πληρεστέρα ἔρευνα τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην δὲν ἀποκλείεται νὰ μᾶς δώσῃ σημαντικὰς πληροφορίας περὶ τοῦ ἀρματωλισμοῦ τῶν χρόνων τούτων· ἢ ἄποψις περὶ τοῦ Τζάτζου ὡς «ἀρματωλοῦ» πιθανολογεῖται καὶ ἐκ τοῦ τετραστίχου ἔσματος τοῦ χοροῦ, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Βακαλόπουλος ἀναφέρει ἐν ὑπόσημ. τῆς σελίδος 23:

« Ὁ Τσιάτσιος ἐκατέβαινε, ὁ Τσιάτσιος κατεβαίνει.
Τσιατσιό μ' τό ποῦθεν ἔρχεσαι κι' ἀποῦθε κατεβαίνεις;
Ν' ἀπό τῆ Φοῦρκα ἔρχομαι στή Σαμαρίνα πάνω,
σιλιάμι δίνει τὸν Πασιᾶ σιλιάμ τὸν Μουσελίμη. »

Μετά ταῦτα ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῆς μεγάλης οἰκονομικῆς ἀκμῆς τῆς Σαμαρίνης καθὼς καὶ τῆς παρακμῆς τῆς κωμοπόλεως ἐπελθούσης λόγω μιᾶς ἀσθενείας, τὴν ὁποίαν ὁ κ. Βακαλόπουλος θεωρεῖ ὡς εἶδος χολέρας, ἐνῶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τῶν κατ' αὐτῆς ἀντιδραστικῶν μέσων προκύπτει, ὅτι πρόκειται περὶ τῆς ἐπαράτου φυματιάσεως καὶ κατὰ δευτέρον λόγον ἐκ τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐπικοινωνίας τῶν κατοίκων πρὸς τὴν Θεσσαλίαν, μετὰ τὴν προσάρτησιν ταύτης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἰουλίου **Moravcsik**, *Ἑλληνικὸν ποίημα περὶ τῆς μάχης τῆς Βάρνης*.
« Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται » ἀριθ. 1. Budapest, 1935. Σελ. 56.

Περὶ τῆς μάχης τῆς Βάρνης, καθ' ἣν ὁ Οὐγγρος βασιλεὺς Ἰ. Ulaszlo (Οὐλάσλο) ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν οὐγγρικῶν στρατευμάτων Ἰωάννου Hunyandi (Οὐνυάδη) ἠττήθη ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τὴν 10 Νοεμβρίου 1444, διεσώθη ἑλληνικὸν ποίημα τοῦ 15 αἰ. εἰς Παρισινὸν κώδικα (Parisinus — Coislilianus gr. 316 φύλλ. 1α·12β), ὡς συγγραφεὺς τοῦ ὁποῦ ἀναφέρεται εἰς τὸ χειρόγραφον κάποιος Παρασπόνδυλος Ζωτικός. Τὸ ποίημα τοῦτο ἐξέδωκε τὸ 1874 ὁ Émile Legrand, ἐπανεξέδωκε δὲ τὸ 1894 ὁ Οὐγγρος καθηγητῆς Γουλιέλμος Pecz, μεταφράσας τοῦτο εἰς τὴν οὐγγρικὴν. Παρόμοιον ὅμως ποίημα ἦτο γνωστὸν, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεραγίου Κων)πόλεως (Constantinopolitanus bibl. Ser. gr. 35 φύλλ. 161β·179α), τὸ ὁποῖον ποίημα μόλις τὸ 1933, κατόπιν ἐπιμόνων ἀναζητήσεων, κατάρθωσε νὰ τὸ ἀνεύρη ὁ κ. Ἰ. Moravcsik, διευθυντῆς τῶν « Οὐγγροελληνικῶν Μελετῶν ». Τοῦτο κατὰ τινα σημείωσιν ἐγράφη τὸ 1461 « διὰ χειρὸς ἐμοῦ ἀμαθοῦς καὶ ἐλαχίστου παρὰ πάντων Νικολάου υἱοῦ Παπα Μιχαήλ » καὶ φέρει τὸν τίτλον: « Λόγος ποιητικὸς παρ' ἐμοῦ Γεωργίου Ἀργυροπούλου ». Κατὰ τὸν ἐκδότην κ. Moravcsik αἱ δύο ἀναφερθεῖσαι παραλλαγαὶ εἶναι διασκευασμένα ἀντίγραφα ἑνὸς πρωτοτύπου ποιήματος ἐκ πολιτικῶν στίχων ἀγνώστου ποιητοῦ, ἀποτελοῦσι ἐγκώμιον τοῦ Ἰάγγου, τοῦ Οὐγγρου ἥρωος Ἰωάννου Οὐνυάδη, « πρόκειται δὲ περὶ ποιήματος, τὸ κείμενον τοῦ ὁποῦ εἶναι ζωντανόν, πὸ μεταβάλλεται, διασκευάζεται καὶ πλουτίζεται με νεωτέρας προσθήκας, καθὼς καὶ οἱ σύγχρονοὶ τοῦ θρήνοι σχετικοὶ με τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλεως ».

Ὁ κ. Moravcsik ἔκαμε νέαν κριτικὴν ἔκδοσιν τοῦ Παρισινοῦ κώδικος στηριχθεὶς εἰς τὰς ἐκδόσεις τῶν Legrand καὶ Pecz, καὶ διορθώσας τὸ κείμενον τῶν ἐνιαχοῦ, παραπλευρῶς δὲ παρέθεσε καὶ τὸ κείμενον τοῦ κώδικος τοῦ Σεραγίου.

Ἡ παραλλαγή τοῦ Παρισινοῦ κώδικος ἀπαρτίζεται ἐκ 466 στίχων, ἐν ᾧ ἡ τοῦ Σεραγίου ἐκ 460, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ἀντιγραφεὺς ταύτης μετεχειρίσθη τὴν παραλλαγήν τοῦ πρώτου.

Ἐν τέλει τοῦ βιβλίου παρατίθενται πίνακες κυρίων ὀνομάτων, λέξεων καὶ γραμματικῶν τύπων, ὡς ἐπίσης καὶ φωτοτυπία σελίδος ἑκατέρου τῶν κωδίκων.

Διὰ τῆς ἐκδόσεως ταύτης τῆς παραλλαγῆς τοῦ Παρισίου κώδικος ἐν ἀντιπαραβολῇ πρὸς τὴν τοῦ τοῦ Σεραγίου καὶ τῶν ἐπενεχθειῶν εἰς τοῦτο διορθώσεων ἀποκατεστάθη ἡ γλωσσικὴ μορφή τῶν ποιημάτων καὶ ἐνισχύθη τὸ ζήτημα τῆς ἱστορικῆς ἀξιοπιστίας τοῦ ποιήματος.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἄνδρ. Graf, Κατάλογος τῆς ἐν Βουδαπέστη βιβλιοθήκης Γεωργίου Ζαβίρα.
« Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται » ἀριθ. 2. Budapest, 1935. Σελ. 32.

Ὁ ἐκ Σιατίστης Γεώργιος Ζαβίρας (1744-1804), ἐγκατεστημένος ἐν Οὐγγαρία, ἀποτελεῖ τὸν ἀντιπροσωπευτικὸν τύπον τοῦ Μακεδόνοιο λογιῶν τοῦ ἐργαζομένου εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μεταξὺ ξένων καὶ ὁμοεθνῶν διὰ τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας. Περὶ τοῦ Ζαβίρα καὶ τῶν ἔργων του ἠσχολήθη ὁ κ. Horvath, ὁ ὁποῖος μὲ μεγάλην ἀγάπην καὶ ἐνδιαφέρον καλλιιεργεῖ τὴν σπουδὴν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν Οὐγγαρία. Πλὴν τούτου ὑπάρχει καὶ πλεία ἀλλων εὐγενῶν Οὐγγρων διανοουμένων, πολλοὶ τῶν ὁποίων ὡς κύριον σκοπὸν τῶν ἀσχολιῶν των ἔχουν θέσει τὴν μελέτην τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς διασπορᾶς. Μεταξὺ τούτων εἶναι καὶ ὁ κ. Ἄνδρ. Graf, ὁ ὁποῖος εἰς ἐκδοθὲν τεύχος εἰς τὴν σειράν τῶν « Οὐγγροελληνικῶν Μελετῶν » δημοσιεύει τὸν κατάλογον τῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν τῆς Πέστης κληροδοτηθείσης βιβλιοθήκης τοῦ Ζαβίρα, ἥτις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ θανάτου του πλουτισθεῖσα καὶ διὰ νεωτέρων βιβλίων περιλαμβάνει ἤδη ἐν ὄλῳ 57 χειρόγραφα καὶ 1632 τόμους ἐντύπων, ἐξ ὧν 450 ἑλληνικά, 1124 λατινικά, γαλλικά, ἰταλικά, ἰσπανικά καὶ γερμανικά καὶ 58 ἔντυπα διὰ σλαβικῶν γραμμάτων.

Εἰς τὸ βιβλίον ὁ συγγραφεὺς περιγράφει μόνον τὰ χειρόγραφα καὶ τὰ ἑλληνικά ἔντυπα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τούτων περιορίζεται εἰς τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Ἐκ τῶν περιγραφομένων ἐντύπων 55 κατετάχθησαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ζαβίρα μετὰ τὸν θάνατόν του, ὡς δεικνύται ἐκ τῶν μεταγενεστέρων χρονολογιῶν ἐκδόσεως τούτων.

Ἡ ἔκδοσις τοῦ καταλόγου τούτου ἀποτελεῖ ἀξιόλογον συμβολὴν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξερεύνησιν τῆς ἱστορίας τοῦ ἐν Οὐγγαρία Ἑλληνισμοῦ. Ὁ κ. Graf εἶναι ἄξιος τῶν θερμοτέρων εὐχαριστιῶν μας διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δεικνύει διὰ τὴν μελέτην τῆς Μακεδονικῆς ἱστορίας εἰς τὸν τομέα τούτον.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἄνδρ. Horvath, Ἡ ζωὴ καὶ τὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Ζαβίρα. « Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται » ἀριθ. 3. (Ἑλληνιστὶ μετ' οὐγγρικῆς περιλήψεως.) Budapest, 1937.

Ὁ κ. Ἄνδρ. Horvath, ὀφηγητὴς τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Βουδαπέστης, ἀκάματος ἐρευνητὴς τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Οὐγγαρία καὶ γνώστης ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῶν Οὐγγρο-ἑλληνικῶν πνευματικῶν καὶ οἰκονομικῶν σχέσεων τῶν τριῶν τελευταίων αἰῶνων ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον βιογραφίαν τοῦ Οὐγγροελλήνου Μακεδόνοιο λογιῶν Γεωρ-

γίου Ζαβίρα. Ὁ κ. **Horvath** εἶναι λίαν γνωστός ὡς συγγραφεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς μελέτας, τὰς ὁποίας δημοσιεύει εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικὸν τύπον τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ καὶ ὡς φιλέλληνας ἐργαζόμενος ἀόκνως διὰ τὴν προαγωγὴν τῆς ἑλληνοουγγρικῆς φιλίας καὶ τὴν σύσφιγξιν τῶν πνευματικῶν μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν δεσμῶν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὰς τακτικὰς ἐπισκέψεις του εἰς Ἑλλάδα πρὸς ἔρευναν καὶ μελέτην παντὸς ἕχοντος σχέσιν μὲ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν.

Ἡ μελέτη διαιρεῖται εἰς πέντε κεφάλαια μετ' εἰσαγωγῆς καὶ οὐγγρικῆς περιλήψεως ἐν τέλει. Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν ὁ συγγραφεὺς ὁμιλεῖ περὶ τῆς ζωηρᾶς πνευματικῆς κινήσεως τῶν ἑλληνικῶν κοινοτήτων καὶ παροικιῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ καθὼς καὶ τῆς διψῆς πρὸς ἀνωτέραν παιδείαν τῶν Ἑλλήνων τῆς Οὐγγαρίας, ἐπιδιωξάντων — ματαίως ὅμως — τὴν ἴδρυσιν Ἀκαδημίας. Εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον βιογραφεῖ τὸν Ζαβίρα ἐπὶ τῇ βάσει τῆς αὐτοβιογραφίας του καὶ προσπαθεῖ νὰ συμπληρώσῃ ταύτην, ἀρυόμενος πλείστας ὄσας πληροφορίας ἐκ διαφόρων σημειώσεων ἐγκατεσπαρμένων εἰς τὰ ἔργα του ἢ ἄλλου ἀρχαιακοῦ ὕλικου. Εἰς τὸ β' κεφάλαιον ἐκτίθενται τὰ σχετικὰ μὲ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Ζαβίρα, τὸν πλοῦτον τῶν βιβλίων της, καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν γλωσσῶν, εἰς τὰς ὁποίας εἶναι συντεταγμένα τὰ βιβλία — εἰς 9 ἐν ὄλῳ γλώσσας — τὸν τρόπον τῆς καταρτίσεώς της καὶ τὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ζαβίρα τύχην αὐτῆς. Ὡς γνωστὸν ταύτην ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Κοινότητα Βουδαπέστης. Τὸ γ' κεφάλαιον πραγματεύεται περὶ τῶν μεταφράσεων τοῦ Ζαβίρα διαφόρων ἔργων ἀστρονομικῶν, πολεμικῶν, γεωγραφικῶν, θρησκευτικῶν, παιδαγωγικῶν, ἱστορικῶν, γλωσσικῶν, ἱατρικῶν καὶ κλασσικῶν Λατίνων συγγραφέων, τῶν ὁποίων μεταφράσεων ὁ κ. **Horvath** δίδει περιλήψιν καὶ παραθέτει σχετικὰ διασαφητικὰς σημειώσεις, ὡς καὶ πολλὰς ἐνδιαφερούσας ἐπ' αὐτῶν παρατηρήσεις.

Περὶ τῶν ὀκτῶ διασωθέντων ἔργων τοῦ Ζαβίρα καὶ τῶν ἐπτὰ ἄλλων ἀπολεσθέντων τοῦ αὐτοῦ ἀσχολεῖται ὁ συγγραφεὺς εἰς τὸ δ' κεφ. Εἰς τὸ ε' κεφ. ὁμιλεῖ περὶ τοῦ σπουδαιότερου ἔργου τοῦ Ζαβίρα « Νέα Ἑλλάς ἢ Ἑλληνικὸν Θέατρον » (ἐκδότης Γ. Π. Κρέμου, Ἀθῆναι 1872), ἐξαίρων τὴν σημασίαν του καὶ τὸν ἀγαθοποιὸν ρόλον του εἰς τὴν ἱστοριογραφίαν τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ ἀναφέρων τὰς περιπετείας τοῦ χειρογράφου τὰς σχετικὰς μὲ τὴν ἀλλαγὴν κυρίων καὶ τὴν ἔκδοσίν του ὑπὸ τοῦ Κρέμου. Ἐν συνεχείᾳ ἐξετάζονται αἱ πηγαὶ καὶ τὰ ὑποδείγματα τῆς « Νέας Ἑλλάδος », ἢ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὰς βιογραφικὰς συλλογὰς τῶν συγχρόνων Οὐγγρων ἱστοριογράφων καὶ σημειοῦνται αἱ ἐκ τοῦ ἔργου τούτου πηγάζουσαι πληροφορίες διὰ τὸν πνευματικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα.

Ἡ σημαντικωτάτη αὐτῆ πραγματεία τοῦ κ. **Horvath**, τελεία ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ἔρχεται νὰ ἐγκαινιάσῃ τὴν ἀπαρχὴν τῶν μελετῶν περὶ τῶν Μακεδόνων λογίων ἐν Οὐγγαρίᾳ, κλασσικὸν παράδειγμα τῶν ὁποίων παρέχει μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔργα του ὁ Γεώργιος Ζαβίρας, « ὁ πρωταθλητῆς τῆς πνευματικῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων τῆς Οὐγγαρίας κατὰ τὸν 18 αἰ. »... « μία ἀπὸ τὰς ἐπιβλητικωτέρας φυσιογνωμίας τῶν Ἑλλήνων ἐγκυκλοπαιδιστῶν, ποῦ προπαρεσκεύασαν τὴν Νεοελληνικὴν Ἀναγέννησιν, τὸ πρελοῦντιο τῆς κατόπιν πολιτικῆς ἀφπνίσεως ». Ἀπὸ τὸν κ. **Horvath** καὶ τοὺς ἄλλους φιλέλληνας διανοομένους Οὐγγρους ἀναμένομεν τὴν ἐξονυχιστικὴν ἐξερεύνησιν τῶν πηγῶν καὶ τοῦ πάσης φύσεως ἀρχαιακοῦ ὕλικου καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν μελετῶν των. Ἡ ἐξαιρετικὴ τιμὴ ὅτι συμμετέχουν εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ νεω-

τέρου Ἑλληνισμοῦ εἶναι κατ' αὐτοὺς ἢ πολυτιμότερα ἀνταμοιβή των. Ἡ Μακεδονία ἰδιαίτερος θὰ εὐγνωμονῆ αὐτούς.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Jean Sycoutris, Philologie et Vie. «Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται» ἀρ. 6. Budapest 1936, σελ. 58, μετάφρ. Ἰουλίου Moravcsik.

Αἱ «Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται» συνεπεῖς πρὸς τὴν ἀντίληψιν τὴν κρατοῦσαν σχετικῶς μετὰ τὴν ἀδιαίρετον ἐνότητα τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς ἰδρύσεως των ἀσχολοῦνται μετὰ θέματα ἀφορῶντα ὄχι μόνον εἰς τὴν μελέτην τῶν προβλημάτων των σχετιζομένων μετὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν τοῦ Οὐγγρικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ὁλότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Οὕτω ὁ ἀριθ. 6 τῆς σειρᾶς των ἀφιερῶθη εἰς τὴν ἔκδοσιν εἰς γαλλικὴν γλῶσσαν τῆς γνωστῆς μελέτης τοῦ Ἰ. Συκουτρῆ ὑπὸ τὸν τίτλον «Φιλολογία καὶ Ζωή», ἐκδοθείσης τὸ 1931 εἰς τὸ «Ἀρχεῖον Φιλοσοφίας καὶ θεωρίας των Ἐπιστημῶν» ἔτος β' τευχ. 4. Ἡ μετάφρασις ὀφείλεται εἰς τὸν κ. Moravcsik, προτάσσει δὲ τῆς μεταφράσεως πρόλογος, ἐν ᾧ οὗτος ἀναλύει τοὺς σκοποὺς των ἐπιδιώξεων των ἐκδόσεων καὶ ὁμιλεῖ περὶ τῆς ζωῆς τοῦ Συκουτρῆ. Ἀκολουθεῖ κατάλογος των ἔργων τοῦ Ἰ. Συκουτρῆ καὶ μετὰ ταῦτα τὸ γαλλικὸν κείμενον τῆς μελέτης.

Ὁ κ. Moravcsik, ὁ ἐμπνευστὴς καὶ πραγματοποιεὶς των ὠραίων αὐτῶν ἐπιδιώξεων, προσφέρει διὰ των καταβαλλομένων προσπαθειῶν πολῦτιμον συνδρομὴν εἰς τὴν προαγωγὴν των καθόλου πνευματικῶν μας προβλημάτων.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ivan Hajnóczy, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνισμοῦ τοῦ Kecskemét. «Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται» ἀριθ. 8. (Οὐγγρῆσι μετὰ ἑλληνικὴν περίληψιν.) Budapest 1939. Σελ. 58.

Ἡ κοινότης τοῦ Kecskemét εἶναι ἐκ των παλαιότερων των ἐν Οὐγγαρίᾳ ἑλληνικῶν συνοικισμῶν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ μελέτη των κατ' αὐτὴν ἐπιχύνει φῶς εἰς τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς ἑλληνικῆς ἐποικιστικῆς κινήσεως πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν. Ἡ πρώτη ἐγκατάστασις Ἑλλήνων εἰς τὸ Kecskemét ἀρχίζει κατὰ τὰ μέσα τοῦ 17 αἰ. καὶ οἱ πρῶτοι κάτοικοί της προέρχονται ἐκ τῆς περιφέρειας Σιατίστης καὶ Κοζάνης· ἡ ὀργάνωσις τούτων σημειοῦται ὅτι ἐγένετο τὴν 12 Μαΐου 1708 ὅτε 26 «πραγματευτάδες» τοῦ Kecskemét «ἠσυνφωνήσαμε καὶ ἐκάμαμε κοινανία εἰς τὸ καλὸ μας καὶ εἰς τὸ ἀχαμνὸ μας» διὰ τὴν καλύτεραν διενέργειαν τοῦ ἐμπορίου. Οἱ 26 οὗτοι ἔμποροι ἐστάθησαν ὁ πρῶτος πυρρὴν τῆς κοινότητος, ἡ ὁποία κατὰ τὸ 1812 ἠρίθμει 189 ἐν ὄλῳ ἄτομα, ἀποκτήσασα ἐν τῷ μεταξὺ ἐκκλησίαν καὶ σχολεῖον.

Ἡ ἱστορία τοῦ παλαιοτάτου τούτου ἑλληνικοῦ συνοικισμοῦ ἐν Οὐγγαρίᾳ εἶναι τὸ θέμα τῆς ἐξονυχιστικῆς μελέτης τοῦ κ. Ἰω. Hajnóczy, ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ συμβούλου καὶ μελετητοῦ καὶ τούτου τοῦ πολιτισμοῦ των Ἑλλήνων τῆς διασποράς.

Μετὰ τὴν ἑλληνικὴν περίληψιν — τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν κ. Horváth — τῆς μελέτης καταχωρίζεται ἐν παραρτήματι α) κατάλογος τῆς βιβλιοθήκης τῆς

έλληνικής κοινότητος τοῦ *Kecskemet*, τῆς ὁποίας περιγράφονται 1) 28 χειρόγραφα τοῦ 18 αἰ. 2) 19 ἔντυπα καὶ 3) 19 ἔντυπα, ἀποκείμενα ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς Ἀνωτέρας Σχολῆς τῶν Καλβινιστῶν τοῦ *Kecskemet*, καὶ β) ἑλληνικά ἐπιτύμβια τοῦ ἑλληνικοῦ νεκροταφείου. Ἐν τέλει παρατίθεται ἐν φωτοτυπία τὸ ἔγγραφο τῆς συστάσεως τῆς πρώτης «κομπανίας» καὶ τὸ ἔγγραφο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Φραγκίσκου *Ráczzi B'* τῆς 8 Ἰουνίου 1708.

Τῆς ὄλης ἐργασίας προτάσσεται πρόλογος τοῦ κ. *Moravcsik*, ἐξαίροντος τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνέχουν διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς διασπορᾶς αἱ ἐπὶ μέρους μελέται αἱ σχετικαὶ μὲ τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας τῆς Οὐγγαρίας, τὴν πνευματικὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ τὸ καταλειφθὲν ἐν αὐταῖς ἀρχειακὸν ὑλικόν.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ladislas Gáldi, *Les mots d'origine néo-grecque en Roumain à l'époque des Phanariotes*. «Οὐγγροελληνικαὶ Μελέται» ἀριθ. 9. Budapest 1939. Σελ. 272.

Ἡ ἐργασία τοῦ κ. *Gáldi* ἀποτελεῖ σπουδαιότατην συμβολὴν εἰς τὴν μελέτην τῶν ξενικῶν γλωσσικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα εἰσέδυσαν εἰς τὴν ρουμανικὴν γλῶσσαν καὶ ἐπολιτογραφήθησαν ὑπ' αὐτῆς. Συνέχεια τῶν ἐργασιῶν *A. de Cihac*, τοῦ *O. Densusianu*, *M. Geagea*, *A. Philippide*, *V. Bogrea*, *Jorga*, *G. Diculescu* ἢ μελέτη τοῦ κ. *Gáldi* ἔρχεται νὰ ἐξετάσῃ τὰς δανεισμένας λέξεις τῆς ἐποχῆς τῶν Φαναριωτῶν καὶ νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὀλίγον γνωστὴν αὐτὴν περίοδον τῆς ρουμανικῆς γλώσσης, προσπαθοῦσα διὰ τῆς ἀντικειμενικῆς καὶ ἀμερολήπτου κριτικῆς τῶν γεγονότων τῆς ἐποχῆς ν' ἀποκαταστήσῃ κατὰ τινὰ τρόπον τὴν κατακραυγὴν καὶ τὸ μῖσος τῶν χωρικῶν κατὰ τῶν Ὀσπαδάρων καὶ τῶν Φαναριωτῶν. Περισσότεραι τῶν 1100 λέξεων (οὐσιαστικά, ρήματα, ἐπιρρήματα, ἐπίθετα κλπ.) κατεχωρήθησαν ἀπὸ τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν εἰς τὴν ρουμανικὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν Φαναριωτῶν ἀπὸ τοῦ 1711 μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως τοῦ 1821.

Ὁ συγγραφεὺς ἰστάμενος μεταξὺ τῶν δύο ἀντιθέτων γνωμῶν ὑποστηρίζει ὅτι «*l'Époque Phanariote est en effet une période de renouveau intellectuel qui servait de prélude à l'influence française et italienne, mais que la rançon que les classes supérieures devaient payer pour les bienfaits de cette civilisation, c' était la mise la plus noire de la paysannerie...*».

Τὸ ὄλον ἔργον διαιρεῖται εἰς 4 μεγάλα κεφάλαια: 1) Ἡ πνευματικὴ ζωὴ τοῦ 18ου αἰ. καὶ αἱ νεοελληνικῆς καταγωγῆς λέξεις, 2) ἡ θέσις τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς ἐποχῆς τῶν Φαναριωτῶν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ρουμανικῆς γλώσσης. 3) Γραμματικαὶ παρατηρήσεις καὶ 4) Λεξιλόγιον.

Αἱ εἰσχωρήσασαι εἰς τὴν ρουμανικὴν γλῶσσαν ἑλληνικαὶ λέξεις ἀναφέρονται πρωτίστως εἰς τὰς πνευματικὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, αἱ ὁποῖαι εἶναι κατὰ τὸν συγγραφέα αἱ κάτωθι:

1. Ἐκκλησία. Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία ἐκτοπίσασα διὰ τῆς γλώσσης τὴν σλαβικὴν τοιαύτην προητοίμασε τὴν πολιτικὴν κυριαρχίαν τῶν ἑλληνικῆς καταγωγῆς ὀσπαδάρων εἰς τὰς παραδουναβίους ἐπαρχίας. Ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς φαναριωτικῆς ἐποχῆς εὐρίσκει κανεὶς εἰς τὴν ρουμανικὴν μέγαν ἀριθμὸν ἐκκλησιαστικῶν λέξεων ἑλληνικῆς καταγωγῆς, π. χ. *afurisc* = ἀφορίζω, *aghiazmă* = ἀγίασμα, *amvon* = ἄμβων, *anátémá* = ἀνάθεμα, *ártos* = ἄρτος, *artofóron* =

άρτοφόριον. Πολλὰι λέξεις εισήχθησαν εἰς τὴν ρουμανικὴν μέσῳ τῆς σλαβικῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης ὡς *acátist* < ἀκάθιστος, АКАΘИСТО. Αἱ δηλωτικαὶ ἱεραρχικῆς τάξεως εἰσάγονται κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς ἑλληνικῆς: *arhierátic* = ἀρχιερατικός· ἐπίσης εἰδῶν ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας: *anastasimatâr*, *eucholôghion* κτλ. Ἡ Ἁγία Τριάς ἀποτελεῖται ἐκ τριῶν *ipostase* (< ὑπόστασις), ἡ θεία πρόνοια καλεῖται *prònie* (πρόνοια), ὁ Θεὸς *anárh* (< ἀναρχος).

2. Τὸ Κράτος. α) Πολιτικὴ ὀρολογία. Ἐκ τοῦ 16ου αἰ. οἱ Ἕλληνες ἐπέδρασαν διὰ τῆς γλώσσης τῶν εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν τῶν ρουμανικῶν βοῖβοδάτων. Ἀπόδειξις ἡ πληθώρα τῶν δανεισθεισῶν λέξεων: *sînglit* = σύγκλητος, *politie*, *tirán* κ.ά. Μέσῳ τῆς βουλγαρικῆς γλώσσης: *logofât* = μέγας λογοθέτης, *srâtar* = σπαθάριος. Ἄλλαι λέξεις: *afocrát* = αὐτοκράτωρ, *despotismós* = δεσποτισμός, *erapánastasis*, *apostasie*, *etetie* = ἐταιρεία, *anarhie* = ἀναρχία, *prodótis* καὶ *prodosie*, *exorie* καὶ *exorisi*, *elefterie* καὶ τὰ ῥήματα *elefterosi*, *litrosi*. β) Ἡ γλώσσα τῆς διοικησεως. Π.χ. *chiver-nisi* = κυβερνῶ, *diatacsie* = διάταξις, *acarastasié*, *afanismós*, *anomalie*, *ataxie*, *catáhrisis*, *amélie*, *sfeterismós* κτλ. *anafóra*, *asfalie*, ῥήματα *metahirisi*, *disco-lefsi* κλ. γ) Γλώσσα δικαστηρίων. Π.χ. *amfithalis*, *eterothalis*, *nomothetis*, *nomicós*, *paraférnâ*, *clironóm*, *tetraminie*, *navlu filacghirie* κλπ. δ) Στρατιωτικὴ τέχνη: *acronolismós*, *iroismós*, *megalopsihie*, *monomahie*, *ormi*, *parádosis*, *apostát*.

3. Ἡ Κοινωνία. α) Ἡ κοινωνικὴ ἱεραρχία: *evghenis*, *sghe-nis*, *filotimie*, *ipòlipsis*. β) Ἡ οἰκογένεια: *andròghinon*, *sinichésion*, *ipochimenâ*, *palachidâ*. γ) Συνομιλία: λέξεις: *ostoson* = ὠστόσον, *tâha* = τάχα *eclambròtate*, *ilicrinòtita*, *ipsilòtate árhon* (*árhonta*) *chera mu* = κερά μου κλπ. δ) Ἀλληλογραφία: *alilografie*. ε) Διασκεδάσεις: *cartofòr* = χαρτοφόρος, *decár* = δεκάρι, *spatie* = σπαθί, *parastisi*, *teátru*, *tragédie* κλπ. στ) Ψυχολογικὴ ἀνάλυσις: *sinidisis*, *sinchisi*, *afádié*, *anévsplahnos ahárist*, *aprosixie*. *apsifisie*, *adiaforie*, *filaftie* κλπ.

4. Πνευματικὸς πολιτισμός. Ἐναμφισβήτητον εἶναι ὅτι κατὰ τὴν φαναριωτικὴν ἐποχὴν σημαντικὴ πνευματικὴ κίνησις ἐσημειώθη εἰς τὴν Ρουμανίαν· ἐπόμενον εἶναι νὰ εἰσεχώρησαν καὶ ἐνταῦθα πλεῖστοι ἑλληνικαὶ λέξεις: α) Σχολεῖα: ἡ ρουμ. λέξις *scolâ* εἶναι ἡ ἑλληνικὴ σχολή· ἄλλαι λέξεις: *dâscâli* καὶ *didâscali*, *enhirid*, *alfavitâ*, *filádâ*, *dincopi*, *mâtimâ*, *thémata*, *tematografie*, *grápsime* = γράψιμο· *oxie*, *ipochimen*, *piima*, *ritoricesc* = ρητορικός, *iamvos*, *spondios*, *amathie*, *agrâmat*, *loghiotate*, *spudéu* = σπουδαῖος. β) Τύπος: *chimrn* = κείμενον, *diorthosi* = διορθῶνω, *epigrafie* = ἐπιγραφή, *halcotyp* = χαλκότυπος, *intiposi*, *vinlion* κλπ. γ) Βιβλιοθηκαί: *vinlioticâ*, *vinlioticâr*. δ) Ἐπιστήμαι: Πολλοὶ ἱατρικοὶ ὄροι εἶναι ἀρχαιότεροι τῆς φαναριωτικῆς ἐποχῆς. Π.χ. *flégmâ*, *frânitic*, *caugrenâ*. Ἐπὶ φαναριωτῶν: *iatru*, *arhiatros*, *sfigmòs*, *chinisis*, *sténosis*, *peripneumonie*, *nevricâ*, *nosocomion*. δ) Καλαὶ Τέχναι: *psált*, *defteros* = δεύτερος ψάλτης, *mélos*, *musi*, *còs* κλπ.

5. Ὑλικὸς πολιτισμός: α) Ἐμπόριον: Αἱ ἑλληνο-ρουμανικαὶ ἐμπορικαὶ σχέσεις εἶναι παλαιότεραι τῆς ἐποχῆς τῶν φαναριωτῶν ἀπὸ τοῦ 15ου καὶ 16ου αἰ. συναντῶνται πλούσιοι Ἕλληνες ἔμποροι εἰς ρουμανικὰ βοῖβοδάτα καὶ τὸ ἐμπόριον διατηρεῖται εἰς χεῖράς τῶν μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 19ου αἰ. Λέξεις: (*i*)eftin = εὐθηνός, *apòdixis*, *apandisi*, *exoflisi*, *simfonie*, *prag-*

matie, stifòs = στυφός, **caravachir** = καραβοκύρης. β) Τέχναϊ. λέξεις: **ipso** = (γ)ύψος, **igrasie** = ύγρασία, **architécton** κλπ.

Τὸ 2ον κεφάλαιον περὶ τῆς θέσεως τῶν ἑλληνικῶν στοιχείων τῆς φαναριωτικῆς ἐποχῆς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ρουμανικῆς γλώσσης ἀσχολεῖται α) μετὰ τὴν χρονολογίαν τῶν φαναριωτικῶν στοιχείων, β) μετὰ τὰς πιθανότητας τῆς ἀμέσου προελεύσεως (*filiation*), γ) τὴν γεωγραφικὴν κατανομὴν τῶν φαναριωτικῶν στοιχείων, δ) τὴν διπλὴν μορφήν τῆς ρουμανικῆς γλώσσης κατὰ τὸν 18ον αἰ. καὶ ε) τὰ φαναριωτικὰ στοιχεῖα εἰς τὴν σημερινὴν ρουμανικὴν γλώσσαν.

Τὸ 3ον κεφάλαιον τῶν γραμματικῶν παρατηρήσεων περιλαμβάνει α) τὴν φωνητικὴν, β) τὴν μορφολογίαν καὶ γ) τὴν σημαντικὴν τῶν δανεισθειῶν λέξεων.

Τὸ 4ον κεφάλαιον περιλαμβάνει τὸ Λεξιλόγιον κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν μετὰ μεταφράσεων καὶ καταχωρίσεως χωρίων ἐκ τῶν πηγῶν διαφόρων ρουμάνων συγγραφέων.

Ἡ μελέτη αὐτὴ τοῦ κ. Gàldi ἀποτελεῖ ὑπόδειγμα ἐργασίας μεθοδικῆς σχετικῶς μετὰ τὸν πλουτισμὸν τῶν γλωσσῶν ἐξ ἄλλων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συμβαίνει μετὰ τὰς γλώσσας τῶν ἐθνῶν, τῶν ἐλθόντων εἰς ἐπαφὴν πρὸς ἄλληλα, ἰδίως μάλιστα τῶν Βαλκανικῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων τόσον εὐεργετικῶς ἐπέδρασαν ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἀνδρέα Horvàth, Οὐγγροελληνικὴ Βιβλιογραφία. Budapest, 1940. Σελ. 96. «Οὐγγροελληνικαὶ μελέται» ἀριθ. 12. (Οὐγγριστὶ καὶ ἑλληνιστί.)

Ὁ ἐκλεκτὸς Οὐγγρος ἐπιστῆμων νεοελληνιστῆς κ. Horvàth διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν οὐγγροελληνικῶν σπουδῶν προέβη εἰς τὴν δημοσίευσιν τῆς «Οὐγγροελληνικῆς βιβλιογραφίας» ἀπαραιτήτου βοηθήματος διὰ πάντα μελετητὴν. Εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην ὁ συγγραφεὺς περιέλαβε μόνον τὰ ξεντυπα, τὰ σχετιζόμενα μετὰ τὸν νεώτερον Ἑλληνισμὸν, διότι περὶ τῶν ἐκδόσεων τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν κλασσικὴν φιλολογίαν τῶν ἐτῶν 1901 - 1925 ὑπάρχει ἡ βιβλιογραφία τοῦ κ. A. Moravec (*Bibliogtafia philologiae classicae Hungaricae 1901 - 1925, Budapest, 1930*), περὶ δὲ τῶν σχετικῶν μετὰ τὰς βυζαντινολογικὰς ἐρεῦνας ἀπὸ τοῦ 1914 καὶ ἐντεῦθεν ἡ τοῦ κ. I. Moravesik (*Les récentes études byzantines en Hongrie, Revue des Études Hongroises et Finno-Ougriennes 1 (1923) 61 - 70, Bulletins régionaux. Hongrie (1922 - 1931) Byzantion 6 (1931) 657 - 702, Bulletin hongrois (1931 - 1938), Byzantion 14 (1939) 459 - 496*).

Ὁ βιβλιογράφος ὡς βάσιν τῆς συλλογῆς τοῦ εἶχε τὴν προγενεστέραν βιβλιογραφικὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κατὰ μέγα μέρος ἡ συλλογὴ τοῦ ὀφείλεται εἰς τὰς ἐπιτοπίους ἐρεῦνας, τὰς ὁποίας ἔκαμεν οὗτος εἰς τὰς διαφόρους βιβλιοθήκας τῆς Ἑλλάδος καὶ Οὐγγαρίας καὶ διὰ τῆς Κοζάνης, τοῦ Pest, τοῦ Kecskenet καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου τῆς Βουδαπέστης, ὅπου εὗρε σημαντικὸν ἀριθμὸν νεοελληνικῶν ἐντύπων τῶν ἐγχωρίων οὐγγρικῶν τυπογραφείων.

Εἰς τὴν «Εἰσαγωγὴν» ὁ κ. Horvàth ὁμιλεῖ περὶ τῶν βοηθημάτων τῆς ἐργασίας του, τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ Ἑλλήνων, τῶν ἐκδόσεών του καὶ τῆς ἀνάγκης νὰ διασωθῶσι ταῦτα ἀπὸ τὸν ἐξαφανισμὸν. Ἀκολουθεῖ 1) κατάλογος 92 συγγραμμάτων Ἑλλήνων συγγραφέων τυπωμένων εἰς τὴν Οὐγγαρίαν, τῶν ὁποίων ὁ συγγραφεὺς κάμνει διεξοδικὴν πῶς περιγραφὴν, 2) 25 ἐντυπα ξενόγλωσσα, 3) 18 ἐντυπα οὐγγρικά, ρουμανικὰ καὶ σερβικὰ μεταφρασμένα ἐκ τῶν ἑλληνικῶν τῶν ἐκδοθέντων ἐν Οὐγγαρίᾳ, 4) 12

συγγραμμάτων Ἑλλήνων συγγραφέων κατοίκων τῆς Οὐγγαρίας ἐκδοθέντα ἐντὸς τῆς Οὐγγαρίας, 5) 6 ἔντυπα ξενόγλωσσα. Παρατίθεται κατόπιν πίναξ ὀνομάτων συγγραφέων καὶ μεταφραστῶν.

Εἰς τὸ Β' μέρος τῆς ἐργασίας περὶ τῶν συγγραμμάτων Οὐγγρων συγγραφέων μετὰ τὴν «Εἰσαγωγὴν» παρατίθεται κατάλογος 346 συγγραμμάτων ἀναφερομένων εἰς τὸν νεώτερον Ἑλληνισμὸν καὶ ἀκολουθεῖ λεπτομερῆς πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων.

Ἡ ἐργασία αὕτη τοῦ κ. Horváth, συντεταγμένη μὲ μεγάλην μεθοδικότητα καὶ εὐσυνειδησίαν, εἶναι ἀνεκτίμητος καὶ ὡς τοιαύτην τὴν χαιρετίζομεν μετὰ χαρᾶς καὶ εὐγνωμοσύνης.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

† Πρ. Λεοντοπόλεως **Σωφρονίου Εὐστρατιάδου**, Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ἐν τῇ ὑμνογραφίᾳ. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ ΙΑ' τόμου τῆς Ἐπετηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν σπουδῶν (Ἀθήναι 1935) σελ. 120 - 150.

Ἡ ἀγιογραφικὴ φιλολογία ἔχει τραβήξει ἀπὸ χρόνια τοὺς σοφοὺς τῆς Εὐρώπης. Κι ἔτσι μονάχα ἐξηγοῦνται τὰ εἰδικὰ ἀγιολογικὰ ἔργα, ποῦ μᾶς ἔχουσι δώσει ὁ Anrich, ὁ Gelzer, ὁ Usener, οἱ Krumbacher, Ehrhard, Aufhauser ὁ Delehaye κι ἄλλοι σοφοὶ εὐρωπαῖοι. Σ' ἐμᾶς ἡ ἔρευνα αὕτη βρίσκεται ἀκόμα στὰ πρῶτα τῆς βήματα, γιὰ νὰ μὴ πεῖ κανεὶς πὼς εἶναι ἀνύπαρκτη. Κι ὅμως ἡ μελέτη τῶν κειμένων αὐτῶν ἔχει τεράστια σημασία γιὰ τὶς ἱστορικο-φιλολογικὰς ἐπιστῆμες. Γιατὸ καὶ κάθε προσφορὰ ἀπ' τὴν ἀγιολογικὴν φιλολογία μᾶς εἶναι πάντα καλοπρόσδεκτη.

Ὁ πρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρόνιος Εὐστρατιάδης εἶχε τὴν ὠραία ἔμπνευση νὰ μᾶς δώσει τὸν Ἅϊ-Δημήτρη στὴν ὑμνογραφία. Ἐνα θέμα ἀληθινὰ πλουσιώτατο. Ὁ Ἅϊ-Δημήτριος εἶναι χωρὶς ἄλλο ἢ πῶς δυνατὴ μορφή τῆς ἑλληνικῆς ἀγιολογίας, ποῦ ἔχει ἐμπνεύσει ποιητὲς καὶ ρήτορες κάθε ἐποχῆς καὶ κάθε δυναμικότητας. Ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ δημιουργήθηκε μιὰ ὀλάκερη ποιητικὴ καὶ ρητορικὴ φιλολογία, ὥστε εἶναι ν' ἀπορεῖ κανεὶς πὼς δὲ βρέθηκε κανένας ἴσαμε σήμερα, ποῦ νὰ τὴν καταπιασθεῖ στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ κάμει μιὰ συστηματικὴ τῆς ἔκδοσης.

Τοῦ πρ. Λεοντοπόλεως κ. Σωφρονίου Εὐστρατιάδου ἡ ἔμπνευση ὠραία, μὰ ἢ προσπάθειά του νὰ τὴν πραγματοποιήσῃ ἔμεινε μισή. Ἀπὸ τὰ ἀγνωστὰ ἔργα τῶν ποιητῶν τῆς ἐκκλησίας ποῦ ἔχουσι θέμα τοὺς τὸν Ἅϊ-Δημήτρη κάμνει μονάχα ἓναν κατάλογο καὶ σημειώνει τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος κάθε ὕμνου, τὸν κώδικα καὶ τὴ Βιβλιοθήκη, ἀπ' ὅπου πῆρε τὰ κομμάτια. Ὁλάκερη δημοσιεύει μονάχα μιὰν Ἀκολουθία στὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς τοῦ Ἅϊ-Δημήτρη κι' ἓνα Ἰδιόμελο γιὰ τὴν γιορτὴν τοῦ ἴδιου Ἁγίου. Ἀφοῦ ἔκαμε τὸν κόπο καὶ μάζεψε ἀπ' ὄλους τοὺς κώδικες ὄλων τῶν Βιβλιοθηκῶν τοὺς ὕμνους γιὰ τὸν Ἅϊ-Δημήτρη, ὁ κόπος νὰ τοὺς δουλέψῃ καὶ νὰ μᾶς τοὺς δώσει σὲ μιὰν ὑποδειγματικὴν κριτικὴν ἔκδοση ὅσο κι ἂν θάτανε μεγάλος, δὲ θάτανε οὔτε ἄχαρος οὔτε κι ἀνέλπιδος.

Ἐμεῖς οἱ νεοὶ ἐπιστήμονες ζητοῦμε, ἂν ὄχι πολλὰ πράγματα. τοῦλάχιστο δουλειὰ συστηματικὴ, ποῦ νὰ μᾶς γίνῃ ὁδηγῆτρα, ἀπὸ κείνους ποῦ καταγίνονται χρόνια, ζωὴ ὀλάκερη πὲς, μὲ τὰ κείμενα μιᾶς ἐποχῆς.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

Ἰ.Α. Σιγάλα, Νικήτα ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. Ἀνατύπωση ἐκ τοῦ IB' τόμου τῆς Ἑπετηρίδος τῆς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν (Ἀθῆναι 1936) σελ. 317-360.

Σωστή θέση ἀπέναντι στὴν ἀγιολογικὴ φιλολογία ἔχει πάρει ὁ κ. Α. Σιγάλας. Ὁλάκερη ἡ σειρά τῶν ἀγιολογικῶν κειμένων, ποῦ ἔχει ἐκδώσει ὡστόσο εἶναι κι ἡ μόνη σοβαρὴ προσπάθεια στὸν τόπο μας ν' ἀξιολογήσουμε καὶ νὰ τοποθετήσουμε ἱστορικὰ τὴν ἀγιολογικὴ φιλολογία. Τὸ ἴδιο κάμνει καὶ μὲ τὴν ἔκδοση τοῦ λόγου «Νικήτα Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης εἰς τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου». Στὸν πρόλογο, ἀφοῦ μᾶς λέει γιὰ τὴ μορφή τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τὴν ἑλληνικὴν ἀγιολογία, δείχνει ὕστερα μὲ μιὰν ἐπιχειρηματολογία μοναδικὰ ἐπιστημονικὰ πόσο χρήσιμη εἶναι ἡ ἀγιολογικὴ φιλολογία ἀπὸ φιλολογικὴ, ἱστορικὴ, λαογραφικὴ κι ἱστοριοκοθρησκευτικὴ ἀποψη γιὰ νὰ φτάσει στὸ συμπέρασμα πὼς μιὰ συστηματικὴ ἔκδοση ὅλων τῶν κειμένων αὐτῶν εἶναι ἀπαραίτητη καὶ μάλιστα βιαστικὴ ἀνάγκη γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Προχωρώντας μᾶς λέει ποιὸς εἶναι ὁ Νικήτας, ποιά εἶναι τὰ θέματα, ποῦ θίγει ὁ λόγος του γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ ποιὸς οἱ πηγὲς τοῦ κειμένου. Ὑστερα περιγράφει τὰ χειρόγραφα, βρίσκει τὴ σχέση, ποῦ ὑπάρχει ἀνάμεσά τους, τὰ χαρακτηρίζει κι ἔτσι φτάνει στὸ κείμενο, ποῦ μᾶς τὸ δίνει πιά ξεκαθαρισμένο καὶ σχολιασμένο μοναδικὰ.

Ὅλη ἡ ἐργασία εἶναι γινομένη μὲ σύστημα καὶ μέθοδο, ποῦ τὴ χαίρεται ἀληθινὰ, ὅποιος τὴν παίρνει στὰ χέρια του. Τὰ εἰσαγωγικὰ του μάλιστα εἶναι τόσο ζυγιασμένα καὶ πυκνά, ποῦ ἀξίζει νὰ τὰ μελετᾶει κανεὶς κάθε φορά, σὰν εἶναι νὰ καταγίνει μὲ τὴν ἔκδοση ἀγιολογικοῦ κειμένου. Γι' αὐτὸ κι ἡ ἐργασία αὐτὴ τοῦ κ. Σιγάλα ἀνοίγει πλατὺ τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἔκδοση τῶν ἀγιολογικῶν κειμένων γενικὰ καὶ γίνεται ὁδηγὸς πολῦτιμος.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

Ἰ.Απ. Βακαλοπούλου, Ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου (Rotonda) ὡς μητροπολις Θεσσαλονίκης κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα. Ἀνατύπωσις ἐκ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ 1940 σελ. 245-250.

Ὅταν στὴν ἀρχὴ τοῦ περασμένου αἰῶνα ἦρθε στὴ Θεσσαλονικὴ ὁ Ἁγ. γλος περιηγητὴς Leake, ἄκουσε νὰ λένε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου οἱ χριστιανοὶ «Παλιὰ Μητρόπολη» κι οἱ Τοῦρκοι Eski Metropoli. Ἡ παράδοση αὐτὴ ἀργότερα ἀπασχόλησε τὸν Χατζηγιωάννου καὶ τὸν Tafrafi, κανένας τους ὅμως δὲ μπόρεσε νὰ τὴ βεβαιώσει.

Ὁ κ. Βακαλόπουλος μὲ τὴ μελέτη του αὐτὴ ξαναφέρνει τὸ ζήτημα στὴ μέση καὶ προσπαθεῖ νὰ τὸ λύσει. «Τὸ πρόβλημα, λέει, ἦτο νὰ διαπιστωθῇ ἡ παράδοση αὐτὴ, νὰ ἐξακριβωθῇ, ἂν πράγματι ἀνταπεκρίνετο εἰς ἀληθὲς γεγονόδες καὶ νὰ ὀρισθῇ, εἰ δυνατόν, τότε ὑπῆρξεν ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου μητροπολις». Μ' ὅλην ὅμως τὴν καλὴ θέληση τοῦ κ. Βακαλοπούλου τὸ πρόβλημα μὲν ἀκόμα ἄλυτο. Δὲ θέλω βέβαια νὰ συζητήσω ποιὰν ἀξία μπορεῖ νάχει ἡ παράδοση. Χωρὶς ὅμως μαρτυρίες συγκεκριμέναι δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐκινήσει ἀπὸ μιὰ παράδοση γιὰ νὰ μᾶς δείξει πὼς εἶναι ἱστορικὴ πραγματικότητα μιὰ δευτέρη παράδοση.

Ἄλλὰ τότε πῶς δημιουργήθηκε ἡ παράδοση; Αὐτὸ ἄλλο ζήτημα. Κι' ὁ Ταφραλί γνώριζε τὴν παράδοση αὐτή, μὰ ξέφυγε τὴ δυσκολία νὰ ὀρίσει κάτι ποῦ εἶναι πρόωρο ἀκόμα, ἀφοῦ μᾶς λείπουνε τὰ στοιχεῖα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

Στίλπωνος Π. Κυριακίδου, Θεσσαλονίκια Μελετήματα. 1) Αἱ περὶ τὸν Στρυμόνα καὶ τὴν Θεσσαλονικὴν Σλαβικαὶ ἐποικήσεις κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα. 2) Διοικητικὴ ἱστορία τοῦ θέματος Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1939. Σελ. 46 μὲ δύο χάρτες στὸ τέλος.

Τὰ Θεσσαλονίκια Μελετήματα εἶναι δυὸ ὁμιλίαι, ποῦ ἔχει κάμει ὁ κ. Κυριακίδης στὸ κοινὸ τῆς Θεσσαλονίκης. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν ἐξαντλεῖ τὰ ζητήματα, ὅπως μᾶς λέει κι' ὁ ἴδιος· ἐκθέτει μονάχα σὲ γενικὲς γραμμὲς τὰ πορίσματα, ποῦ ἔχει βγάλει πάνω στίς γεωγραφικοῖστορικές κι' ἔθνολογικές συνθήκες τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης τοῦ μέσου αἰῶνα, καθὼς ἐρευνοῦσε τίς χώρες αὐτέες ἀπὸ ἄποψη λαογραφική.

1ο. Τὸ πρόβλημα τῶν σλαβικῶν ἐποικήσεων γύρω στὸ Στρυμόνα καὶ στὴ Θεσσαλονίκη στὸ μέσον αἰῶνα εἶναι ἓνα μέρος μονάχα ἀπ' τὸ γενικὸ πρόβλημα τῶν σλαβικῶν ἐποικήσεων στὴν Ἑλλάδα, ποῦ ἔχει γίνεϊ τόσος ντόρος γύρω τοῦ τὸν περασμένον αἰῶνα καθὼς καὶ στὰ δέκα πρῶτα χρόνια τοῦ δικοῦ μας.

Ὁ κ. Κυριακίδης μπαίνει στὸ θέμα τοῦ ἀρχίζοντας ἀπ' τὰ συμπεράσματα τῶν σλάβων ἐπιστημόνων, ὅπως τὰ διατυπώνει στὰ 1926 ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Πράγας F. Dworknik στὸ ἔργο του « Les Slaves Byzance et Rome au IX siècle ». "Ὅλα ὅμως τὰ συμπεράσματα αὐτὰ τὰ ἀναρεῖ ἓνα ἓνα μὲ στοιχεῖα, ποῦ φέρνει ἀπὸ βυζαντινὰ κείμενα καὶ φτάνει στὸ συμπέρασμα πῶς οἱ σλαβικὲς φυλὲς ποτὲ δὲν κυριέψανε ὀλάκερη τὴ χώρα. Ἰσα Ἰσα ποῦ, ἐπειδὴ εἶτανε τσοπάνηδες, ἐγκατασταθῆκανε στὰ βουνὰ κι' ἀπ' τὸν καιρὸ, ποῦ γίνονται χριστιανοὶ κι' ὑπηρετοῦνε στρατιῶτες, ἀφομοιώνονται καὶ γίνονται Ἑλληνας. Λεῖψανα φυσικὰ δὲ μπορεῖ παρα νὰ μείνανε, ἀλλὰ ἀριὰ καὶ ποῦ καὶ ποῦ.

Γενικὴ κρίση βέβαια γιὰ τὴν ὁμιλία τούτη δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμει, ἀφοῦ ἐκθέτει πορίσματα μονάχα γενικά. Τὸ μόνο ποῦ ἔχει νὰ παρατηρήσει εἶναι πῶς ἡ ἔρευνα συχνὰ πικρὰ δίνει τὴν ἐντύπωση πολεμικῆς κι' ἔτσι φαίνεται ὅταν νὰ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὴν ἀντικειμενικότητα.

Βέβαια εἶναι νὰ λυπᾶται κανεὶς κατὰκαρδα ὅς βλέπει ἀνθρώπους ἀληθινὰ σοφοὺς καὶ μὲ κάποια θέση μέσα στὴν ἐπιστήμη νὰ παίρνουνε τόσο κοντόθρηκα καμμιά φορά τὸ κύρος τῆς ἐπιστήμης τους, φτάνει νὰ δουλέψουνε γιὰ ἓναν κάποιο σοβινισμό.

2ο. Τῆς δεύτερης ὁμιλίας τὸ θέμα εἶναι ἡ διοικητικὴ ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης στὰ χρόνια τὰ βυζαντινὰ. Σ' αὐτὴ δηλαδὴ βλέπει κανεὶς τὴ θέση, ποῦ παίρνει ἡ Θεσσαλονίκη στὴ διοίκηση τῆς Μακεδονικῆς ἐποχῆς, τῆς Ρωμαϊκῆς καὶ τῆς Βυζαντινῆς ὡς τὰ χρόνια τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ παρουσιάζεται καινούρια διοικητικὴ διαίρεση, τὰ θέματα. Γίνεται ὕστερα μιὰ προσπάθεια γύρω στὴν ἔννοια τοῦ θέματος καὶ στοὺς ἱστορικοὺς λόγους, ποῦ τὸ δημιουργήσανε καὶ τέλος ὀρίζονται ποῖα εἶτανε τὰ σύνορα τοῦ θέματος τῆς Θεσσαλονίκης.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΑΣ

Δημ. Ζώτου, 'Η δικαιοσύνη εις τὸ κράτος τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ. 'Αθήναι 1938. Σελ. 152.

‘Ο κ. Ζώτος ἀνήκει εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀνέλαβον νὰ ἀποκαταστήσωσι τὴν μνήμην τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ καὶ νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὸν οἷος πράγματι ἦτο, ἀπηλλαγμένον τῶν προκαταλήψεων ὠρισμένων βιογράφων του, τοποθετοῦντες αὐτὸν ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῶν συνθηκῶν τῆς ἐποχῆς του καὶ κρίνοντες τοῦτον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν κρατουσῶν τότε ἀντιλήψεων. ‘Ο συγγραφεὺς, ἐργασθεὶς εὐσυνειδήτως προσεπάθησε εἰς τὴν περισπούδαστον ταύτην μελέτην νὰ ἐξάρῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ 'Αλῆ Πασᾶ, συγκρίνων αὐτὴν μετὰ τὴν τῶν προγενεστέρων Πασάδων, καθὼς καὶ μετὰ τὴν τῶν διαδόχων του, μετὰ τὴν δικαιοσύνην τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν καὶ μετὰ τὴν τῶν αὐστηρῶν Κοινοτικῶν Χριστιανικῶν Δικαστηρίων. ‘Ο 'Αλῆ Πασᾶς δὲν ἦτο, οἷος εἶναι γνωστὸς ἐκ τῆς γνωστῆς ἱστορίας, ἢ ὅποια ὠμίλησε δι' αὐτὸν μετὰ προκαταλήψεως. ‘Υπῆρξεν ἕνας δεσπότης, ὡς καὶ τόσοι ἄλλοι τῆς ἐποχῆς του. ‘Απὸ τῆς ἀπόψεως τῆς σπουδῆς τῆς Μακεδονικῆς ἱστορίας τὸ πολύτιμον ἔργον τοῦ κ. Ζώτου, εἶναι ἐνδιαφέρον, διότι μᾶς δίδει πληροφορίας ἐπὶ ζητημάτων, ἀφορώντων εἰς αὐτὴν, ὅπως εἶναι τὸ τῆς κτήσεως τῶν τσιφλικίων, τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἱστορίας τῶν Μακεδόνων, ἐν οἷς καὶ τοῦ Γραμματικοῦ, οἱ ὅποιοι ἐχρημάτισαν ὑπουργοὶ του, κ. ἄ. Περί τὸ βιβλίον τοῦτο ἠγέρθη μέγας θόρυβος ἐκ μέρους ἐκείνων — ἀδίκως ὅμως — οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἱστορίαν ὁ μεγαλοφυῆς 'Αλῆ Πασᾶς, ὁ « Κολοσσός » κατὰ τὸν Βικτωρα Οὐγκώ, οἷος τὸν διέσωσεν εἰς ἡμᾶς ἡ ἱστορία τοῦ παρελθόντος.

‘Υπερβολὰς τινὰς βεβαίως τοῦ συγγραφέως διεπιστώσαμεν καὶ ἡμεῖς· ἡ συμβολὴ ἐν τούτοις αὐτοῦ διὰ τὴν νεωτέραν μας ἱστορίαν εἶναι ἀναμφισβήτητος.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

'Ιωάννου Φωτοπούλου, 'Ιστορία τῆς Σελίτσης - 'Ερατύρας. 'Απὸ τοὺς ῥωμαϊκοὺς χρόνους μέχρι τοῦ 1912 καὶ ἐν μέρει μέχρι σήμερον. 'Αθήναι. Σελ. 161.

‘Η συνθήκη τῆς συγγραφῆς πραγματειῶν περὶ τῆς ἱστορίας πόλεων καὶ κωμοπόλεων « ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων », ἀρκούντως διαδεδομένη παρ' ἡμῖν, δὲν εἶναι ἐπιδοκιμαστέα, ἰδίως μάλιστα ὅταν τὰ περὶ τῆς ἱστορικῆς συνεχείας καὶ ζωῆς τῶν συνοικισμῶν τούτων εἶναι σκοτεινὰ καὶ ἡ ἐξακρίβωσις τῶν κατ' αὐτοὺς γεγονότων ἀπαιτεῖ προσπάθειαν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Βεβαίως ὑπάρχουν καὶ τοιαῦτα βιβλία ἀξιωμακόμενα· αὐτὸ ὅμως δὲν δύναται νὰ λεχθῆ καὶ διὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Φωτοπούλου, τὸ ὁποῖον παρουσιάζεται ὡς κλασσικὸν παράδειγμα ἀτελοῦς μελέτης « ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ».

Περί τῆς Σελίτσης καὶ τῶν ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν προκυψάντων πορισμάτων ἔχει γράψῃ ὁ κ. Κεραμόπουλλος ('Ανασκαφαὶ καὶ ἔρευναι ἐν τῇ Δυτικῇ Μακεδονίᾳ, 'Αρχαιολ. 'Εφημερίς 1932), τοῦ ὁποῖου τὸ δημοσίευμα παραθέτει αὐτούσιον ὁ συγγραφεὺς (σελ. 22 - 52).

‘Η λεπτομερὴς ἐξέτασις τῶν ἐλλείψεων τοῦ βιβλίου παρέλκει· σημειοῦμεν μόνον ὅτι τὸ κεφ. περὶ τῆς πρώτης ἀρχῆς τῆς 'Ερατύρας στηρίζεται ἐπὶ ὑποθέ-

σεων και πιθανοτήτων. « Ἡ Σέλιτσα φαίνεται ἵδρυμα ρωμαϊκῆς ἐποχῆς ... » γράφει· παρόμοιαι φράσεις, προχείρως συλλεγόμεναι, εἶναι καὶ αἱ ἀκόλουθοι : « ἐπειδὴ φαίνεται νὰ ἐξηκολούθουν αἱ ἐπιδρομαὶ καὶ ἀργότερον » « εἰς τὸ Βλάτοι θὰ κατάρκουν μόνον τὸ καλοκαίρι », « Βλάχοι ἐπίσης θὰ ἐγκατεστάθησαν », « πάντως ὁμοίως θὰ ἐκτίσθῃ », « ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ ἡ Σελάτεια ἦτο σπουδαία πόλις » (χωρὶς νὰ ἐξη ἀποδειχθῇ), « ἡ Σέλιτσα ἤμποροῦσε νὰ γείνη μία μεγαλύτερα πολιτεία, ἐάν εἴχε... » κ.ἄ.

Εἰς πολλὰς σελίδας τοῦ βιβλίου συναντᾷ κανεὶς ἀνακριβείας ἐξωφθάλμους, λαογραφικὰ στοιχεῖα ἐγκατεσπαρμένα καὶ τὸ σπουδαιότερον ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει τὸν ὑδρόμυλον τοῦ Ἰω. Φωτοπούλου, ὁ ὁποῖος μῦθος μνημονευόμενος πολλαχοῦ, ἀνυψοῦται εἰς ἱστορικὸν μνημεῖον, περὶ τὸ ὁποῖον θὰ ἔλεγε τις, ὅτι περιστρέφεται ἡ ἱστορία τῆς Σελίτσης.

Σημαντικὰ διὰ τὸ περιεχόμενον αὐτῶν εἶναι 7 (ἀνέκδοτα ;) τουρκικὰ ἔγγραφα ἐν μεταφράσει, χρονολογίας 1821 - 1835, τὰ ὁποῖα ὁμοίως, ὡς ἐκ τοῦ τρόπου καθ' ὃν παρουσιάζονται καὶ τῆς μυστικότητος τῆς ἀποκτήσεως μεθ' ἧς περιβάλλονται δὲν γνωρίζω ἂν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθοῦν ἀνεπιφυλάκτως.

Παρὰ πάντα ταῦτα τὸ βιβλίον μᾶς δίδει πολλὰς πληροφορίας καὶ στοιχεῖα, δυνάμενα νὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ μίαν ἀκριβεστέραν καὶ μᾶλλον μεθοδικὴν ἔκθεσιν τῶν σχετικῶν μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Σελίτσης.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἀντώνη Γ. Θεοδωρίδη, Ἡ δραματικὴ συμβολὴ τῆς Θεσσαλονίκης στὸν Ἀγῶνα τοῦ 1821. Ἱστορικὸ ἱστορτάζ. Θεσ)νίκη 1940. Σελ. 80.

Ἡ ἱστορία τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1821 δὲν ἔχει μελετηθῆ πλήρως ἀκόμη· ὅπως δὲν ἐμελετήθη ἐπαρκούντως καὶ ἡ συμβολὴ τῆς Μακεδονίας εἰς τὸν Ἀγῶνα, Ἡ ἀναληφθεῖσα ὁμοίως τελευταίως προσπάθεια ἤρchiσε ν' ἀποδίδη τοὺς καρπούς της. Ὁ κ. Θεοδωρίδης ἠθέλησε νὰ προσθέσῃ καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Θεσ)νίκης, ἐκλέγων μίαν ἀπὸ τὰς τραγικώτερας περιόδους αὐτῆς, τὴν περίοδον τῆς ἐπαναστατικῆς δράσεως της κατὰ τὸν Ἀγῶνα. Ἡ ἐκλογή αὕτη ἐστάθη πολὺ ἐπιτυχῆς, διότι ἡ περίοδος αὕτη εἶναι σκοτεινὴ, καθ' ὅσον εἶναι τόσοσὸν ὀλίγα αἱ πηγαὶ καὶ ὀλίγον τὸ φῶς τὸ διαχεόμενον ἐπὶ τῶν δραματικῶν γεγονότων της. Ὁ συγγραφεὺς περιγράφει τὰ τραγικὰ συμβάντα, ἐκθέτει ὅσας ἀρχαικάς πληροφορίας κατάρθωσεν ὁ ἴδιος νὰ συλλέξῃ καὶ ἀποφεύγει νὰ φορτώσῃ τὸ βιβλίον του μετὰ εἰδήσεις καὶ σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ καθίστων τοῦτο ἀπρόσιτον εἰς ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποῖους κυρίως ἐγράφῃ, ζημιῶν οὕτω τὴν προσπάθειαν καὶ τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἔθεσε : νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς πολλοὺς μίαν ἐξαιρετικὴν σελίδα τῆς ἱστορίας τῆς Θεσσαλονίκης, διὰ « νὰ μὴ ξεχνιέται παραχωμῆνη — ἡ ἱστορία — στ' ἀραχνιασμένα βᾶθη τῶν ἀρχείων ».

Εἰς τὴν μελέτην τοῦ κ. Θεοδωρίδης χαρακτηρίζει τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα, παραθέτων γνώμας ἀνδρῶν λαβόντων μέρος εἰς αὐτόν, σκιαγραφεῖ συντόμως τὴν δρᾶσιν πολλῶν τέκνων τῆς Θεσσαλονίκης, ὡς τοῦ Γρηγορίου Ζαλὺκη ἢ Ζαλὺκογλου καὶ τῶν Μακεδόνων μελῶν τῆς Φιλικῆς Ἑταιρείας, ἐκθέτει τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκονομικὴν κατάστασιν τῆς πόλεως, περιγράφει τὰς ἀπαρχὰς τοῦ ἀγῶνος ἐν Χαλκιδικῇ καὶ ἐξιστορεῖ κατόπιν τὰ δραματικὰ

έπαναστατικά γεγονότα και την απάνθρωπον σφαγήν τῶν προυχόντων. Εἰς τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον κεφάλαιον ὁ συγγραφεὺς δίδει βιογραφικὰ σημεῖωματα τῶν μαρτυρησάντων προσώπων.

Βεβαίως δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ αὐστηρᾶς ἐπιστημονικῆς ἱστορικῆς πραγματείας, ἀλλὰ περὶ ἐκλαϊκείσεως ἐνὸς τόσοῦ παραμεληθέντος ὅσον καὶ σπουδαίου θέματος, γνωστὸν δὲ εἶναι πόσον σπάνιοι εἶναι αἱ σύντομοι καὶ ὠραῖα γραμμένα ἐκλαϊκευτικὰ ἱστορικὰ μελέται παρ' ἡμῖν. Ἡ μελέτη αὕτη τοῦ κ. Θεοδωρίδου, προϊόν μᾶλλον λογοτέχνου, εἶναι γραμμένη εἰς ὠραίαν δημοτικὴν γλῶσσαν, προτέρημα καὶ τοῦτο τῆς καλλιτεχνικῆς ἐκδόσεως, ἢ ὅποια στολίζεται μὲ δύο σχέδια τοῦ ζωγράφου κ. Πολ. Ρέγκου, ἐμπνευσμένα ἀπὸ παλαιὰς εἰκόνας τῆς ἐποχῆς τῆς Τουρκοκρατίας.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Γεωργίου Ἀποστολοπούλου, Τὸ Γυμνάσιον καὶ Οἰκοτροφεῖον Τσοτυλίου.

Κοζάνη 1938. Σελ. 68.

Τὰ σχολεῖα ἐν τῇ Μακεδονίᾳ συνέβαλον μεγάλως εἰς τὴν διατήρησιν τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τόσοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, ὅσον καὶ μετ' αὐτὴν ἰδιαιτέρως μάλιστα μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1821 καὶ τὴν δημιουργίαν τοῦ ἀνεξαρτήτου ἑλληνικοῦ κράτους εἰργάσθησαν ὅσον οὐδὲν ἄλλο εἰς τὴν ἀναζωπύρωσιν καὶ τόνωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος, προετοιμάσαντα οὕτω τὸν Μακεδονικὸν Ἄγωνα, τὸν πρόδρομον τῆς ἡρωϊκῆς ἐξορμήσεως τοῦ 1912-1913.

Ἐν ἀπὸ τὰ σχολεῖα ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐστάθησαν πραγματικοὶ ἐθνικοὶ φάροι εἶναι καὶ τὸ Γυμνάσιον - Οἰκοτροφεῖον Τσοτυλίου· τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ἰδρύσεως τούτου ἀνέλαβον οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐγκατεστημένοι Δυτικομακεδόνες διὰ τῆς συστάσεως τὸ 1871 σωματείου ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μακεδονικὴ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης» πρωτοστατούντων τῶν Κωνστ. Θωμαΐδου ἐκ Βλάτσης, τοῦ Μητροπολίτου Νικαίας Ἰωαννικίου ἐκ Ραδοβιστίου (Ροδοχωρίου) Βοΐου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Στεφάνου Νούκα ἐκ Δραμίστης (Δάφνης) τῆς Ἀνασελίτσης, οἱ ὅποιοι διὰ τῆς συλλογῆς ἐράνων ἐπέτυχον τὴν λειτουργίαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος τοῦ πρώτου δημοτικοῦ σχολείου μετὰ δύο τάξεων σχολαρχείου ἐν Τσοτυλίῳ. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἡ περίλαμπρος δρᾶσις τοῦ σχολείου τούτου, τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ὁποίου μᾶς δίδει εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ὁ κ. Ἀποστολόπουλος, τελειόφοιτος τοῦ ἰδίου Γυμνασίου.

Εἰς τὸ πρῶτον μέρος τοῦ βιβλίου ἐκτίθενται τὰ σχετικὰ μὲ τὴν σύστασιν τῆς Ἀδελφότητος, παρατιθεμένου καὶ καταλόγου τῶν ἰδρυτικῶν μελῶν τῆς, τὰ περὶ τοῦ ἀγιάσματος Βεφᾶ Μεϊδάν, τοῦ προσωρινοῦ κλεισίματος τοῦ σχολείου, τῆς ἀνεγέρσεως τῶν οἰκοδομικῶν συγκροτημάτων καὶ γενικῶς τὰ τῆς δράσεως τοῦ Γυμνασίου ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγῶνος μέχρι τῆς ἀπελευθερώσεως. Εἰς τὸ δεύτερον μέρος ἀναπτύσσεται ἡ δρᾶσις τοῦ σχολείου ἀπὸ τοῦ 1913 μέχρι σήμερον καθὼς καὶ ἡ συνέχισις τοῦ ἔργου τῆς Μακεδονικῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἀδελφότητος, ἐπανιδρυθείσης τὸ 1924 ἐν Θεσσαλονίκῃ, τῆς ὁποίας Ἀδελφότητος τὸ ἔργον ἐξαίρεται κατωτέρω. Τὸ βιβλίον κοσμεῖται διὰ 35 ὀλοσελίδων ἢ μὴ φωτογραφιῶν, ἀναφερομένων εἰς τὰ δράσαντα πρόσωπα.

Ὁ νεαρὸς συγγραφεὺς προσεπάθησε διὰ τῶν εἰς τὴν διάθεσίν του στοιχείων καὶ τῶν προφορικῶν πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας τόσοῦ φιλοπόνως συνέ-

λεξεν ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν συνδεδεμένων μετὰ τὴν δρᾶσιν τοῦ σχολείου προσώπων, νὰ μᾶς δώσῃ ἱκανοποιητικὴν πῶς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἰδρύματος. Εἰργάσθη φιλοτίμως καὶ ἡ ἐργασία του αὐτὴ ὡς λεύκωμα ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐξεδόθη καὶ ὡς ἀποτελοῦσα τὴν πρώτην ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου συμβολὴν δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ μίαν διεξοδικωτέραν καὶ πληρεστέραν μελέτην. Βεβαίως θὰ ἀνέμενέ τις κάπως συστηματικωτέραν τὴν μελέτην ταύτην καὶ ἀπὸ ἐκδοτικῆς δὲ ἀπόψεως περισσότερον ἐπιμεμηλημένην.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Θεοδώρου Μ. Νάτσινα, Οἱ Μακεδόνες πρᾶγματενιάδες εἰς τὰς χώρας Αὐστρίας καὶ Οὐγγαρίας. Θεσσαλονίκη 1939. Σελ. 72.

Ὁ συγγραφεὺς ἐδημοσίευσεν δύο διαλέξεις του μετὰ τὸ ἀνωτέρω θέμα γενομένης εἰς τὴν «Εὐξείνου Λέσχην» κατὰ τὰ 1938 καὶ 1939. Εἰς τὴν μελέτην του ταύτην ἠσχολήθη μετὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Δυτικομακεδόνων ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Οὐγγαρίᾳ, τὴν δημιουργίαν τῶν κοινοτήτων καὶ τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν προεπαναστατικὴν δρᾶσιν. Κυρίως ἐνδιέτριψεν εἰς τὴν Κοινότητα τῆς Βιέννης, τῆς ὁποίας ἀνέπτυξε τὴν κοινωνικὴν καὶ πνευματικὴν κίνησιν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ κ. Νάτσινας δὲν εἶχεν ὕψιν τὴν πλουσίαν σχετικῶς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου βιβλιογραφίαν καὶ περιορίσθη εἰς ἐλάχιστα βοηθήματα. Σκοπὸς τοῦ συγγραφέως δὲν ἦτο νὰ μᾶς δώσῃ ἐπιστημονικὴν πραγματείαν, ἀλλὰ μίαν ἐναργῆ εἰκόνα τῆς ζωῆς τῶν συμπατριωτῶν μας ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ νὰ ἐκλαϊκῆσῃ μίαν σελίδα τῆς νεωτέρας μας ἱστορίας, ἡ ὁποία εἶναι παντελῶς ἄγνωστος εἰς τοὺς πολλοὺς.

Τὸ βιβλίον στολιζέται διὰ 15 εἰκόνων ἐκ τῆς ζωῆς τῶν Μακεδόνων πρᾶγματενιάδων τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Ἄντ. Σιγάλα, καθηγητοῦ τῆς Μεσαιωνικῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας, Ὁ Ἄγιος Δημήτριος καὶ ὁ γνήσιος Ἑλληνικὸς πατριωτισμός. Λόγος πανηγυρικὸς ρηθὴς τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 1940 ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῶν Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τῇ 28ῇ ἐπετείῳ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Θεσσαλονίκη 1940. Σελ. 28.

«Οἱ λόγοι γενικῶς δὲν διαβάζονται, ἀλλ' ἀκούονται», γράφει εἰς τὸν πρόλογόν του ὁ κ. Σιγάλας· ὁ λόγος ὅμως οὗτος ἐκδοθεὶς σήμερον ἔχει μίαν τραγικὴν ἐπικαιρότητα. Προφητικὸς εἰς τὰς ἐξαγγελίας του, εἰσδύει εἰς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς μας καὶ συγκινεῖ τὰς καρδίας διὰ τῶν πλήρως πεποιθήσεων ρήσεων αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Ἑθνους τοῦ Ἑλληνικοῦ. Συναισθήματα ἱεροῦ πατριωτισμοῦ δημιουργοῦνται εἰς τὸν ἀναγνώστην καὶ αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν του, ἰδίως κατὰ τὰς σημερινὰς διὰ τὸ Ἑθνος μας κοσμογονικὰς περιστάσεις, ν' ἀποτελῇ μέρος τῆς ἀνωτέρας ἐκείνης ἠθικῆς δυνάμεως, τῆς διεπούσης τὰς τύχας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κάθε λόγος καὶ κάθε φράσις εἶναι καὶ ἓνα ἐγερτήριον σάλπισμα, ἓνας ὑπέροχος παιᾶν πολεμικός, ἓνα πατριωτικὸν σύνθημα. Ἐξεφωνήθησαν καὶ ἐγράφησαν καὶ ἄλλοτε

λόγοι έθνικοί· ό λόγος όμως του κ. Σιγάλα, έκφωνηθείς από του έπισήμου βήματος της Μακεδονικής πρωτευούσης την έπέτειον της άπελευθερώσεως της Θεσσαλονίκης, την έπέτειον της έορτής του « φιλοπάτριδος », « σωσιπάτριδος » 'Αγίου Δημητρίου, την παραμονήν της άτιμωτέρας εισβολής της έπιχειρηθείσης κατά της πατρίου γής, ύπήρξε τό κήρυγμα εκείνο, τό όποιον συνήγειρε περί τους έθνικούς Ταγούς σύσσωμον και όμονοούν όλόκληρον τό 'Ελληνικόν Έθνος διά την ήρωϊκώτεραν έξόρμησιν, την όποίαν έχει νά αναφέρη ή τρισχιλιετής ένδοξος Ιστορία του.

« . . Εϊμεθα συνηθισμένοι εις τας διαδοχικας θυσίας και έχομεν μάθει ότι και τό πιό ένδοξον παρελθόν δέν ήμπορεί νά βοηθήση την παρουσαν γενεάν, άν δέν έξακολουθήση νά μεταδίδεται με την ίδιαν έντασιν από γενεάς εις γενεάν τό αίσθημα αυτό της θυσίας χάριν του συνόλου . . . ».

Τό θέμα του πανηγυρικού λόγου του κ. Σιγάλα περί του γνησίου έλληνο-κοϋ πατριωτισμοϋ και του 'Αγίου Δημητρίου ως συμβόλου φιλοπατρίας — « άρχετύπου άρετής και φιλοπατρίας » — είναι πρωτότυπον και ή έκλογή αυτή του θέματος ύπήρξε μία εύτυχής σύμπτωσης διά την μνείαν της αγάπης του 'Αγίου προς την γενέτειράν του Θεσσαλονίκην, προς την μητέρα 'Ελλάδα· προς την άγάπην του όποίου αγίου στρέφονται και τώρα εύλαβή ίκετήρια, όπως οϋτος συνοδεύη τόν μαχόμενον 'Ελληνικόν Στρατόν, προστατεύων και συντρέχων τουτόν επί την τελικήν νίκην.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

Στίλπωνος Κυριακίδου, Βυζαντιναί μελέται. I. Τό μολυβδόβουλλον του στρατηγοϋ Μελίου. 'Επιστημονική 'Επετηρίς Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης τόμ. 2 (Θεσ)νίκη 1932) σελ. 313 - 337.
Του αυτού : Βυζαντιναί μελέται. II. 'Από την ιστορίαν των τευχών της Θεσσαλονίκης. III. Πότε συνεγράφησαν τὰ λεγόμενα « Ναυμαχικά του Βασιλείου ». IV. Τό Βολερόν. V. Σύμμεικτα. Αυτόθι, τόμ. 3 (τεϋχ. Γ') σελ. 264 - 596.

'Υπό τόν άνωτέρω γενικόν τίτλον « Βυζαντιναί μελέται » συγκεντρώνει ό κ. Κυριακίδης διαφόρους μελέτας του άνεξαρτήτους ως επί τό πλείστον άλλήλων. Αί μελέται αϋται περιέχουν σπουδαίας παρατηρήσεις επί του άντικειμένου, τό όποιον έκάστη πραγματεύεται και άφθόνους πληροφορίας, διαφωτίζουσαι ή συμπληρώνουσαι σκοτεινά μέχρι τουδε σημεία της βυζαντινης Ιστορίας, Ιδίως εις την έσωτερικήν διοίκησιν άφορώντα. Τούτων τινές έχουν άμεσον ένδιαφέρον δι' ήμάς, διότι αναφέρονται εις την Ιστορίαν της Μακεδονίας.

Εις την πρώτην του μελέτην ό κ. Κ. καθορίζει την χρονολογίαν του υπό του Schlumberger εις τόν στρατηγόν Μελίαν τόν 'Αρμένιον κακώς άποδομένου μολυβδοβούλλου, άποδεικνύει ότι τό μολυβδόβουλλον τουτο δέν δύναται νά άποδοθῆ εις τόν Μελίαν, διότι οϋτος οϋδέποτε ύπήρξε στρατηγός Μαμιστράς (Μοψουετίας και 'Αναζάρβου), ως λέγει τό μολυβδόβουλλον. Είναι δε και νεώτερον του 10ου αιώνος, δε ζήτησεν ό Μελίας ό 'Αρμένιος· τό άνάγει εις τόν 11ον αιώνα. Έκ του καθορισμοϋ τουτού της χρονολογίας και της γνησιότητος του μολυβδοβούλλου όρμώμενος ό κ. Κ. προσθέτει άρκετάς βιο-

γραφικὰς παρατηρήσεις καὶ πληροφορίας περὶ τοῦ στρατηγοῦ Μελίου καὶ τοῦ θέματος Μελιτηνῆς — Λυκανδοῦ.

Εἰς τὰς δύο ὑπ' ἀριθ. II καὶ III ὀλιγοσελίδους, ἀλλ' ἐνδιαφερούσας δι' ἡμᾶς μελέτας ὁ κ. Κ., βασιζόμενος κυρίως ἐπὶ ἐπιγραμμάτων τινῶν ἀποδεικνύει ὅτι ἀνακαινιστὴς τῶν ἀνατολικῶν τειχῶν τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι ὁ Παρακοιμώμενος Βασίλειος, υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος Ρωμανοῦ Λακαπηνοῦ. Τοῦτου τὴν δρᾶσιν συγχρόνως πραγματεύεται, ἔχει δὲ τὴν γνώμην ὅτι οὗτος εἶναι καὶ ὁ προκαλέσας τὴν συγγραφὴν τῶν «Ναυμαχικῶν τοῦ πατρικίου Βασιλείου».

Διεξοδικώτερος εἶναι ὁ κ. Κ. εἰς τὴν μελέτην του περὶ τοῦ θέματος Βολεροῦ (ἀριθ. IV). Ἐπὶ τῇ βάσει πληροφοριῶν, τὰς ὁποίας μᾶς δίδουν βυζαντινοὶ συγγραφεῖς, ἔγγραφα καὶ σφραγιδες, προσπαθεῖ νὰ καθορίσῃ τὴν θέσιν καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ θέματος τούτου. Ἡ μελέτη αὕτη ἐνδιαφέρει ἡμᾶς, ἐπειδὴ ὁ σ. δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὸ θέμα τοῦτο, ἀλλὰ προσθέτει καὶ ἀξιολογούς παρατηρήσεις περὶ τοῦ χρόνου τῆς ἰδρύσεως τῶν Θεμάτων Θεσσαλονίκης, Στρυμόνος καὶ Μακεδονίας. Ἀφορμὴν κατὰ τὸν κ. Κυριακίδην τοποθετήσεως στρατηγοῦ εἰς τὰ θέματα ταῦτα ὑπῆρξεν ὁ ἐπὶ Εἰρήνης ἢ Νικηφόρου τοῦ Α' (περὶ τὸ 800) βουλγαρικὸς κίνδυνος. Λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰ κυρίως ἐπὶ μολυβδοβούλλων συναντώμενα ὀνόματα στρατηγῶν, δουκῶν κλπ. διαφωτίζει διὰ τῶν παρατηρήσεών του τὴν ἱστορίαν τῶν θεμάτων τούτων.

Εἰς τὰ Σύμμεικτα (ἀριθ. V) δημοσιεύει διαφόρους μικρὰς ἐνδιαφερούσας μελέτας, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀφοροῦν καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὡς εἶναι ἰδίως ἡ μελέτη περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Οὐσπένσκη καὶ Βενέσεβιτς δημοσιευθέντων τακτικῶν καὶ ἡ περὶ τῶν Τούρκων Βαρδαριωτῶν, τοὺς ὁποίους θεωρεῖ ὡς Οὐγγρους. Καὶ αἱ ἄλλαι δὲ δύο ἐπόμεναι μελέται περὶ τοῦ καθορισμοῦ τῆς τοποθεσίας τοῦ Σδραβικίου, τοῦ Μαρμαρίου, τοῦ Βάνδου καὶ τῆς Ποπιλίας ἐνδιαφέρουν ἐμμέσως ἡμᾶς.

Γενικώτερου ἐνδιαφέροντος εἶναι αἱ «Παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως καὶ θεματικῆς διαιρέσεως τῶν Βυζαντινῶν καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν θεματικῶν ἀρχόντων». Μὲ τὰ σημειώματα περὶ τοῦ τίτλου τοῦ στρατηλάτου καὶ τοῦ Κατεπάνω τῶν Σθλαβησιάνων τοῦ Ὀψικίου, τὰ ὁποῖα συνοδεύει ὁ πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων, τελειῶνουν αἱ «Βυζαντιναὶ Μελέται», εἰς τὰς ὁποίας ὁ κ. Κ. συνεκέντρωσε σπουδαῖον ὕλικόν καὶ διεφώτισε διὰ τῶν παρατηρήσεών του πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα τῆς ἱστορίας ἰδίως τῆς διοικήσεως τοῦ Βυζαντίου. Μειονέκτημα ἐν τούτοις τῶν «Βυζαντινῶν Μελετῶν» πρέπει νὰ θεωρήσωμεν τὸ ὅτι ἐγράφησαν αὗται ἄνευ ἐκ τῶν προτέρων διαγεγραμμένου σχεδίου. Τοῦτο ἰδίως παρατηρεῖται εἰς τὴν ἐκτενεστέραν καὶ σπουδαιοτέραν ἴσως μελέτην περὶ τοῦ Βολεροῦ, ἔνθα ὁ συγγραφεὺς ἀναγκάζεται δις νὰ κάμῃ προσθήκας καὶ συμπληρώσεις (σελ. 357 καὶ 468). Οὕτω διασπᾶται μεγάλως ἡ συνοχὴ καί, παρὰ τὴν γνωστὴν σαφήνειαν εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ συγγραφέως, ἡ ἀνάγνωσις καθίσταται πολλὰκις κουραστικὴ.

Α. Σ.

Ἑλένης Δ. Βουραζέλη, Ὁ βίος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ξένων περιηγητῶν. Τεύχος Α'. Εἰσαγωγή. Ἐν Ἀθήναις 1939. Σελ. 255, μετὰ 43 εἰκόνων, εἰλημμένων ἐκ τῶν περιηγητῶν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο παρ' ἡμῖν ἡ δέουσα ἐπιστημονικὴ καὶ συστηματικὴ ἐκμετάλλευσις τῶν ἀξιολόγων εἰδήσεων, τὰς ὁποίας περιέχουν οἱ ξένοι περιηγηταὶ περὶ τῆς καθόλου καταστάσεως τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας. Ἡ μέχρι τοῦδε χρησιμοποίησις τῶν εἰδήσεων τούτων ὑπῆρξε περισσότερο συμπτωματικὴ παρὰ συστηματικὴ. Εἰς τοῦτο ἀκριβῶς ἔγκειται ἡ μεγάλη σημασία τῆς ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφὴν μελέτης τῆς Ἑλ. Βουραζέλη, ὅτι ἐπιχειρεῖ νὰ συμπληρώσῃ τὸ κενὸν τοῦτο, ἔστω καὶ ἂν ἡ συγγραφεὺς, ὡς τονίζει εἰς τὸν πρόλογόν της, θὰ περιορισθῇ εἰς τοὺς Γάλλους περιηγητὰς εἰδικῶς « διότι οἱ Γάλλοι εἶναι οἱ ἀρχαιότεροι καὶ πολυπληθέστεροι τῶν λοιπῶν Εὐρωπαίων περιηγητῶν καὶ οἱ πλουσιώτεροι εἰς τὴν παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ » ἐπὶ Τουρκοκρατίας. Αὐτὸς ὁ λόγος βεβαίως δὲν ἀρκεῖ, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ συγγραφεὺς θὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἀπόφασίν της ταύτην καὶ θὰ ἀσχοληθῇ ἀργότερον καὶ μὲ τοὺς εἰς ἄλλας γλώσσας γράψαντας περιηγητὰς, ἀκόμη δὲ ὀλιγώτερον θὰ περιορισθῇ μόνον « εἰς τοὺς κυριωτέρους Γάλλους περιηγητὰς ».

Τὸ πρῶτον τοῦτο τεύχος διαιρεῖται εἰς δύο μέρη. Εἰς τὸ πρῶτον μέρος ἡ σ. ἐκθέτει « τὰς διαφορὰς φάσεις, ἃς διέγραψεν ὁ περιηγητικὸς κύκλος καὶ τὰ αἴτια, ἅτινα ὤθησαν τοὺς περιηγητὰς πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς τότε τουρκοκρατουμένης Ἑλλάδος ». Εἰς τὸ δεύτερον μέρος κάμνει σύντομον κριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν κυριωτέρων ἐκ τῶν μελετηθέντων περιηγητικῶν κειμένων μετὰ τινων βιογραφικῶν στοιχείων τῶν συγγραφέων, ἀναφέρει τὰς πηγὰς ἐξ ὧν ἕκαστος ἤντησε τὰς εἰδήσεις αὐτοῦ, τὴν μόρφωσίν του, τὴν ἀξιοπιστίαν του, τὸ προκαλέσαν τὴν περιήγησιν ἐλατήριο καὶ τὰ συναισθήματα, ὑφ' ὧν ἕκαστος κατείχετο ἐπισκεπτόμενος τὴν Ἑλλάδα ». Τὴν πραγματείαν της ἡ σ. περιορίζει μέχρι τοῦ 1453 πρὸς τὰ ἄνω.

Πλούσιος εἶναι ὁ βιβλιογραφικὸς κατάλογος εἰς τὴν ἀρχὴν σ. 7-16 καὶ ἀρκούντως βοηθητικὸς ὁ πίναξ ὀνομάτων καὶ πραγμάτων εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

Ἡ σ. εἰργάσθη μὲ ἐπιμέλειαν ἀπαράμιλλον καὶ μὲ ἀγάπην πρὸς τὸ θέμα τὸ ὁποῖον πραγματεύεται ζηλευτὴν, συμπληρώνουσα δὲ τὸ ἔργον της θὰ προσφέρῃ μεγίστην ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἱστορίας μας ἐπὶ τουρκοκρατίας.

Δυστυχῶς ἡ σ. δὲν ἔδωκε μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν ὀρθὴν διάταξιν τῆς ὕλης. Οὕτω π.χ. σελ. 24 ὑπὸ τὸν τίτλον « Πηγαί » θὰ ἀνέμενέ τις νὰ ἀναφέρῃ τὰς πηγὰς τῶν περιηγητῶν, ἀφοῦ προηγουμένως ὁμιλεῖ ἀποκλειστικῶς περὶ αὐτῶν. Τοῦναντίον ἐνταῦθα γίνεται λόγος γενικὰ περὶ τῶν πηγῶν τῆς ἱστορίας μας ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἐπομένως τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἔπρεπε νὰ προηγήται τοῦ « περιηγητικοῦ κύκλου », ἴσως μάλιστα θὰ ἔπρεπε νὰ συγχωνευθῇ μετὰ τῶν ἐν σελ. 17-19 λεχθέντων. « Τὰ ἐλατήρια τῶν περιηγήσεων » εἶναι ὁ γενικώτερος τίτλος, ὑφ' ὧν ἔπρεπε νὰ τεθοῦν αἱ ὑποδιαίρεσεις : 1. Τὸ θρησκευτικόν. 2. Ἀναγέννησις. 3. Ἐμπορικαὶ συνθήκαι κλπ. Καὶ αἱ « ἀποστολαί », τὰ « ἐπιστημονικὰ ἐλατήρια » καὶ αἱ « τελευταῖαι ἐπιδράσεις » (ὕποτιτλος ὅχι τόσο ἐπιτυχῆς) εἶναι ἰσότιμοι καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ φέρουν τὸν ἀνάλογον τῆς

σειράς των ἀριθμῶν. Τὰ κεφάλαια «Περιηγητικὴ φιλολογία» (ὁ προσδιορισμὸς «φιλολογία» εἶναι ἐσφαλμένος· μετὴν λέξιν «φιλολογία» ἐννοοῦμεν κάτι ἄλλο σήμερον) ὡς ἱστορικὴ πηγὴ καὶ «Ἡ φιλολογικὴ ἀξία τῶν περιηγητικῶν κειμένων» θὰ ἔπρεπε τὸ ὀλιγώτερον νὰ μὴν χωρισθοῦν τόσο πολὺ μετὰξὺ τῶν. Ἄνῃκου ὁμοῦ.

Ἐξ ἄλλου ἢ μὴ αὐστηρὰ τήρησις τῆς χρονολογικῆς ἢ ἀλφαβητικῆς (κατ' ὄνομα συγγραφέως) σειρᾶς κατὰ τὴν ἀναγραφὴν τῶν βιογραφικῶν στοιχείων τῶν συγγραφέων κλπ. δυσχεραίνει καὶ ἐδῶ τὴν χρῆσιν τοῦ βιβλίου. Εὐτυχῶς γίνεται εἰς τὸν πίνακα ὀνομάτων καὶ πραγμάτων ἢ σχετικῆ παραπομπῆ καὶ οὕτω παρακάμπτεται ἡ δυσκολία αὕτη. Ἐπίσης ἀρίθμησις κατ' αὐξοῦντα ἀριθμὸν τῶν περιηγητῶν θὰ διηκόλυε πολὺ τὴν παραπομπήν. Εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος καλὸν θὰ ἦτο νὰ εἶχον συμπεριληφθῆ ὅλοι ἀνεξαίρετως οἱ Γάλλοι περιηγηταί, ὅχι μόνον «οἱ κυριώτεροι». Καὶ ἀρνητικὴ πιστοποίησις, ὅτι δηλαδὴ ὁ εἷς ἢ ὁ ἄλλος περιηγητὴς δὲν προσφέρει τίποτε, εἶναι διὰ τὸν ἐπιστήμονα ἀναγκαῖα καὶ χρήσιμος.

Βασικὸν σφάλμα εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῆς βιβλιογραφίας εἶναι ὅτι ἡ σ. δὲν κάμνει διάκρισιν μετὰξὺ πραγματικῶν περιηγητικῶν βιβλίων καὶ βοηθητικῶν. Τοῦτο καὶ ἢ μὴ κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν τῶν συγγραφέων κατὰ τάξιν τῆς ἐκτενοῦς ταύτης ὅσον καὶ χρῆσιμου βιβλιογραφίας, καθιστοῦν τὴν χρῆσιν τῆς πολὺ δύσκολον. Ἄν ἐγένετο τὸ εὐχαιρῶν παραπομπὴ εἰς τοὺς συγγραφεῖς εἰς τὸν Πίνακα ὀνομάτων καὶ πραγμάτων σελ. 237 κέξ. θὰ διηκούλυετο κάπως ὁ χρησιμοποιοῦν τὸν κατάλογον τοῦτον.

Εἰς τὴν οὐσίαν δὲν δύναμαι νὰ εἰσέλθω, διότι δὲν ἔχω εἰς τὴν διάθεσίν μου τὰ κείμενα τῶν ἀναφερομένων ἐνταῦθα περιηγητῶν.

Ἡ σ. μᾶς ὑπόσχεται (σελ. 142) εἰς τὸν δεύτερον τόμον τοῦ ἔργου τῆς «Περὶ τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν Ἑλλήνων ἐπὶ τουρκοκρατίας» (διατί διαφέρει ὁ τίτλος ἐδῶ τῆς ἀνά χειρας «Εἰσαγωγῆς»;), ὅτι ἡ περιηγητικὴ ὕλη ἐν τῷ συνόλω τῆς καὶ συστηματικῶς καὶ ἐν συγκρίσει πρὸς ὅλας τὰς λοιπὰς ἱστορικὰς πηγὰς θὰ ἀποτελέσουσ πηγὴν τούτου». Εὐχόμεθα εὐλοκρινῶς, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ μέγα τοῦτο ἔργον ἢ συγγραφεύς, τοῦ ὁποίου τὴν ἔκτασιν ἀμφιβάλλω, ἂν ἔχη ὑπολογίση καλῶς.

Παρὰ τὰ περιωρισμένα ὄρια τῆς διαπραγματεύσεως τοῦ θέματος, τὰ ὁποῖα θέτει ἡ συγγραφεύς, τὸ βιβλίον τοῦτο δύναται νὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν ὑπομονὴν καὶ τὴν ἰκανότητα νὰ συλλέξῃ τὸ εἰς διαφόρους περιηγητὰς ὑπάρχον ὕλικόν, τὸ ἀναφερόμενον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὸν Μακεδονικὸν λαόν. Ἡ Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν εἰς τὸν ὑπ' αὐτῆς ἅμα τῇ ἰδρύσει τῆς καταρτισθέντα πίνακα τῶν πρὸς προκήρυξιν θεμάτων ἀναγράφει καὶ τὸ θέμα τοῦτο.

Α. Σ.

Νικολάου Β. Βλάχου, Τὸ Μακεδονικὸν ὡς φάσις τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος. 1878-1908. Ἐν Ἀθήναις 1935. Σελ. 532.

Τὸ Ἀνατολικὸν καὶ τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν τῶν ἀνταγωνισμῶν κυρίως ἀφ' ἧς ἐποχῆς, λόγῳ τῆς ἐξασθενήσεως τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, ἐξεδηλώθησαν ἐναργέστερον αἱ ἀντιζηλιαὶ καὶ αἱ πολιτικοοικονομικαὶ ἀντιθέσεις τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν διὰ τὴν ἐπι-

κράτησιν αὐτῶν ἐν τῇ ἀνατολικῇ λεκάνῃ τῆς Μεσογείου. Λόγοι τῆς δημιουργίας τοῦ μακεδονικοῦ προβλήματος εἶναι καὶ ἡ ποικιλία τῶν ἐθνοτήτων τῶν κατοικούντων τὴν Βαλκανικὴν χερσόνησον, μερικῶν τῶν ὁποίων ἡ ἐθνικὴ ἀφύπνισις δὲν ὀφείλεται τόσον εἰς τὰς ἰδίαις αὐτῶν πνευματικὰς δυνάμεις, ἀλλ' εἰς τὴν ὑποστήριξιν, ἧς ἔτυχον ἕνεκα τῶν συμφερόντων τῶν διαφόρων κρατῶν, τὰ ὁποῖα προσέβλεπον πρὸς αὐτάς, ὡς πρὸς πυρῆνας διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῆς ἡγεμονίας των ἐν τῇ Βαλκανικῇ. Ἡ ἱστορία κυρίως τῶν μετὰ τὸ 1800 χρόνων εἶναι πλουσιωτάτη εἰς γεγονότα, ἀφορῶντα εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην πολλῶν Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν. Ἡ ἀσταθὴς καὶ εὐμετάβλητος πολιτικὴ ἔναντι τοῦ Ὄθωμανικοῦ κράτους εἶναι χαρακτηριστικὴ τῆς συγκρούσεως τῶν συμφερόντων αὐτῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ.

Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ἀνύπαρκτον κατὰ τοὺς πρὸ τοῦ 1821 καὶ μετ' αὐτοῦ χρόνους, εἶναι ἀπότοκον κυρίως τῶν περὶ ἐθνικοτήτων καὶ αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν ἀρχῶν τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῆς Ἑλληνικῆς τοῦ 1821, ἡ ὁποία πρώτη ὁμοῦ μετὰ τῶν Σέρβων ἐνεστερνίσθη καὶ ἐπεδίωξε — μόνον αὐτῇ — νὰ διαχύσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δουλεύοντας λαοὺς τῆς Βαλκανικῆς, τοὺς Ρουμάνους καὶ τοὺς Βουλγάρους. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ἀνάληψις τῶν Βαλκανικῶν ἐθνοτήτων καὶ ἡ προσπάθεια σχηματισμοῦ ἰδίας ἐθνικῆς αὐτῶν ἐστίας ἐδημιούργησε τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα, ὡς φάσιν τοῦ ὄλου ἀνατολικοῦ ζητήματος, περὶ τὸ ὁποῖον τόσοι ἀγῶνες μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων Δυνάμεων διεξήγοντο, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων, παρὰ τὰς ἐκάστοτε μικρὰς ἐπιτυχίας, ἦτο τὸ ὅτι ἐξησφαλίζετο διὰ τούτων ἡ ἰσορροπία τῶν δυνάμεων ἐν τῇ Νοτιοανατολικῇ Εὐρώπῃ καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὄθωμανικῆς αὐτοκρατορίας.

Τὴν ἐξέλιξιν τοῦ Μακεδονικοῦ τούτου ζητήματος, ὡς φάσεως τοῦ Ἀνατολικοῦ προβλήματος ἐκθέτει εἰς τὴν ὑπὸ τὴν ὡς ἄνω ἐπιγραφὴν περισπούδαστον μελέτην τοῦ ὁ κ. Βλάχος. Τὸ βιβλίον διαιρεῖται εἰς ἑννέα κεφάλαια. Σελ. 1-4 καθορίζει ὁ συγγραφεὺς τὴν φύσιν τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος καὶ τὴν σύνδεσιν του πρὸς τὸ ἀνατολικόν, τοῦ ὁποίου φάσιν ἀποτελεῖ τούτο. Ἐξετάζεται κατόπιν (σ. 37) τὸ Βερολίνειον συνέδριον ὡς ἀφετηρία νέας ἐξελιξέως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος καὶ τῆς γενέσεως τοῦ μακεδονικοῦ ζητήματος· ἡ πολιτικὴ τῶν Μεγ. Δυνάμεων εἰς τὴν ἐγγὺς Ἀνατολὴν καὶ αἱ σχέσεις αὐτῶν πρὸς τὴν ὀθωμανικὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὰ χριστιανικὰ κράτη τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου κατὰ τὰ ἔτη 1878-1902 (σ. 38-56)· ἡ ἐξέλιξις τῆς προσηλυτιστικῆς δράσεως τῶν χριστιανικῶν κρατῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῶν Ἀλβανῶν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν τῷ βιλαετίῳ Κοσσυφοπεδίου καὶ τῇ Θράκῃ κατὰ τὰ ἔτη 1878-1902 (σ. 86-243)· ἡ ἐν τῇ Βαλκανικῇ κατάστασις ἀπὸ τοῦ βιενναίου μέχρι τοῦ μυστηρίου προγράμματος, δι' οὗ ἀπεφασίσθη ἡ ἐπέμβασις εἰς τὰ τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐπαρχιῶν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας (σ. 244-293).

Εἰς τὸ ἕκτον μέχρι τοῦ ἐνάτου κεφαλαίου (σ. 294-527) ἀνασκοπεῖται ἡ ἀπὸ τοῦ μυστηρίου προγράμματος περίοδος, ἡ ἔνοπλος ἐπέμβασις τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Σέρβων ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῷ βιλαετίῳ Κοσσυφοπεδίου (1904-1907) μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ νεοτουρκικοῦ κινήματος.

Τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα διαρρυθμισθέν, ὡς ἔχει σήμερον, μετὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὸν παγκόσμιον τοιοῦτον, ἔπαυσε νὰ ἔχῃ τὴν σημασίαν, ἣν εἶχεν ἄλλοτε. Αἱ ἐθνολογικαὶ μεταβολαὶ αἱ ἐπελθοῦσαι ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Μακεδονίᾳ διὰ τῆς ἐγκαταστάσεως ἀμιγῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν διε-

μόρφωσαν ἐν αὐτῇ μίαν ἰσχυρὰν δυναμικὴν κατάστασιν, διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ὁποίας εἶναι καταδικασμένοι εἰς ἐξουθένωσιν αἱ τυχόν ἀναληφθησόμενοι προσπάθειαι.

Τὸ Ἀνατολικὸν ζήτημα καὶ τὸ συνακόλουθον τοῦτου Μακεδονικὸν παρουσιάζεται ἤδη κατὰ πολὺ διάφορον παρ' ὅ,τι εἶναι γνωστὸν ἐν τῇ ἱστορίᾳ, κυρίως ἀπὸ τῆς Αἰκατερίνης τῆς Β' καὶ ἐφεξῆς, καθόσον μετεβλήθησαν ἄρδην αἱ ὑπάρχουσαι τότε καὶ κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ζητήματος προϋποθέσεις. Αἱ δύο Δυνάμεις, ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Τουρκία, κατέχουσαι τὰ παράλια τῆς Ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου, ἐγγυῶνται διὰ τῆς δυναμικότητός των τὴν διατήρησιν τοῦ ὑπάρχοντος καθεστώτος καὶ δὲν εἶναι μακρὰν ἢ ὦρα, καθ' ἣν τὰ ἀνταγωνιζόμενα ταῦτα ἄλλοτε Ἔθνη, συνδεδεμένα ἤδη δι' ἀρρήκτου συμμαχίας καὶ φιλίας, θὰ ἐγκαταστήσωσιν ἐν τῇ πλευρᾷ ταύτῃ τῆς Εὐρώπης μίαν μόνιμον κατάστασιν, πρὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐκμηδενίζωνται αἱ ἐπίβουλοι, ὅποθενδήποτε προερχόμενοι, βλέψεις.

Ὁ κ. Βλάχος ἐξετάζει εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διὰ πρώτην φοράν παρ' ἡμῖν συστηματικῶς τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα μὲ ἐξαιρετικὴν ἀκρίβειαν καὶ ἀντικειμενικότητα, βασιζόμενος ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε βιβλιογραφίας ἰδίως δὲ τοῦ πλουσιωτάτου ἀρχείου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἀξιολόγου ταύτης μελέτης διήνοιξε τὴν ὁδὸν τῆς σπουδῆς τῆς νεωτάτης ἡμῶν ἐθνικῆς ἱστορίας, θέσας τὰ θεμέλια τῆς περαιτέρω ἐξετάσεως τοῦ προβλήματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐρεῦνης τῶν συνθηκῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδημιούργησαν τοῦτο.

ΕΥΑΓΓ. ΣΤ. ΤΖΙΑΤΖΙΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ἡ ἐπιθυμία μας νὰ δώσωμεν ἐνταῦθα πλήρη βιβλιογραφικὸν κατάλογον τῶν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη περὶ Μακεδονίας δημοσιευμάτων (αὐτοτελῶν ἢ καὶ εἰς περιοδικὰ) ἰδίως ἔνεκα τοῦ πολέμου ἐματαιώθη. Ἐλπίζομεν ὅτι εἰς τὸν ἐπόμενον τόμον τῶν «Μακεδονικῶν» θὰ καταστῇ τοῦτο δυνατόν. Ἦδη καταρτίζεται ὑπὸ συνεργατῶν μας γενικὸς κατάλογος τῆς περὶ Μακεδονίας βιβλιογραφίας.

Τὰ πλεῖστα τῶν κατωτέρω βιβλιογραφικῶν σημειωμάτων ὀφείλομεν εἰς τὸν συνεργάτην μας καθηγητὴν Γυμνασίου κ. Εὐάγγελον Στ. Τζιάτζιον.

Νικολάου Κ. Κασομούλη, ἀγωνιστοῦ τοῦ Εἰκοσιένα, Μακεδόνας, *Ἐνθυμήματα Στρατιωτικὰ τῆς Ἐπαναστάσεως τῶν Ἑλλήνων 1821-1833*. Εἰσαγωγή καὶ σημειώσεις ὑπὸ ΓΙΑΝΝΗ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ. Τόμος δευτέρος. Χορηγία Παγκείου Ἐπιτροπῆς. Ἀθῆναι 1941. Σελ. 700, μετὰ τριῶν τοπογραφικῶν σχεδίων καὶ προσωπογραφίας τοῦ Καραϊσκάκη.

Πρὶν κλείσῃ τὸ κεφάλαιον τοῦτο τῶν βιβλιοκρισιῶν ἐλήφθη ὁ δεύτερος τόμος τῶν «Στρατιωτικῶν Ἐνθυμημάτων» τοῦ Κασομούλη (πρβλ. ἀνωτ. σελ.